

(၁)

သင်တန်းများများတက်ကြပါ

ဒီအကြောင်းတွေ၊ ဝှင်တွေကို သိတဲ့လူရှိသလို၊ မသိသူတွေလည်းရှိမယ်ထင်လို့ရေးလိုက်တာပါ ..... ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တော့ အိမ်ကမိဘတွေကပြောတယ်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ စပီကင်က မတတ်မဖြစ်ပဲတဲ့၊ ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာတော့ လူအထင်မသေးအောင် တော်တော်လေးတော့ကျွမ်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ ... အိမ်ကခိုင်းတဲ့ စပီကင်ကို တက်တော့တက်မယ်လို့ပြောလိုက်တယ်။ အင်း ... အမှန်တော့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရမှာကြောက်နေတာ၊ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေလိုက်ပုံများ ... စောစောစီးစီးမတက်မိတာတောင်နောင်တရတယ်။

၁၇-၁၀-၂၀၀၄ ကျွန်တော်စတက်တဲ့ သင်တန်း၊ အဲ အခြေခံပေါ့၊ အဲဒါကို ဘိုကလေးဈေးနားက နာမည်ကြီးသင်တန်းတခုမှာ စတက်တယ်။ စတင်တော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်၊ ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ပေါ့။ အတန်းထဲမှာ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် လုပ်နေတုန်း ဆရာရောက်လာတယ်။ အားလုံးထပြီး နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့။ မင်္ဂလာပါ ဘာညာ ဟဲ့လို့၊ ဝှတ် အီးဗန်း စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီတုန်း ပိတ်ထားတဲ့အခန်းရဲ့ ဆလိုက်တံခါးက လျှောက်နဲ့ပွင့်လာပြီး မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ဝင်လာတဲ့သူတယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အပြေးကလေးဝင်လာရာကနေ အားလုံးကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ လှပလွန်းတဲ့ မျက်နှာလေးရယ်၊ လှိုက်ဖိုနေတဲ့ ရင်အစုံက မြန်နေတဲ့ အသက်ရှူနှုန်းနဲ့အတူ ရုန်းကြွလို့ .... ။ သူ အထဲကိုဝင်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်စားပွဲမှာ ထိုင်တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီနေရာမှာ သူ့ရဲ့ ပုံမှန်နေရာဖြစ်သွားတော့တာပဲ ... ခဏနေတော့ ဆရာကသူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပြီး နောက် ...အားလုံးကို တယောက်နဲ့တယောက်မိတ်ဆက်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ နာမည်လေးသိရတော့ ချယ်ရီတဲ့၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အောင်တာ၊ ကျွန်တော်ထက် နှစ်နှစ်ငယ်တာပေါ့၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မေးကြည့်တော့ ရေကျော်ထဲမှာနေတယ်တဲ့၊ အဲဒီနေ့က အင်္ဂလိပ်လို အကျိုးအပဲ့တွေနဲ့မှတ်ရင်း တော်တော်လေးရင်းနှီးသွားတယ် ...နောက်တော့ ပိုက်ဆံ ရှိစုမဲ့စု ဘတ်ငွေတွေပါ ရင်းနှီးရတော့ တာပဲ။ ကဲ ...လေရှည်နေမိပြီထင်တယ်။ သူက သင်တန်းကို စောစောလာတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စတွေ့ကတည်းက လုံးချင်တာနဲ့ အမိအရ ဝီရိယထားပြီး သင်တန်းစောစောလာရတာပေါ့။ စကားတွေ လျှောက်ပြောရင်း အကြိုက်ချင်းကလည်း တော်တော်တူတော့ ချယ်ရီနဲ့ကျွန်တော် ခင်သလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဖုန်းတွေဆက် ... (အိမ်ကတော့ ဖုန်းဘေလ်တွေအတော်တက်လို့ နားပူခံရတာပေါ့)၊ သူငယ်ချင်း ယောင်ဆောင်ပြီး ဟိုချိန်းဒီချိန်းနဲ့ တလလောက်အကြာ၊ သင်တန်းတဝက်ကျိုးတဲ့အချိန်မှာတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် ညပ်သွား ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေဘာတွေ အတူကြည့်၊ ကန်တော်ကြီးထဲသွား၊ သူကသီချင်းဆိုတာ ဝါသနာပါတော့ အမ်သရီးသွားနဲ့ ပိုက်ဆံကုန်သလောက် ကျွန်တော်လည်း အကျိုးအမြတ်တော့ရလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ညပ်သွားပြီး စချိန်းတဲ့နေ့က သမ္မတမှာ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြတယ်။ သွားရတာတောင် ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဗုံးတွေပေါက်ပြီးတာကသိပ်မကြာသေးဘူး။ မုန့်တွေ နဲ့နံပါးပါးဝယ်ပြီး ရုံထဲရောက်တော့ ဗုံးပေါက်တဲ့ အကြောင်းတွေပြောမိပြီး သူက ကျွန်တော်ကို အားကိုးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး “သိပ်ကြောက်တာပဲ” လို့ပြောတော့ ကျွန်တော်ကလဲ “ကိုယ် တယောက်လုံးရှိတာ သူဘာမှမဖြစ်စေရဘူး” ဆိုပြီး ခပ်တင်းတင်းလေးဖက်ထားလိုက်တယ်။ ရုပ်ရှင်စပြတော့ သူ့ရဲ့ခေါင်းကလေးက ကျွန်တော်ပုခုံးပေါ်မှီလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါးနဲ့ကပ်ထားလိုက်တော့ ရန်ပူနဲ့ကလေး သင်းသင်းနဲ့ ...ရင်ထဲမှာ မရိုးမရွဖြစ်လာတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အားလုံးသိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း စာအုပ်ကြီးထဲကလို စချုပ်တော့တာပေါ့။ ပထမဆုံး လက်ဖျားလေးတွေကိုကိုင်လိုက်တော့ အေးနေတာနဲ့ကျွန်တော်က

နောက်တပတ်လောက်ကြာတော့ ကန်တော်ကြီးထဲခေါ်သွားတယ်။ ဆောင်းတွင်းရဲ့နေကလည်း ပြင်းပြင်းပြပြ ပူနေတယ်။ ဒါနဲ့ ကန်စပ်မှာဖွင့်ထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်တခုဆီ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ကန်စပ်က ထီးကလေးတွေအောက်မှာ ကန်ရေပြင်ကိုဖြတ်တိုက်လာတဲ့ လေညှင်းမြဲမြဲက သူ့ရဲ့ဆံနွယ်တွေကို ဆော့ကစားသွားတာကိုတွေ့ရတော့ သဝန်တိုမိတယ်။ နေပူထဲကလာခဲ့သမျှ အေးဆေးပြီး နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီး တယောက်မျက်နှာတယောက် အခုမှ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်နိုင်တော့တယ်။ သူ့ရဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့မျက်နှာလေးရယ်၊ ကြယ်စင်လိုလင်းလက်တဲ့ မျက်နှာဝန်းလေးရယ်၊ ကဗျာဆန်တဲ့ နားသယ်ဆံစတွေ ဝဲကျနေတာရယ်ကိုကြည့်ပြီး အချစ်စိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ခန နေတော့ စားပွဲထိုးရောက်လာပြီး ဘာမှာမလဲ မေးတော့ သူ့အတွက် စပိုင် ဝိုင်တလုံးနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် မြန်မာဘီယာတဘူးနဲ့ တခြားစားစရာ နည်းနည်းပါးပါးမှာလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားစိုက်ကြည့်မိတော့ သူက “မကြည့်နဲ့ ရှက်တယ်” လို့ပြောပြီး လက်ကိုင်ပဝါအနီရောင်ကလေးနဲ့ကာလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာသွား မြင်သလဲသိလား။ စပိန်နွားရိုင်းသတ်ပွဲတွေမှာ နွားရိုင်းကို အဝတ်စအနီကိုပြုပြီး ဒေါသထွက်လာအောင်စရာတာကို သွားမြင်မိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ခေါင်းထိုးဝင်ပြီး တိုးပေးလိုက်တော့၊ သူက ... “ဟင်၊ ပလိန်းကြီး ဘာလုပ်တာလဲ ...” “သိဘူးလေ၊ နွားရိုင်းသတ်ပွဲမှတ်လို့” “ဟာ ...ကို ကလဲ” “ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလို့ လက်ကိုင်ပဝါအနီပြတာလဲ” “အဲဒီလိုကြီးစိုက်ကြည့်ခံရတော့ ရှက်တာပေါ့လို့ ...” နှာခေါင်းသံလေးနဲ့ သူက မှုန့်လိုက်တယ်။ “လှလို့ ကြည့်တာ မကြည့်ရဘူးလား” “အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုက လွန်တယ်” ကျွန်တော်လည်းမရိုးမရွဲဖြစ်လာတာနဲ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီးယုယုယယလေးနမ်းလိုက်တယ် ... “ချစ်တယ်ကွာ ...” “အတူတူပါပဲ ကိုရယ် ...” ကြည့်နူးနေကြတုန်း စားပွဲထိုးက စားစရာတွေလာချပေးတယ်။ အဲဒီကောင်ကို ဆွဲထိုးချင်လိုက်တာ မနည်းကို စိတ်ထိန်းထားရတယ်။ အရသာပျက်သွားလို့ပေါ့။ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ အတွေးတွေကိုယ်စီတွေးရင်း ခဏတော့ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ကြဘူး။ နောက်တော့လည်း တယောက်နဲ့တယောက် ချစ်စကားလေးတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ စားစရာတွေလည်းကုန်ရော၊ ကန်တော်ကြီးတပတ် လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို သီချင်းတွေဆိုပြတယ်။ ချစ်စရာအသံလေးနဲ့ပေါ့၊ နားထောင်လို့ ကို မဝဘူး။ သူ့သီချင်းဆိုတာ နားထောင်ရင်း အကြံတခုရလာတယ်။ ကေတီဗီတခုကိုခေါ်သွားပြီး ဘာညာဘာညာလုပ်ဖို့ပေါ့။ သူ့ကိုပြောကြည့်တော့ သဘောတူတာနဲ့ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းနားက တွမ်တီဖတ်စ် စင်ကျူရီ ကိုခေါ်သွားလိုက်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကိုယ့်အသိဝိတ်တာကို လိုက်ရှာပြီး ကပ်တိုးလေးနဲ့ အနှောင်အယှက်မပေးဖို့ကြိုညှိထားလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ကို အခန်းထဲလိုက်ဖို့ပြီး စက်တွေဖွင့်ပေးထားခဲ့တယ်။ ချယ်ရီအတွက် အချိုရည်မှာပေးပါ ဆိုတာနဲ့ ဝိတ်တာကို ဆန်းကစ်တလုံးနဲ့ တိုက်ဂါးတလုံးမှာလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ အလိုက်တသိနဲ့ အမြန်ပြန်လာပေးတယ်။ လိုအပ်ရင် ဘဲလ်တီးလိုက်ပါလို့မှာရင်း တံခါးကိုစိပြီးပြန်ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လဲ တံခါးကိုသေသေချာချာပိတ်လိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ အိုကေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆိုမယ်သီချင်းလေးတွေထည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က “ဒီလာလေ” လို့ဆိုပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ နောက် စုံတွဲသီချင်းလေးတွေဆိုကြပြီး ခဏနေတော့ မောလာတယ်လို့အကြောင်းပြပြီး သီချင်းဆိုတာကို ရပ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုနမ်းလိုက်တော့ အဲကွန်းခန်းထဲမှာတောင် နွေးထွေးနေလေရဲ့။ ကျွန်တော့် လျှာကို သူ့ပါးစပ်လေးထဲကိုထိုးသွင်းလိုက်တော့သူ့ရဲ့လျှာလေးနဲ့ အပြန်အလှန်တွေ့ထိမိကြတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားပြီး ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကြီးကိုပွတ်ပေးနေတယ်။ အရင်တခါလို လူတွေဘေးနားမှာရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာမဟုတ်တော့ သူ့လဲအရင်ကထက်ရဲလာတယ်။ အကျိုးပေါ်ကနေ ရင်သားလေးကိုပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းနက်တွေနဲ့ မော်ကြည့်တယ်။ သူ့မပြင်းတော့ ကျွန်တော်လဲ လည်တိုင်လေးကို အသာလေးတို့နမ်းလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့တီရှပ်လေးကိုပင်တင်လိုက်တယ်။ ဝင်းဝါနေတဲ့မိုက်သားလေးပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်ဘရာလေးက အရောင်ချင်းဟပ်ပြီး ပန်ရနေတယ်။ ဘရာလေးကိုပါ လှန်တင်လိုက်တော့ ဖွေးနုပြီး ပေါက်စီအငယ်စားလောက်ရှိတဲ့ နို့လေး နှစ်လုံးက မထိရက် မကိုင်းရက်စရာ။ အဲဒီထိပ်မှာတော့ ပန်းရောင်ရဲရဲ နို့သီးခေါင်းလေးတွေက အလန်တကြားနဲ့ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေကြတယ်။ (အခုမှ အကျယ်တဝင့်ဖော်ပြရတာတောင်းပန်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာက သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရလို့ပါ။) ကျွန်တော်လဲလျှာလေးနဲ့လျှက်လိုက်တော့ ဟင်းကနဲ အာမေဇိုတ်သံလေးနဲ့အတူတွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာလေးက ပြုံးယောင်သန်းလာတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ညာဘက်နို့လေးကိုစို့လိုက်ပြီး လက်တဖက်နဲ့ ဘယ်ဘက်နို့လေးကို ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ သူသိနေသလိုပဲ။ ဘယ်ဘက်နို့ပေါ်က ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီး ပေါင်တန်သွယ်သွယ်လေးတွေသာမက တင်ပါးလုံးလုံးလေးတွေကိုပါ ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်နယ် ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အသက်ရှူသံတွေ ပိုမြန်လာတာကို

သတိပြုမိလိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီလေးကို ဖော်ဆောင်ချ၊ ချိတ်ဖြုတ်၊ သူကလဲ မငြင်းဘူးဗျ။ အဲဒါနဲ့ သူ့ရဲ့တင်ပါးလေးကိုမပြီး ချွတ်ချလိုက်တော့တယ် ...။ အမယ် ...ဝတ်လာတာက အထက်အောက်ဝမ်းဆက်ပဲ။

ပန်းရောင်ပင်တီလေးကိုတွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲက အဲဒီလို မှတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ သူ့ကို “တယ် ဖက်ရှင်ကျပါလား” လို့ ပြောလိုက်တော့ ရယ်နေတယ်။ ရယ်သံလေးက ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို နှိုးဆွလိုက်သလိုပဲ။ မှင်တက်မိနေရာကနေ ပင်တီလေးကို လိပ်ပြီးဆွဲချလိုက်တော့ သူက တင်ပါးလေးကို ကြွ၊ ..... မျက်နှာလေးကရဲလို့ လိမ်ဆွဲလိုက်တော့ ခါးလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး တချက် လက်ဝါးနဲ့ကွယ်ထားတယ် သူ့မျက်နှာကို သူက မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရှက်ပြီးလေးနဲ့ ... ။ နောက်တော့ လက်ဝါးလေးကိုဆွဲဖယ်လိုက်ရော ... ။ နောက်ဆုံးတော့ မျက်နှာမူစရာတခုတည်းပဲကျန်တော့ အဲဒီကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ နီကျင်ကျင်လိုလို၊ ရွှေရောင်လိုလို အမွှေးနုနုလေးတွေက ပါးပါးလေးပဲရှိတယ်။ သူ့အောက်က ပေါင်ကလေးကို ကျွန်တော့်ခူးနဲ့ ကလန့်လိုက်တော့ မက်မောစရာ အစိ နီညိုညိုလေးက ကြိုဆိုပါတယ်လို့ ပြောနေသယောင်ယောင်။ ကျွန်တော်လဲ လက်ညှိုးလေးနဲ့ ပွတ်ပေး လိုက်တော့ ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့ရဲ့လက်နုနုလေးတွေနဲ့ အုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ပါးစပ်နဲ့ လက်တဖက်က အားနေတာနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး စုပ်ယူလိုက်ပြီး၊ လက်တဖက်က နို့လေးတဖက်ကို ကလိပေးနေလိုက်တယ်။ သူ့လဲ သုံးနေရာက ဖီလင်သုံးခုရနေတော့ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်တွေမှန်သမျှကို မတားဆီးတော့ပဲ ခွင့်ပြုလိုက်တော့တယ်။ လက်ညှိုးလေးနဲ့ အစိလေးပေါ်မှာ ဝလုံးလေးတွေရေးပေးရင်း သူ့လည်တိုင်ကျော့ကျော့ကို လျှာနဲ့လျက်၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့ပါ စုပ်ယူလိုက်တယ်။ လည်တိုင်ကနေတဆင့် နို့လေးတွေ၊ မိုက်သားဝင်းဝင်းလေးတွေကို လျှာနဲ့လျက်လိုက်ပြီး ချက်ကလေးထဲမှာ တထောက်နားလိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့နှုတ်ဖျားက ဆည်းလည်းသံကလေးတွေထွက်လာတယ်။

“ယားတယ်ကွာ” တဲ့ ..။ ကျွန်တော်လဲ မှုတ်ချင်လာတာနဲ့ ခေါင်းကို ဒီထက် အောက်ကိုနှိမ်ချလိုက်ပြီး အစိကလေးကို လျှာထိပ်လေးနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်။ သူတော့ဘယ်လိုနေသလဲမသိ၊ ကျွန်တော်တော့ လျှာပါတောင်လာတယ်။ လျှာတောင် တောင်မှတော့ အောက်ကပစ္စည်းကလဲ ဘယ်နေမလဲ။ သူ့ရဲ့ အကွဲကြောင်းတလျှောက် ကျွန်တော့်လျှာပြားကြီးနဲ့သိမ်းလျက်လိုက်တယ်။ သူ့လဲ ဟင်းဟင်း ဟင်းဟင်းနဲ့ အဖျားတက်သလိုဖြစ်လာတယ်။ တယ်ကောင်းတဲ့အဖျားပဲ၊ အချစ်ဖျားပေါ့နော်။ လျှာကို တောင်နေအောင်ထားပြီး အကွဲကြောင်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့ သူ့လဲမနေနိုင်တော့ပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့အဖုတ်ကလေးနဲ့ ဆွဲကပ်ထားလိုက်တော့တယ်။ အရည်ကျကျ ချွဲချွဲလေးတွေလည်း အတော်များများ စီးကျလာတာနဲ့ လျှာနဲ့သိမ်းကျုံးယူလိုက်ပြီး မျိုချလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲတော့ ချိုတယ်တောင်ထင်မိသလိုပဲ။ ချစ်ရင် အကျိုး၊ မုန်းရင် အပြစ် ဆိုသလိုပေါ့။ ကျွန်တော်လဲ သူ့အဖုတ်တပြင်လုံးနဲ့အောင် စေ့စေ့စပ်စပ်လျက်ပေးလိုက်တယ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အားပါပါနဲ့လေ ...။ ခဏနေတော့ သူ့တကိုယ်လုံးတွန့်လိမ်သွားပြီး ပျစ်ချွဲချွဲအရည်ဖြူဖြူလေးတွေက ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲ စီးဝင်သွားတယ်။ သူကတော့ အလိုပြည့်သွားလို့ မိုန်းနေပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ တောင်နေတုန်းပဲ၊ ဟုတ်တယ်လေ ဘာမှ မလုပ်ရသေးတာ ...။ စိတ်တွေ တအားတက်ကြွနေတုန်း ခဏနေလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက အဝတ်အစားတွေတောင်ပြန်ဝတ်ပြီးနေပြီ။ ငိုတောင်ငိုချင်သွားတယ် ... ။ သူ့သနားအောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲအိပ်ချလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ ငေါင်နေပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပုံမြင်တော့ သူ တော်တော်ကို ဝေခွဲရတော်တော်ခက်သွားပြီး ကျနေတဲ့ဘေးမှာ လာ ခူးလေးထောက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျနော်က ဇတ်ကန်ဆို ဘောင်းဘီကိုလျှောချဖြစ်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ငပဲက ဝင့်ဝင့် ထည်ထည် ပေါ်လာတယ်။ သူ တုန်လှုပ်သွားသလိုပဲ ။ .. ငပဲက မိုးပေါ်တည့်တည့်ထောင်ပြီး တဆတ်ဆတ်ကိုတုန်လို့ .. “ ချယ်ရီရယ် .. အဆုံးထိ ချစ်ချင်တယ်ကွာ ” လို့ကျနော်က ပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာလေး ပျက်သွားတယ်။ “ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ”

သူကအသံတုန်တုန်လေးနဲ့ ငြင်းရှာတယ်။

ကျနော်လဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိတော့ သူက ... “ ကို စိတ်ပျက်သွားလား ဟင် ... ” “ ... ” “ ဖြေပါဦး ကိုရဲ့ ... ” လို့ ကျွန်တော့်မေးဖျားကို ကိုင်ပြီးမေးလိုက်တော့ ... “ တွေးကြည့်လေ ... ” “ ချယ်ရီ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုရယ်၊ ချယ်ရီက ချယ်ရီ၊ ချယ်ရီကို သိပ်တန်ဖိုးထားလို့ပါ ” “ ချယ်ရီရဲ့ ချယ်ရီ၊ ဗာဂျင်နတီကို ပြောတာလား ” “ ဟုတ်တယ် ...ချယ်ရီလက်ထပ်မဲ့သူနဲ့မှ အဆုံးရှုံးခံမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာ ... ” “ ကိုယ်ကလဲ အပျော်ကြတော့မှမဟုတ်တာ ... ချယ်ရီက မယုံလို့လား ” “ ဒါတော့ ကိုရယ် အပြောပဲရှိသေးတာ၊ တကယ်မှ လက်ထပ်ဖို့မလုပ်ရသေးတာ၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီကလဲ ငယ်သေးတယ်လေ၊ လက်ထပ်ရအောင် မိဘတွေသဘောတူမှ ဖြစ်မှာ

ပြီးတော့မှ သူ့ကိုဖုန်းခေါ်ခိုင်းတော့၊ “အကောင်စုတ်၊ နင်က တခြားအကြောင်းရှိလို့လာတာကိုး” ဆိုပြီး တချက် ဆဲပြီးတော့ ခေါ်ပေးတယ်။ မိန်းကလေးသံဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူ့ကိုခေါ်ပေးတော့ ...

“ဟလို ...ချယ်ရီပါ၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး ...”

“ချယ်ရီ၊ ကိုယ်ပါ ” “အင်း ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ခုနပြောတဲ့နာမည်ကို မကြားဖူးပါဘူးလို့၊ နောက်တော့မှ ထင်တာနဲ့ထလိုက်လာတာ”

“တွေ့ကြရအောင်ကွာ ...” “ချယ်ရီတို့ကျောင်းမှာ နှုတ်ဆက်ပွဲ စနေနေ့မှာရှိတယ်၊ နေ့လည် ၁၂ခွဲလောက်လာခဲ့လေ ...”

“အိုကေ ... အိုင်လ် ဘီ သံရံ ”

“ချယ်ရီ ကိုကို သိပ်အားနာတာပဲ ”

“ဟာ ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ၊ အမေနဲ့လည်း အဆင်ပြေအောင် ဖောထားပေါ့ ”

ပြောနေရင်းကပဲ ဖုန်း၊ ဒိုင်းနဲ့ အသံတွေထွက်လာတယ်။ “အား ...အဟင်္ဂ ဟင်္ဂ၊ အမေရိုက်နေပြီ ” ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ သနားလိုက်တာ ချယ်ရီလေးရယ် ...။

စနေနေ့ နေ့လည် ၁၂:၀၀၊ သူတို့ကျောင်း ဗိုလ်တထောင် ၅ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတဖက် ပလက်ဖောင်းပေါ်က လမ်းဘေးလဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေလိုက်တယ်။ ၁၂:၁၅ လောက်မှာ သူတို့ကားက ကျောင်းရှေ့မှာလာရပ်တယ်။ ကားပေါ်က ချက်ချင်း မဆင်းသေးဘူး၊ သူ့အမေဘာတွေမှာနေလဲမသိဘူး။ သူ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျောင်းထဲဝင်သွားတော့မှ၊ သူတို့ကား ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ သူပြန်ထွက်လာတာမြင်တော့ ကျွန်တော် လက်လှမ်းပြပြီး လမ်းကူးသွားလိုက်တယ်။ အဲဒီကနေ နီးနီးနားနား ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းထဲက မွန်းဘိတ်ကရီမှာ သွားထိုင်ကြတယ်။ သူက ပြောတယ်၊ အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူးတဲ့၊ အမေက သိပ်ဆူတာပဲတဲ့၊ ကိုကိုလဲ ပြောလိုက်တာရစရာမရှိဘူးတဲ့။ “နေပါဦးကွာ ကို စီစဉ်ပါမယ်” လို့ပြောပြီး အတော်ကြာကြာစဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ အအေးတွေဘာတွေသောက်ရင်း သူက ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီးနဲ့ ဝံ့ဝံ့စားစားကြည့်နေတယ်။ အအေးသောက်ပြီးတော့ ကားတစီးငှားပြီး ကန်တော်ကြီးထဲခေါ်သွားတယ်။ သူက “ဘယ်လို စီစဉ်မှာလဲ” မေးတော့ “သွားရင်း စဉ်းစားကြတာပေါ့” လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကန်တော်ကြီးထဲရောက်တော့ အရင်တခါထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ ဆိုင်ကလေးမှာပဲ သွားထိုင်ကြတယ်။ စတော်ဘယ်ရီ ဝိုင် တပုလင်းမှာပြီး နှစ်ယောက်သောက်ကြရင်း ခဏနေတော့ သူ့ကို “ကိုယ့်နောက်လိုက်ရဲတယ် မဟုတ်လား” လို့မေးလိုက်တယ်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြတော့ “ခိုးပြေးမယ်ကွာ” ဆိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ကန်တော်ကြီးကပြန်ထွက်လာပြီး ကြည့်မြင်တိုင်က အကယ်ဒမီ ဂပ်စ်ဟောက်ကို ‘မ’ သွားလိုက်တယ်။ အဲဒီက ဈေးလဲသက်သာသလို၊ ဖတ်ဆယ်လတီလဲကောင်းတယ်။ အခန်း ချက်ခံအင်လုပ်ပြီးတော့ ၃နာရီခွဲနေပြီ။ အခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်တယ်။ သူကတော့ မရဲတာရဲနဲ့ ခြေရင်းဘက်မှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ နှစ်ယောက်သားဘာမှမပြောပဲ အတော်ကြာကြာတိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝယ်စားတာက လွဲရင် အတွေ့အကြုံရှိတာမဟုတ်၊ ဒါကြောင့် နည်းနည်းရှက်သလို၊ ရွံ့သလိုဖြစ်နေတယ်။ မကြာပါဘူး။ သူကစကားစလာတယ်။ အခု သူ့အိမ်အကြောင်းတွေကိုပေါ့ ...

“ကို ...”

“ ... ”

“အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး ဆိုတာတော့ ကိုကို ပြောပြီးပါပြီနော် ”

“အင်းလေ ...၊ ကို ချယ်ရီကို အခု ခိုးပြေးလာတာပဲဟာ ...” “အမေက ရိုက်လဲရိုက်တယ်၊ ဗိုက်ခေါက်တွေလည်း လိမ်ဆွဲတယ် ...”

“အဖေကရော ဘာပြောလဲ ” “ဪ ...ကိုကို ပြောမပြုဖြစ်သေးဘူး၊ အဖေနဲ့အမေ က ချယ်ရီ ငယ်ငယ်ထဲက ကွဲသွားကြတာ ...” “အင်း ...ဒါကြောင့် အမေက ချုပ်ချယ်တာဖြစ်မှာ၊ သမီးလေးတယောက်ထဲဆိုပြီးတော့လေ ...”

“ဒါပေမယ့် ကိုရယ် ...တော်ရုံပဲကောင်းတာပေါ့ ” “စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောပါနဲ့ကလေးရယ် ...”

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ယုံသထက်ယုံအောင်၊ အားကိုးချင်လာအောင် တဖြည်းဖြည်း ချုပ်နေမိတယ်။ သူ့ ကိုယ်လုံးလေးကို ကျွန်တော့်ဘက်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး အနမ်းမိုးတွေရွာချလိုက်တယ်။ သူကလဲ မထင်မှတ်အောင်ပဲ မွတ်သိပ်စွာ တုံ့ပြန်တယ်။

သူ့ရဲ့ နားရွက်ကလေးကို ဖွဖွလေးငုံလိုက်တော့ သူက ကျေနပ်သလိုပြုံးနေတယ်။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မင်းအပြုံးတွေကို ကိုယ်ခုထိမမေ့သေးပါဘူး ချယ်ရီရယ် ..... နောက်တော့ အိုက်လာတယ်လို့ အကြောင်းပြပြီး

ကျွန်တော့်အင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။

သူက မျက်စောင်းလေး တချက်ထိုးလိုက်တယ် ...

ရင်ထဲကို ဒိန်းကနဲဝင်မှန်တော့ စိတ်တွေက တမျိုးကြီးဖြစ်လာတယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်လှဲလိုက်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းဆွဲပြီး ဘေးနားမှာ အိပ်ခိုင်းလိုက်တော့တယ်။ ငံ့လင်နေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို အနမ်းချိုချိုတွေပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ဆံ့နှယ်လေးတွေကိုပွတ်သပ်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်တွေက သူ့တင်ပါးလုံးလုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တယ်။ သူ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုတ်ကလေးနဲ့ထုတယ်။ “ကို သိပ်ဆိုးတာပဲ” လို့ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် တချက်ရယ်လိုက်ရင်း သူ့ရဲ့ဘလောက်စ် ကြယ်သီးတွေဆီ လက်လှမ်းလိုက်တော့ သူကပါ ကူညီပြီးဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ မိုက်သားဝင်းဝင်းလေးတွေပေါ်မှာ အညိုအမဲ နှစ်ချက်လောက်တွေ့ရတယ်။ သူ့အမေကို နည်းနည်း တင်းသွားတယ်။ လုပ်ရက်လိုက်တဲ့ အဖွားကြီး ... ။ ဘလောက်စ်ကလေးကို သေသေချာချာချွတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ ဘရာအပေါ်ကနေ သူ့ရဲ့နှိုးလုံးလုံးလေးတွေကို အုပ်ကိုင် လိုက်တော့ သူက သူ့လက်ညှိုးလေးတချောင်းကို နှုတ်ခမ်းဆီမှာပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ချစ်စရာအမူအရာလေးတခုဖြစ်လာတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တိုင်း လေထဲမြောက်တက်သွားသလိုခံစားရတယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေကို မနားတမ်း အလုပ်ပေးလိုက်တော့ သူတကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာတော့တာပေါ့ ... ။

သူ့ရဲ့နှိုးကလေးတွေကို အနှစ်နှစ်အလလက ငတ်နေသူလို အငမ်းမရစို့ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲဆုတ်လိုက်တာကိုတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင် ငုံ့ပေးပြီး၊ တချက်မှာတော့ သွားနဲ့ နှိုးသီးခေါင်းလေးတွေကို ကိုက်လိုက်တယ်။ သူလဲ မနေနိုင်တော့ပဲ။ “အ” ဆိုတဲ့ အသံကလေးထွက် လာတော့၊ နှိုးစို့နေရာက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့စကတ်လေးကို လှန်တင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြုစုယုယမှ တွေအောက်မှာ သူ့ရဲ့ပင်တီကလေးဟာစိုစွတ်နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ပင်တီပေါ်ကလေး လျှာအပြားလိုက်ကိုသုံးပြီး အားရပါးရ ဆွဲလျက်ပေးလိုက်တော့တယ်။ သူကတော့ အပြာရောင်တိမ်တိုက်တွေကြားမှာ ရောက်နေပြီထင်ပါရဲ့ ...။ ပင်တီလေးကိုဆွဲချွတ်လိုက်တော့ တင်ပါးလေးကို အသာ ကော့ပေးတယ်။

အံ့မယ် .. ကော့ပေးယုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး ပင်တီလေး ခြေထောက်အောက်နားရောက်တော့ ခြေထောက်လေးတွေ ကားပြီး တွန်းချသလိုတောင်လုပ်ပေးလိုက်သေး။ ..

ကျွန်တော်လဲ သူ့ပင်တီလေးကို ခြေထောက်ကနေ ဆွဲချွတ်ပြစ်လိုက်ပြီး ခုတင်ခြေရင်းဆီ လွင့်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့တင်ပါးလုံးလုံးလေးတွေကို အသာလှမ်းဆုပ်နယ်ရင်း မျက်နှာက သူ့ဆီးခုံစပ်လေးကို အပ်လိုက်တယ်။ သူ လက်ခံတစ်ခံ တိုဘာတို သုံးလာပုံရတယ်။ အနံ့လေးက သင်းသင်းလေး မွှေးနေတာပဲ။ အစိကလေးကို မပြောမဆိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ဖွဖွလေးကိုက်လိုက်တော့ ... “အို ...ကို ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ၊ ကျင်ကနဲဖြစ်သွားတယ် ” “...” သူ့ဘယ်လိုနေမှန်းမသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကိုက်စားချင်နေပြီ။ ဒါကြောင့် လျှာကိုတောင်ထားပြီး အဝလေးကို တေကာ ဆတ်ကနဲထိုးထည့်လိုက်တော့၊ သူ့ရဲ့အမှတ်ထဲက အရည်လေးတွေစီးကျလာတယ်။ ခပ်သွက်သွက်ကလေးပဲ လျက်ပေးလိုက်တော့ တဟင်းဟင်း ညည်းညူသံနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို သူကဆွဲဆုပ်လိုက်တယ်။ အစိလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ စုပ်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့လက်တွေက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အတင်းဆွဲပြီးကပ်ထားလိုက်တယ်။

ခုနေ မှန်ကြည့်ရင်တော့ ပေါ်လစ် တိုက်ထားသလိုနေမှာပဲ ...။

ခဏနေတော့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကိုချွတ်ချလိုက်တယ်။ ကျပ်လုံးလောက်တုတ်တဲ့ ကျွန်တော့် ငပဲက ၁၈၀ ဒီကရီ ရှေ့ကိုတန်းပြီးထွက်လာတယ်။ မဆိုင်းမတွဲပဲ သူ့အဝလေးကိုတေပြီးပွတ်ပေးလိုက်တော့... “ကို ...” “ဘာလဲ ချယ်ရီ ...” “ချယ်ရီကို တကယ်လက်ထပ်ယူမှာပါနော် ...”

“ချယ်ရီမယုံရင် ဒီကပြန်တာနဲ့ တရားရုံးတန်းသွားမယ် ...” (ဟဲဟဲ ...ဒီလိုပဲပြောရတာပဲ)

“မယုံတာမဟုတ်ပါဘူးကိုရယ်၊ ချယ်ရီက ကြောက်လို့ပါ ...” “ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့ ချယ်ရီဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ” အဲဒီလိုနဲ့ သူ့အဝလေးကို ဒစ်ဖျားနဲ့တို့ပြီးပွတ်ဆွဲပေးလိုက်တော့ ... “အား ကျင်တယ် ကျင်တယ် ကို ...” “...”

အဝလေးကကျဉ်းနေတော့ သွင်းရတာအတော်ခက်နေတယ်။ နည်းနည်းလဲဖိထိုးလိုက်ရော သူက ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကို ဆီးပြီးတွန်းထားတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ရဲ့လက်တွေကိုဖယ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပ်၊ လျှာလေးကိုထိုးထည့် လိုက်တော့ ...။ အောက်က အရည်တဖြည်းဖြည်းလိုက်လာပြီး နည်းနည်းချောင်သွားတာနဲ့ ဖိချလိုက်တော့ တဝက်လောက် ဝင်သွားပေမယ့် တခုခုကြောင့်ရပ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်။ ငါတော့ ထိပေါက်ပြီဟာလို့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အသာလေးအမေ့ခံထားပြီး ဝင်သလောက်လေးကိုပဲ ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်လုပ်နေတယ်။

သူ တဖြည်းတဖြည်းကောင်းလာတော့မှ ကျွန်တော့်လည်း အဖျားအထိဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အားနဲ့ဆောင်ချလိုက်တော့တယ်။ “အား .....

နောက်ရက်တွေလဲကျရာ အဆက်အသွယ်ကိုမရဘူး။ ကျွန်တော်လည်းတော်တော်စိတ်ပူသွားတယ်။ သူ့အိမ်မှာ တခုခုများဖြစ်နေပြီလားလို့ပေါ့။ တပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ အိမ်ကိုဖုန်းဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အကျင့်တခုရှိတယ်။ ဂစ်တာတီးနေတုန်း နောင်ယုက်ရင်မကြိုက်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖုန်းဝင်လာတော့ ဘေးမှာ ကိုင်ခိုင်းစရာလဲ ဘယ်သူမှမရှိ။ အဲဒါနဲ့ပဲ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့ “ဟလို ခဏကိုင်ထားပေးပါ” ဆိုတဲ့ အသံစိမ်းတခု ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ဖုန်းပြန်ချလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ထပ်ဝင်လာတယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ...ချယ်ရီ။ “ ကို လား ... ” “ ဪ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ခင်ဗျာ ... ” “ ဟာ ...ကို ကလဲ၊ စိတ်ကောက်နေပြီထင်တယ် ...၊ ချယ်ရီ တောင်းပန်ပါတယ် ကို၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အမေက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတာရယ်၊ မန္တလေးကို သွားနေရတာရယ် မို့ပါ ... ” “ ဒါဖြင့် အခုဘယ်မှာလဲ ... ” “ မန္တလေးမှာပဲ၊ ခုနက ပီစီအိုက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ဖုန်းချလိုက်တယ်ဆို၊ အဲဒါ ချယ်ရီကိုယ်တိုင်ပြန်ခေါ်တာ ” “ ဪ ... ” “ ကို ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ ကိုရယ် ... ” “ ဒါဆို ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ ” “ နောက် သုံးရက်နေရင် ... ” “ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ် ကီးမို့စ ဘယ်လောက်သောက်လိုက်ရလဲ ” “ နောက်ထပ် တကဒ်ထပ်ဝယ်ရတယ် ” “ ဪ ဪ ဒီလိုဆို အနာပျောက်ရောပေါ့၊ ပြန်လာခဲ့တော့လေ အနာအသစ်ထပ်ပေးမလို့ ” “ ဟေး ...သူများတွေ ကြားကုန်မယ် ” “ ဘာဖြစ်လဲကွာ ...ကိုယ်မှာတော့ စိတ်ပူလိုက်၊ လွမ်းလိုက်ရတာ ညညတောင် အိပ်မပျော်ဘူး ” “ ပိုပြန်ပြီ ... ” “ အရှိအတိုင်းကိုတောင် လျှော့ပြောထားသေးတာ ... ” “ ဟုတ်ပါပြီ၊ ချယ်ရီလဲ အရမ်း .....ဟင် ဒါပဲနော် ကို၊ အမေ ဈေးဝယ်နေတုန်းဆက်တာ၊ ပြန်လာနေပြီ ” ဖုန်းလည်းချသွားရော အပြင်ထွက်ပြီး ငှက်ပျောသီး နှစ်ဖီး သွားဝယ်လိုက်တယ်။ ကြက်ဥတောင်ပါသေး။ ဆေးတွေ ဘာတွေကတော့ အဲဒီနေ့မှပဲသောက်တော့မယ်ဆိုပြီး မောင်းတင်ထားလိုက်တယ်။ နောက်သုံးရက်ကြာတော့ ... အဲဒီနေ့ ညဘက်ကျမှ ဖုန်းမြည်လာတယ်။ “ နက်ဖန် ၉ နာရီ မွန်းမှာစောင့်နေ ” ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ တွေးရင်း စိတ်ကူးယဉ်ရင်းနဲ့ ညတော်တော်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နောက်နေ့ မနက် ၇နာရီထဲပြီး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား၊ နွားနို့နှစ်ခွက်သောက်လိုက်တယ်။ ကာကျက်နှစ်လုံးနဲ့ အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ၈နာရီ ၁၅၊ နည်းနည်းစောသေးပေမယ့် ထွက်ခဲ့လိုက်ပြီး မြို့ထဲရောက်တော့ ၈:၃၅၊ အထဲမဝင်သေးပဲ အရှေ့မှာလမ်းလျှောက်နေပေမယ့် ကြာတော့ ညောင်းလာတာနဲ့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မစ်ရိုက်နဲ့ ပူတင်း မှာလိုက်ပြီး ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ၈:၅၅ မှာ သူရောက်လာတယ်။ စောလာတတ်တာက သူ့အကျင့်ပဲလေ ... “ လွမ်းလိုက်တာကွာ ... ပိန်သွားသလိုပဲ ချယ်ရီရယ် ... ” “ ရေ၊ မြေ အပြောင်းအလဲကြောင့်ဖြစ်မှာပေါ့ ... ” “ ဘာသောက်မလဲ မှာလေ ” “ တော်ပါပြီ အင်း ...သီချင်းမဆိုရတာကြာပြီနော် ” လို့ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်လဲ အလိုက်တသိနဲ့ အိမ်သရီးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူက ဆိုချင်တယ်ဆိုလို့ ဆိုချင်သလောက်ဆို ဆိုပြီး လွှတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ သူက “ကိုလဲဆိုလေ” အဲဒီတော့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလျိုင်ရဲ့ မိန်းကလေးတယောက်ကိုချစ်မိရင် ဆိုတဲ့သီချင်းကို သူ့ကိုဆိုပြလိုက်တော့ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာတဲ့၊ ကို ဆိုတာကပိုကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ “အဲဒါဆို ဆုချလေ” လို့ပြောလိုက်တော့ ... “ဘာလိုချင်လဲ” လို့ မေးတယ်။

ကျွန်တော်လဲ ဝှင်တည့်ပြီဆိုပြီး “ကိုယ်တို့ တနေ့လုံး တူတူနေရအောင်ကွာ” လို့ပြောလိုက်တော့ “လူလည်ကြီး” လို့ ပြန်ပြောပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းကလေးတိုးဝင်လိုက်တယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အကယ်ဒမီဇာတ်လမ်း ထပ်ခင်းကြတယ်။ တက္ကစီပေါ်မှာလဲ အင်ထရိုဝင်လာကြတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ချက်ခဲအင်လုပ်ပြီးတာနဲ့ အခန်းဆီကို ပြေးတက်သွားကြတယ်။ အခန်းဝမှာတော့ မနောင်ယုက်ပါနဲ့လို့ စာကို ချိတ်ထားလိုက်တာပေါ့။ ပထမဆုံးတခါလိုတော့ မခက်ခဲတော့ပါဘူး၊ သူနဲ့ကျွန်တော် အတော်ပွင့်လင်းနေကြပါပြီ ... အဲဒါနဲ့ သူ့ကို အဝတ်တွေချွတ်ပေးရင်း ကျကျနနပွတ်သပ် နှိပ်နယ်ပေးလိုက်တယ်။ သူလဲ ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ဇိမ်ခံ နေတယ်။ ခဏနေတော့ သူက “လုပ်စရာရှိတာလုပ်တော့လေ ဒီနေ့ ညနေ အမေက သူနဲ့ ဧည့်ခံပွဲတခုလိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောထားတယ်” ဆိုပြီး ပြောလာတော့ နဂိုထဲက မောင်းတင်ထားတဲ့ ကျွန်တော်လဲ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်ကို တက်လိုက်တော့တယ်။ အခန်းတခန်းလုံး အပ်ကျသံကြားလောက်အောင်တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သူ့ဆီက အသက်ရှူသံလေးကိုပဲ မှန်မှန် ကြားနေရတယ်။ သူ့ကိုတချက်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ညှိုးလေးတချောင်းကို ကွေးလိုက်ပြီး လာလေတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ တခုတည်း ကျန်တဲ့ ပင်တီလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး လက်ခလယ်လေးကို သူ့အဖုတ်လေးထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အတော်ကြာကြာ ကလိပေးနေရင်း နည်းနည်းချောင်လာတော့ လက်ညှိုးပါပူးပြီး နှစ်ချောင်းသွင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် နောက်လက်တဖက်က သူ့နို့လေးတွေကို ဆုတ်နယ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်နဲ့ စတွေ့တုန်းကထက်တော့ ပိုကြီးလာပါပြီ။

လက်ပူမိထားလို့ထင်တယ်။ နောက်တော့ အားလုံးသိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရုတင်းအတိုင်း ဖမ်းဂျာပစ်လိုက်တော့တယ်။ သူက ပေါင်ကလေးကို အလိုက်တသိဟပေးထားတော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့။

အရင်တုန်းကလို လျှာဖျားတွေ ဘာတွေလုပ်မနေတော့ပဲ ကျွန်တော့် လျှာနဲ့ အပြားလိုက်သိမ်းလျက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ကျေနပ်နေတာပေါ့။ အဖုတ်ဝလေးနဲ့ အထဲတလျှောက် လျှာမိသလောက်ကို ထိုးလျက်နေရင်းက အစိလေးကိုတော့ လက်နဲ့ပဲကစားပေးလိုက်တယ်။ မာတောင်နေတဲ့ သူ့အစိလေးဟာ ကျွန်တော့်ကိုစိန်ခေါ်နေသလိုပဲ ... ခဏနေတော့ အကြံတခုရပြီး လျက်နေရာက ရပ်လိုက်တယ်။ သူ အံ့ဩသွားပြီး “ဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ၊ ကောင်းနေတဲ့ဟာကို” .. အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ “ကိုယ်ချည်းပဲ သူ့ကို မှုတ်ပေးရတယ်။ အပြန်အလှန်လေးရှိမှပေါ့” လို့လဲပြောလိုက်ရော သူတချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ “သိပ်အနိုင်ကျင့်တာပဲ” လို့ ပြောပြီး “လာလို့” မျက်နှာလေးအိုအိုနဲ့ပြောတယ်။ (ဘယ်နေ့နိုင်မလဲ၊ အဂျာခံရတာစွဲနေပြီကို ...)။ “မငိုပါနဲ့ကလေးရယ်၊ သူ့ကိုလည်း ဒီတိုင်းမထားပါဘူး” လို့ပြောပြီး သူ့နဲ့ကျွန်တော် ဆစ်စတီနိုင်ပုံ နေရာယူ လိုက်တယ်။ သူ့အဖုတ်လေးကို စလျက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ငပဲကြီးကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာယမ်းပြလိုက်တယ်။ သူ့လည်း မရဲတရဲနဲ့ ဒစ်ဖျားလေးကို ငုံလိုက်တော့ ... ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ပီတိတွေဖြာသွားတယ်။ မစုပ်တတ်စုပ်တတ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့် ဟာကြီးကို ပါးစပ်လေးထဲသွင်းပြီး စုပ်ယူလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ နည်းနည်း လက်ချာရိုက်လိုက်ရသေးတယ်။ “ချယ်ရီ ...” “ဟင် ...” ပလုံးပထွေးနဲ့ အသံပြန်ပေးတယ်။ “ချယ်ရီ မမှတ်တတ်သေးဘူးကို၊ ပထမဆုံး ဒစ်ဖျားပေါ်အောင် ဖြေချလိုက်၊ အင်း ...ဟုတ်ပြီ၊ ဒစ်ဖျားကိုငုံပြီး အောက်ခြေကို လျှာလေးနဲ့ထိုးလိုက်၊ ရှီး အား ...ဟုတ်ပြီ၊ ဟင်း ဟင်း ...ပြီးမှ ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင်သွင်းပြီးစုပ် ... ကျွတ် ကျွတ် ...” လို့ ပြောပြလိုက်ရတယ်။ ဆရာမပြ နည်းမကျဆိုသလိုပဲ နည်းသိသွားတော့လည်း အခန်းထဲမှာ တပြတ်ပြတ်၊ တဟင်းဟင်း အသံတွေက မပြတ်တမ်း ထွက်ပေါ်နေတယ်။ သံစောင်းထက်၊ ရေစောင်းထက်တယ်လို့တော့မပြောဘူး၊ အဲဒီစကားကို ပြောခဲ့တဲ့ ပညာရှိသာ ကျူးပစ်မင်ဘာဆိုရင်၊ အဖုတ်စောင်းထက်၊ လျှာစောင်းထက်တယ်လို့ပြောမှာအမှန်ပဲ။ သူ့နဲ့ကျွန်တော် အပြန်အလှန်လျက်ကြ၊ စုပ်ကြရင်း ... “ချယ်ရီ ပြီးတော့မယ် ထင်တာပဲ ကို” လို့ပြောလိုက်တော့ “အင်းလေ၊ ကိုယ်ရောပဲ” လို့ပြောလိုက်ပြီး သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမှုတ်ပေးလိုက်တော့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ပြီးသွားသလို ကျွန်တော်လည်း လရည်တွေကို သူ့ပါးစပ်လေးထဲ ပန်းထည့်လိုက်ပါတော့တယ်။ သူက ထွေးထုတ်မလို့လုပ်တော့ ... “ဟာ ...အဲဒါသိပ်အားရှိတာ” လို့ပြောရင်း မြဲချခိုင်း လိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ သူ့ကိုယ်လေးပေါ်ကလိုမ့်ချလိုက်ရင်း အမောဖြေပြီးနားနေလိုက်ကြတယ်။ မနက်က နွားနို့နှစ်ခွက်သောက်ထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ကျွန်တော့်ငပဲကလည်း တဖြည်းဖြည်းပြန်လည်အားပြည့်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကိုတချက်ကြည့်လိုက်တော့ ကြောက်သလို ရှုံ့သလိုကြည့်ပြီး ပခုံးတချက်တွန့်ပြတယ်။ တယောက်နဲ့တယောက် ပွတ်သပ်ပေးနေရင်း စိတ်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းတက်ကြွလာတယ်။ ဒီတခါတော့ လေးဘက်ကုန်းပုံစံမျိုးလုပ်ရရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး သူ့ကို အသာ လေးဘက်လေး ကုန်းခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက်ကနေ ဒူးထောက်ပြီး နေရာယူလိုက်တော့ သူ့ဖင်ဆုံကြီးက ကျနေတဲ့ ငပဲထက် နဲ့နဲ့ နိမ့်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့ကို ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်လို့ တင်ပါးကြီးတွေကို ကော့ပေးပြီး ခါးလေးကို ခွက်ထားတဲ့အနေအထားမျိုး ရောက်အောင် ပိုစစ်ရှင် သေသေချာချာ ပြင်ပေးလိုက်ရတယ်။ ခုမှ လယ်ဗယ် ညီသွားတော့တယ် ...

သူ့ရဲ့အဝကလေးမှာ ကျွန်တော့်ဟာကို တေ့လိုက်တော့ “ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော်” တဲ့။ အဲဒီစကားက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်လို့ လှုံ့ဆော်လိုက်သလိုပဲ၊ ခါးကို နည်းနည်းအားယူပြီး ထိုးသွင်းလိုက်တော့ စီးစီးပိုင်ပိုင်နဲ့ပဲ အရင်းအထိ ဝင်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတယောက်ပြောဖူးတဲ့ လူမိုက်မြင်းစီးသလို လုပ်တော့တာပဲ။ သူ့လည်း အစတော့ ညည်းညူနေရာက တဖြည်းဖြည်းကောင်းလာပြီး နောက်ကိုပြန်ပြန်ကော့ပေးလာတယ်။ ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖြူဖွေးနေတဲ့ သူ့ဖင်လုံးလုံးလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ပိုပြီးမာန်ပါလာတယ်။ ခါးလေးကျင့်ခန်းကို အဓိကလုပ်ရင်းနဲ့ပဲ ကြာတော့ ညောင်းလာရော ...။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ငပဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ကနေပြီး လှုပ်ရှားခိုင်းလိုက်တယ်။ သူက “ဘာလဲ ညောင်းနေပြီလား” လို့မေးရင်း အပေါ်တက်ခွဲလိုက်ပြီး သူ့အဝလေးမှာ ဒစ်ထိပ်ကိုတေ့ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း သတိထားပြီးထိုင်ချလိုက်တယ်။ အဆုံးလဲသွင်းမိရော ကျွန်တော်အောက်ကနေ တချက် ဆောင့်တင်ပေးလိုက်တော့မှ စက်နှိုးလိုက်သလို သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတယ်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ မှီထိုင်ရင်း အောက်ကနေ ကျွန်တော့်ဟာကို မတ်နေအောင်ထောင်ပေးထားလိုက်တယ်။ သူလဲ ဆောင့်ရတာ အရသာတွေ့လာပုံပေါ်တယ်။ ကျွန်တော် အောက်ကနေ ပင်ပင်ပေးရင်း သူ့နို့လေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့ ဟင်းကနဲ နှာသံလေးနဲ့အတူ ဆောင့်ချက်တွေက ပိုကြမ်းလာတယ်။ တချက်ဆို ပြန်အနှုတ်မှာ ကျွတ်ထွက်သွားလို့ သူ့ရဲ့အားမလိုအားမရ စုပ်သပ်သံလေးတောင်

ကြားလိုက်ရ သေးတယ်။ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းဟာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အဓိပ္ပါယ်ရှိနေတယ်။ သူကဆောင်ချလိုက် ကျွန်တော်က ဆောင်တင်လိုက်၊ ကျွန်တော်က ဆောင်တင်လိုက် သူကဆောင်ချလိုက်နဲ့ ဘဝကြီးဟာ အဓိပ္ပါယ်တခုတည်းဖြစ်နေတယ်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် အောက်ကနေ စကော့ဝိုင်း ဝိုင်းပေးနေတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို တအားဖက်လိုက်ပြီး အရည်တွေက ကျွန်တော်ဆီးခုံပေါ်ကို ဗွမ်းကနဲကျလာတော့တယ်။ အထဲကလည်း ရှုံ့ပွဲရှုံ့ပွဲနဲ့ ညှစ်နေတော့ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ပဲ သူ့အတွက်စုဆောင်ထားတဲ့ လရည်တွေကို အားရပါးရပန်းထည့်ပေးလိုက်ရင်း ခြေပစ် လက်ပစ်ဖြစ်သွားတော့တယ်။ နှစ်ယောက်သား တယောက်ကိုတယောက်ဖက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြတာ ညနေ ၃နာရီထိုးခါနီးမှ နိုးလာကြတယ်။ သူလည်း နိုးချိန်နေတဲ့ အသွင်သဏ္ဍန်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း “ ပြန်တော့မယ်နော် ...ကို” လို့ပြောရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ နောက်ကလိုက်ပြီး ဝင်သွားမယ်လုပ်တော့ ထရမှာညောင်းတာနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲ လှဲနေလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးပတ်ပြီး သူပြန်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူရင်း ရေချိုးခန်းထဲခေါ်သွားပြီး ရေဆေးပေးတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုသိုင်းဖက်ထားရင်းက စိတ်တွေပြန်ထလာပြီး နောက်တချိန်ထပ်ဆွဲလိုက်သေးတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာပဲလေ။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်အတူတူရေချိုးရင်း ချစ်စကားလေးတွေပြောရင်းနဲ့ တကယ်ပြန်ဖြစ်တော့ ၄နာရီခွဲနေပြီ။ သူလည်း အမေမျှော်နေတော့မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုတောင် မစောင့်တော့ပဲ ပြန်လစ်ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ချရအောင် ဆိုပြီး အော်ရာမင်-ဂျီ တကဒ်ဝယ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်အိပ်လိုက်တော့တယ် ...။

နောက်ပိုင်းတော့ ဒီလိုပဲ ကြုံရင်ကြုံသလိုတွေဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ သူနဲ့ကျွန်တော်ပြတ်သွားကြပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်အလုပ်တွေများလာတာ၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း အလန်းတွေ ရှိလာတာနဲ့ ...တဖြည်းဖြည်း အနေဝေးပြီး ကွဲကွာသွား ကြတာပါ။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့အပြုံးလေးတွေကို ဒီနေ့အထိလွမ်းနေတုန်းပါပဲ ...။ သူလဲ နောက်တယောက်ရနေပြီ ထင်ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်သင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာတွေနဲ့ ဆရာမကြီး ဖြစ်နေရောပေါ့ .....။ ကျွန်တော်လည်း တခြားသင်တန်းတွေ၊ နောက်လယ်ဗယ်တွေ ထပ်တက်ရင်း အချိန်တွေ၊ ငွေတွေဖြုန်းနေတာပေါ့။

ဪ ...ပြောရဦးမယ်၊ သူနဲ့ကျွန်တော် ဒီလောက်စာကိုစိတ်မဝင်စားတဲ့ကြားက သင်တန်းမှာစစ်တဲ့ စာမေးပွဲဖြေတာ ဝမ်းတူဖိုက် ဝင်ကြတယ်။ တအားလွယ်တာပါပဲ။ နောက်လယ်ဗယ်ရောက်တော့ သူကဆက်မတက်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာကို တအားဝါသနာပါသွားပြီး တခြားဝင်တွေလည်းတွေ့လာတာပေါ့။ နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းများကိုလည်း စောင့်မျှော်ပါရန် .....။

ပြီးပါပြီ။

(၂)

ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေ

🏠 လက်ဦးဆရာမည်ထိုက်စွာ၊ မမ မမ တက်တက်ချ 🏠

ဘယ်ကိစ္စမဆို၊ ဘယ်ပညာမဆို ဆရာမပြ နည်းမကျတဲ့ဗျ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအတတ်ပညာကို သင်ပေးတဲ့ လက်ဦး ဆရာတော့ရှိတာပေါ့။ သူကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘေးက ကျွန်တော်အဒေါ်သူငယ်ချင်းရဲ့တူမပေါ့။ ကျွန်တော်အသက် ၁၂နှစ်၊ ဂုဏ်တန်းတက်နေချိန်မှာ သူက အသက် ၁၈နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီကပညာတွေ အတော်များများရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုက တကွဲတပြားနေရတာများတယ်။ ကျွန်တော်မိဘတွေက အလုပ်များတာနဲ့ ကျွန်တော်ကို ကောင်းကောင်း မထိန်းနိုင်မှာစိုးလို့တဲ့၊ ကျွန်တော့အဒေါ်က ပုသိမ်ကိုခေါ်သွားတယ်။ အခုလို ပညာစုံခဲ့ရတာလဲ အရင်းစစ်ရင် အဒေါ်ကျေးဇူးမကင်းဘူးပေါ့။

ပုသိမ်အိမ်မှာက ဘာမှ အင်တာတိန်းမနဲ့မရှိဘူး။ ညနေကနေညအထိ စာဖတ်၊ ပြီးရင်အိပ်ပဲ။ နောက် ကံကောင်း ချင်တော့ ဘေးအိမ်ကို ကျွန်တော်အဒေါ်သူငယ်ချင်းနဲ့ သူ့တူမပြောင်းလာတာနဲ့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့။ သူတို့အိမ်မှာက တီဗီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ တခြား ဖျော်ဖြေမှုအစုံရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခဏခဏသွားလည်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအိမ်က အစ်မကြီးကိုလည်း လက်တိုလက်တောင်းလုပ်ပေး ဘာညာဆိုတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ၊ သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်တော်အတွက် တနေရာရလာတယ်။ ညညလဲ တခါတခါ သူတို့အိမ်မှာအိပ်ဖြစ်တယ်။

ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒီမှာ စတွေ့တာပါပဲလေ။ သူ့နာမည်က ဝါဝါတဲ့။ ဆယ်တန်းတက်နေတယ်။ နယ်မှာဆိုရင် သိပ်ပြီး စာတွေဘာတွေ သိပ်မရမှာစိုးလို့ သူ့အဒေါ်က ပုသိမ်ကိုခေါ်သွားတာ။ သူတို့ အိမ်မှာ ညညသွားအိပ်တော့ အခွေတွေဘာတွေလဲပြတာနဲ့ ကျွန်တော် တော်တော်ပျော်ပြီး အဲဒီအိမ်မှာပဲအနေများလာတယ်။

တနေ့တော့ အခွေသွားကြည့်ရင်းနဲ့ မိုးသည်းသည်းထန်ထန်ရွာလာရော ...။ အဲဒါနဲ့ သူ့အဒေါ်က ကျွန်တော်ကို “သား မပြန်နဲ့တော့လေ ဒီမှာပဲအိပ်” ဆိုပြီးတော့ သူ့တူမကို “ခေါ်အိပ်လိုက်ပါ၊ ကလေးတယောက်ထဲ မိုးရွာနေတော့ ကြောက်နေလိမ့်မယ်” ဆိုပြီးပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေါ့။ ညလည်း နည်းနည်း နက်လာတော့ ကျွန်တော်သမ်းပြလိုက်တယ်။ မဝါဝါက “မောင်လေး အိပ်ချင်နေပြီလား” တဲ့။ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း အပျင်းတချက်ဆန့်လိုက်တယ်။

အဲဒီမှာပဲ မဝါဝါက (နောက်ကို မဝါဝါကို မမလို့ပဲရေးတော့မယ်) သူ့အခန်းထဲခေါ်သွားတော့တယ်။ သူ့တယောက်ထဲ နေတဲ့အခန်းဆိုတော့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း၊ မှန်တင်ခုံတွေ စာကြည့်စားပွဲတွေနဲ့ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကို အိပ်ယာပေါ်ခေါ်သွားပြီး ခြင်ထောင်ချပေးတယ်။ သူကတော့ အပြင်ဘက်မှာ စာကျက်နေသေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်းကျွန်တော်ပဲ၊ မီးလင်းနေရင် မအိပ်တတ်တော့ မီးပိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ညအိပ်မီးလေးပဲ ကျန်တော့ မမလည်း စာကျက်လို့မရတော့ပဲ အိပ်ရာထဲ ဝင်လာ ရတာပေါ့။

မမက ကျွန်တော်ဘေးမှာ လှဲချလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ကို ချမ်းနေလားလို့မေးပြီး စောင်ခြုံပေးတယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာတော့တယ်။ ကျွန်တော် အိပ်တဝက်နိုးတဝက်ဖြစ်နေတုန်းမှာ ကျွန်တော် နဖူးကို ပွတ်ပေးနေတာကိုခံစားမိလိုက်တယ်။ ဆက်ပြီး ဆံပင်တွေ၊ ပါးတွေကိုလည်း ပွတ်ပေးနေတော့ ကျွန်တော်ပြန်ပြီး နိုးလာတော့တယ်။ ဘေးကိုလည်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရော ...မမ၊ “မမ မအိပ်သေးဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်တယ်။ မမက ဘေးတစ်စောင်းလက်ထောက်ထားရင်း ကျွန်တော်ကိုကြည့်နေတယ်။ မမရဲ့မျက်နှာလေးက မှိန်ဖျော့ဖျော့မီးရောင်မှာ ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပနေတယ်။ တကယ်တော့ မမကိုကျွန်တော် ကြိုက်ပြီးကြိုက်နေတာကြာပြီ။

ကိုယ်ကလည်း ကလေး ဆိုတော့ ပြောမကောင်းဘူးလေ။

ခဏနေတော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်ကိုရောက်လာတယ်။ ပွတ်သပ်နေရင်းက ခဏကြာတော့ သူက “မောင်လေး မမကို နည်းနည်းလောက်နှိပ်ပေးပါလား” တဲ့။ ကျွန်တော်ထထိုင်လိုက်တော့ မမကမှောက်ပေးတယ်။ ကျောပေါ်ကို လှုံ့ပြောတော့၊ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာနှိပ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ မမက “မောင်လေး၊ နည်းနည်း အားလျှော့ပါဦး၊ ပွတ်ပေးသလောက်ပဲ နှိပ်လေ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အလိုကျနှိပ်ပေးလိုက်တော့ မမက “ပေါင်ကို နည်းနည်းနှိပ်ပေးလေ” ဆိုတော့ ထပ်ပြီးနှိပ်ပေးရပြန်တယ်။ နှိပ်ပေးရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်မသိ ဝေဒနာတရပ်က ထကြွ နိုးလာတာပေါ့၊ ညီလေးက ဘောင်းဘီထဲမှာလည်းထကြွနေပြီ။ ...

နည်းနည်းလဲကြာရော၊ ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီး လက်မောင်းတွေကိုနှိပ်ခိုင်းပြန်တယ်။ လက်မောင်းတွေကိုနှိပ်ရင်းနဲ့ မမရဲ့နို့တွေကို ကျွန်တော့်လက်ခုံကလေးနဲ့ အသာတို့ကြည့်လိုက်တယ်။ မမကိုကြည့်လိုက်တော့ မသိသလိုပဲ။ နောက်တော့ “ဗိုက်ကြောတွေက နည်းနည်းတင်းနေသလိုပဲ” လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်တွေကိုဆွဲပြီး သူ့ဗိုက်ပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တမျိုးဖြစ်သွားတယ်။ “သူ့နို့တွေကို ကိုင်တာများ သိသွားလို့လားမသိဘူး” လို့လည်းတွေးမိသေးတယ်။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဗိုက်ကိုနှိပ်ပေးနေရင်းနဲ့ ကြာလာတော့ ...

“ မောင်လေး ”

“ ဟင် ဘာလဲ မမ ”

“ မောင်လေးကို မမကြည့်နေတာကြာပြီ၊ မမနို့တွေကို ကိုင်ချင်နေတာမဟုတ်လား ”

“ ဟာ မမကလဲ ... ”

“ မရှက်ပါနဲ့ မောင်လေးရယ်၊ မမက မောင်လေးကိုကိုင်ချင်ရင် ကိုင်လို့ ပြောမလို့ပါ ”

“ တကယ် ... ”

“ တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်မပြောရဘူးနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

စစချင်းတော့ ကျွန်တော်လဲ ကိုင်ဖို့ကို လက်ကမရဲဖြစ်နေတယ်။ မမက တချက် ခစ်ကနဲရယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက်တွေကိုဆွဲယူပြီး သူ့နို့တွေပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ အနှစ်နှစ်အလလက ကိုင်ချင်နေတဲ့ မမရဲ့နို့တွေကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း ကိုင်ရတော့တယ်။ ပထမတော့ အကျိုးပေါ်ကပဲ ပွတ်လိုက်၊ ညှစ်လိုက်နဲ့လုပ်နေရတယ်။ ခဏနေတော့ “မမ၊ ကြယ်သီးတွေဖြုတ်လိုက်မယ်နော်” လို့ပြောလိုက်တော့ ခေါင်းကိုအသာညိတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အောက်ဆုံးကြယ်သီး ကနေစပြီးဖြုတ်လိုက်တယ်။

အိပ်ရာဝင်တာမို့ အတွင်းခံဝတ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ မို့မို့ဖောင်းဖောင်းနို့ကြီးတွေက မီးရောင်မှိန်မှိန် အောက်မှာ ဝင်းဝါစိုပြေလွန်းလှတယ်။ လက်နဲ့ထိကြည့်လိုက်တော့ အောက်ကကျွန်တော့်ပစ္စည်းက ဆတ်ကနဲထတောင်တယ်။ နို့အုံတခုလုံးကို သေသေချာချာ နှံ့နှံ့စပ်စပ် တို့ထိကြည့်ရင်းနဲ့ မမမျက်နှာကိုမော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျေနပ်နေသလိုပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေက တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ...။

ခဏစဉ်းစားရင်း နို့သီးခေါင်းလေးတွေကို လျှာနဲ့လျက်ပေးလိုက်တော့ ...“ကောင်းလိုက်တာ မောင်လေးရယ်၊ လိမ္မာလိုက်တာ” လို့ မမကပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မမကြိုက်မှန်းသိလို့တက်ကြွလာပြီး မမပေါ်တကိုယ်လုံး ပြစ်လှဲချလိုက်တယ်။ မမက ကျနေတဲ့အလိုက်သင့် ဆွဲဖက်ထားလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်လုံး တဟင်းဟင်းနဲ့ဖြစ်လာပြီး ကျွန်တော်လဲ မမနို့ကြီးတွေကို အားရပါးရလျက်ပေးရင်း တခါမှာတော့ နို့သီးခေါင်းကလေးကို စုပ်ယူလိုက်တော့တယ်။ “ သိပ်ချစ်တာပဲ မောင်လေးရယ် ”

“ အတူတူပဲပေါ့၊ မမရဲ့ ... ” (ဟဲဟဲ ကျွန်တော်ကလည်း လူပါးပဲ)

“ မောင်လေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ မမအကြိုက်ကိုလဲ သိတယ် ”

“ ... ”

“ ကဲ လာ၊ မောင်လေးက ခေါင်းရင်းမှာအိပ်လိုက်၊ မမပြမယ် ”

အဲဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော်လဲ ခေါင်းရင်းဘက်တိုးလိုက်ပြီး ထိုင်နေလိုက်တယ်။ မမက ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ ထောင်ထနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဟာလေးကို မမတွေ့သွားတယ်။ “မောင်လေးက လူဆိုးပဲ” အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်တော့်ဟာကို လက်နဲ့ကိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလိုတွန့်သွားတယ်။ (အတွေ့အကြုံမရှိပုံများ ပြောပါတယ်၊ အခုနဲ့များကွာပါ။) ထိပ်ကအရေပြားလေးကိုဆွဲလှန်လိုက်တော့ ဒစ်ကောင်းကောင်းမပြုတ်သေးတဲ့ ထိပ်ဖူးလေးက ထွက်လာတယ်။

နေ့တိုင်းတော့ သူတို့အိမ်မှာသွားအိပ်လို့မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အကွက်ကိုချောင်းနေရတာပေါ့။ တခါတလေ သွားလည်ရင်း မမရဲ့အခန်းထဲမှာ တခန်းရပ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေလောက်ပဲဖြစ်ကြတာများပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံတရားက မျက်နှာသာပေးတော့လဲ နောက်တခါထပ်ကြုံသေးတာပေါ့။ တနေ့ကျတော့ ညဘက် ၉:၃၀ မှာ အဆင်နယ်နဲ့ မန်ယူပွဲလာမယ်လို့ ဂျာနယ်တွေမှာပါလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အန်တီတို့အိမ်မှာသွားကြည့်မယ်ပေါ့။ ဘုရားလည်းဖူးရင်း၊ လိပ်ဥလည်း တူးရင်း၊ တချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ညလဲရောက်ရော မမတို့အိမ်ဘက်ကို ကူးသွားပြီး အန်တီကို ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ လာတာလို့ပြောလိုက်တယ်။ မမလည်း ကျွန်တော်ညလာအိပ်မှန်းသိသွားတော့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ အန်တီက “အေး အေး၊ သားကြည့်လေ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာပဲအိပ်လိုက်တော့ပေါ့” လို့ပြောပြီး သူကတော့ဝါသနာမပါတာနဲ့ စောစောစီးစီး ဝင်အိပ်သွားတယ်။

မမကတော့ ပြုံးပြပြီး သူ့အခန်းထဲမှာ စာကျက်နေတယ်။ ဘောလုံးပွဲလဲလာရော မမက ကော်ဖီတခွက်ဖျော်ပြီး လာပေးတယ်။ စောစောအိပ်သွားမှာ မလိုလားဘူးထင်ပါရဲ့။ အင်းလေ ...ကိုယ်လဲ ဒီခွင်ပဲ ချောင်းနေတဲ့ဟာ။ အဲဒီတုန်းက ဘောလုံးပွဲထဲမှာလဲ စိတ်ကသိပ်မရှိပါဘူး။ ကြည့်တာချက် မကြည့်တချက်နဲ့ မမအကြောင်းတွေလည်း တွေးနေမိတာပေါ့။ ဒုတိယပိုင်းအထိ ရိုးမသွင်းနိုင်ကြတော့၊ မမကို “တော်ပါပြီ မမရယ်၊ မကြည့်ချင်တော့ဘူး ပျင်းစရာကြီး” ဆိုပြီး ပိတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ နောက်တော့ မမနဲ့ အခန်းထဲကိုလိုက်ဝင်လာခဲ့တယ်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမကိုဆွဲခေါ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မမကလဲ နည်းနည်းတော့မူနေသေးတယ်။ စာကျက်ရမယ် ဘာညာနဲ့ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ “မောင်လေးသိပါပြီ၊ မမက မောင်လေးကိုမချစ်ပါဘူး” လို့ပြောလိုက်တော့ မမက... ပြာပြာသလဲနဲ့ ခုတင်ပေါ်တက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖက်လိုက်တယ်။ “မောင်လေးကလဲကွာ၊ မမက နောက်တာပါ။ မမက မောင်လေးကိုအချစ်ဆုံးပဲဟာကို၊ မောင်လေးလဲသိပါတယ်”။ အဲဒီလိုပြောလိုက်မှ မမကိုပြန်ဖက်လိုက်ပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းလိုက်တယ်။ နောက်တဆင့်တက်ပြီး နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို နမ်းလိုက်တော့ ...

“ဟင် ကြည့်စမ်း မောင်လေးက တော်တော်သိနေပြီပဲ ”
“မောင်လေးသိထားတာတွေ အားလုံးက မမအတွက်လေ ...”

မမလဲ ကျေနပ်သွားတယ်။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်တော်က မမရဲ့နို့ကြီးတွေကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ မမကတော့ ဘာမှမပြောပဲပြုံးနေတယ်။ ကျွန်တော်က မမအကျိုကို ကြယ်သီးတွေဖြုတ်လိုက်တယ်။ ရင်ညွန့် ဝင်းဝင်းလေးက မီးရောင်မှာ လက်လို့... ကျွန်တော်လဲ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပဲ မမရဲ့ကျောဘက်ကနေပြီး ဘရာချိတ်ကလေးနှစ်ခုကို ဖြုတ်လိုက်တော့ ရင်နှစ်မွှာက အဆီးအတားမရှိ ထွက်ပေါ်လာတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တော့ပဲ မမရဲ့နို့တွေကို လှမ်းကိုင်ပြီး ပွတ်သပ်ပေးလိုက်တယ်။ လက်တဖက်ကတော့ မမရဲ့ ထမီကို ကျွတ်ကျသွားအောင်အားထုတ်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အောက်ပိုင်းမှာတော့ မမရဲ့ထမီက ကျွတ်သွားပါပြီ။ ဒါနဲ့ မမရဲ့နို့တွေကို အားရပါးရဖို့လိုက်ဦးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နို့သီးခေါင်းလေးတဖက်ကိုလှမ်းငုံလိုက်တော့ မမဆီက အို ကနဲ အသံလေးကိုကြားလိုက်ရတယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးပေါ်မှာ သွားရာတွေထင်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းစို့လိုက်၊ သာသာလေး ကိုက်ပေးလိုက်နဲ့ လုပ်နေလိုက်တော့ မမတကိုယ်လုံးလူးလွန့်လာတယ်။ မမက ကျွန်တော်ခေါင်းကိုမပြီး နောက်တဖက်ကို ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ နောက်တဖက်ကိုလဲ အလားတူလုပ်ပေးလိုက်တော့ မမလဲ ဖီလင်တွေတက်လာသလို ကျွန်တော်လဲ ပါးတွေတောင်ညောင်းလာတယ်။ ခဏနေတော့ မမက အန်တီနိုးသွားဦးမယ် ဆိုပြီး မီးတွေထပိတ်လိုက်တယ်။ တခန်းလုံးမှာ ညအိပ်မီးရောင် စိမ်းမှောင်မှောင်လေးကပဲ ကြီးစိုးနေတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ရင်ခုန်မှုတွေတိုင်းကို မမကပဲ ပေးစွမ်းခဲ့တာပဲလေ။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ လက်ဦးဆရာ မမကို အခုထက်ထိမမေ့သေးပါဘူး။ မမလဲ ခုတင်ပေါ်ပြန်တက်လာရင်း ကျွန်တော့်ကို အကျိုတွေ ပုဆိုးတွေချွတ်ပေးတော့ မမရဲ့ယုယမှုတွေကို ပိုပြီး သဘောကျမိတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ မမက ကျွန်တော့်ကို ခုတင်ခေါင်းရင်းပို့လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဟာကို ကုန်းစုပ်လိုက်တယ်။ မမရဲ့လျှာအောက်မှာ ကျွန်တော် အလူးအလဲကို ခံစားနေရတယ်။ မမက ကျွန်တော့်ကိုစုပ်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်က မမရဲ့နို့တွေကို လှမ်းကိုင်ပြီး ကစားပေးနေလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော်သတိရသွားပြီး “မမ ခဏနေဦးနော်” လို့ ပြောပြီး အကျိုအိတ်ထဲမှာပါလာတဲ့ မက်ဂျစ်ကယ်ဖို့စ် တလုံးကို ထုတ်သောက်လိုက်တယ်။

မမကသာ ဘယ်သူမှပြန်မပြောနဲ့လို့ ပိတ်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အသိအကိုကြီးတွေကိုပြောပြပြီး တိုင်ပင်ပြီးနေပြီ။ သူတို့က အဲဒါပေးလိုက်တာနဲ့ အခု စမ်းကြည့်မလို့လေ။

မမက ဘာဆေးလဲလို့မေးတော့ အားဆေးပါလို့ပြောလိုက်ပြီး မမကို ခုတင်ပေါ်တွန်းလှဲလိုက်တယ်။ မမရဲ့ အဖုတ်ကို ကုန်းပြီး တချက်နမ်းလိုက်တော့ အို ကနဲ တချက်အသံထွက်လာပြီး မမအံ့ဩသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့

အသိအကိုကြီးတွေ မြောက်ပေးထားလို့ စမ်းကြည့်တော့မယ်လေ။ မမရဲ့အဖုတ်ကို လျှာနဲ့လျက်ပေးလိုက်တော့ မမဆီက တဟင်းဟင်းနဲ့ ညည်းသံ တွေထွက်လာတယ်။ အစီလေးကို လျက်ပေးလိုက်တော့ မမတယောက် ကော့တက်သွားလေရဲ့။ အဲဒါနဲ့ အစီလေးကို သကြားလုံး စုပ်သလို တဖြတ်ဖြတ်နဲ့စုပ်ပေးလိုက်တော့ မမရဲ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုဆွဲပြီး သူ့အဖုတ်နဲ့ဖိကပ်ထားလိုက်တော့ နည်းနည်းတောင် အသက်ရှူကျပ်သွားတယ်။ မမလက်တွေ ပြေလျော့သွားတော့ အကွဲကြောင်းလေးကို လက်နဲ့ဖြုတ်လိုက်ပြီး လျှာလေးကိုထိုးထည့်လိုက်တော့ မမရဲ့အသက်ရှူသံတွေပိုမြန်လာတော့တယ်။ ဆက်တိုက်လျက်နေရင်း လက်တဖက်က အစီလေးကိုပွတ်ပေးနေတော့ မမလဲ မခံနိုင်တော့ပဲ ...ဟင်းကနဲ သံရှည်ကြီးတချက်ဆွဲလိုက်ပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။ အရည်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးမချတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ခုမှ စလျက်ဖူးတာပဲဟာ။ နည်းနည်းတော့ ရွံ့သေးတာပေါ့။ ဖလက်ပြသွားတဲ့ မမပေါ်မှာမှီလိုက်ရင်း လည်တိုင်လေးကိုနမ်းကြည့်လိုက်တော့ မမရဲ့မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ မှေးစင်းသွား တော့တယ်။ မမလည်း ကျွန်တော့်ကိုဖက်ထားလိုက်ရင်း “ချစ်လိုက်တာ မောင်လေးရယ်” လို့ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟာကို လှမ်းနှိုက်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ဆေးတန်ခိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ဟာက မတ်မတ်ထောင်နေပြီ။ မမလည်း မြင်လိုက်ရော တော်တော် အံ့ဩသွားပုံရတယ်။ အရင်တုန်းက ဒီလောက်မှ မတောင်တာကို။ မမရဲ့မျက်နှာနားမှာ သွားထိုင်လိုက်တော့ မမက သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖွင့်ဟပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းသလို တချက်ကြည့်ပြီးတော့ လှမ်းပြီးငုံလိုက်တော့တယ်။ မမရဲ့ လျှာလေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ မပေါ့တပေါ့ဖြစ်နေတဲ့ ကွမ်းသီးကို ရစ်ပတ်လိုက်တယ်။ နောက်သွားနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ကိုက်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တော့ပဲ မမရဲ့ပါးစပ်ထဲကို တချက် နှစ်ချက်ဆောင်လိုက်တယ်။ မမ တချက် အသက်ရှူမှားသွားပြီး အလိုက်သင်လျှာလေးနဲ့ခံပေးထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်ဒီဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒါနဲ့ နည်းလမ်းရှာလိုက်တော့ မမကိုယ်ပေါ်မှာ ပြောင်းပြန်တက်မှောက်လိုက်ပြီး၊ အခု ဆစ်စတီနိုင်လို့ သိနေတဲ့ ပုံစံနဲ့ မမရဲ့အဖုတ်ကို စပြီးအလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ မမရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်မြွဲတွေးရဲဘူး ဘာတွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းတွေ နို့မို့ သင်ပေးထားလို့ တွက်ရမယ်လို့ ပုစ္ဆာ ဂျော်မက်ထရီ တော်သေးတာပေါ့ စာလေးတွေရေးပေးလိုက်တယ် အစီလေးပေါ်က စာတွေ သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း အကိုကြီးတွေပြု

“ မောင်လေး မောင်လေး ..... ”

“ အင် ... ” ပလုံးပထွေးနဲ့ ပြန်ထူးလိုက်တော့ ...

“ လုပ်မှာဖြင့်လုပ်ပါတော့ မောင်လေးရာ၊ မမကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ ”

ကျွန်တော်လည်း အားနာသွားပြီး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ မမရဲ့အဖုတ်ကို လက်နဲ့တချက်သပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ဟာကို အဝမှာတေ့လိုက်ပြီး ဆောင်ထည့်လိုက်တော့တယ်။ ဟိုတခါလုပ်ရတုန်းကထက် နည်းနည်းပိုကျပ်နေသလိုပဲ။ နည်းပေး ဆေးပေးလိုက်တဲ့ အကိုကြီးတွေကို ထိုင်ရုံခိုးချင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်သွားတယ်။ ဖီလင်တွေကလည်း ထိပ်ဆုံးမှာ ရောက်နေတော့ ခုတင်ပေါ်မှာလက်ထောက်လိုက်ပြီး ရိုးရိုး လှေကြီးထိုးနည်းနဲ့ပဲ ဆောင်သွင်းပေးလိုက်တယ်။ မမကလည်း တက်ညီလက်ညီ အောက်ကနေပြန်ကော့ပေးတယ်။ အခန်းထဲမှာတော့ တဖတ်ဖတ်၊ တဖြတ်ဖြတ်နဲ့ အသံတွေ ထွက်စပြုလာပြီ။ တော်သေးတာပေါ့ မမရဲ့အဒေါ်က အအိပ်ကြီးလို့ ဒါမှမဟုတ် သူ့တူမနဲ့များညှိထားလားမသိ ကိုယ်ကိစ္စကိုယ်လုပ် မနှောင့် ယှက်ကြေးဆိုပြီးတော့။ အတော်ကြာကြာဆောင်မိတော့ ခါးတွေညောင်းလာတယ်။ အဆက်မပြတ်လုပ်နေရာကနေရပ်သွားလို့ မမက မကျေမနပ်နဲ့ ... “မောင်လေးကလည်းကွာ” လို့လှမ်းပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်က လက်မြောက်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မမက “ကဲ ကဲ လာ၊ မောင်လေးက ဒီမှာအိပ်လိုက်” လို့ပြောပြီး အပေါ်ကတက်ထိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ မမက “မင်းဟာကလဲ အရင်တုန်းက ဒီလောက်ဆို ထွက်သွားပြီ၊ အခုတော့ တယ်ဟုတ်ပါလား” တဲ့။ ဟဲ ဟဲ၊ ဆေးတန်ခိုးတွေလေ။ (မှတ်ချက် ။ ။ ကျွန်တော်သည် ဆေးကုမ္ပဏီ အေးဂျင့် မဟုတ်ပါ) အဲဒါနဲ့မမလဲ အပေါ်ကနေပြီး သူ့ဟာနဲ့ ကျွန်တော့်ဟာနေ့ အလိုင်းမင်းချိန်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းထိုင်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အောက်ကနေ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ နေရတဲ့ အရသာအသစ်ကို သဘောကျသွားတယ်။ မမလဲ ခပ်သာသာလေး ဆောင်ပေးနေရင်းကနေ ခဏကြာလာတော့ ဆောင်ချက်တွေက အားပါလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဖီလင်တွေတက်လာပြီး အောက်ကနေ ဆောင်တင် ပေးလိုက်တယ်။ မမက ဆောင်ချလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်ကဆောင်တင်ပေးလိုက်နဲ့ နှစ်ခုဆုံတော့ ခံစားရတဲ့အရသာဟာ ဘယ်လို ကောင်းမှန်းကိုမသိဘူး။ ဆောင်ရင်း ဆောင်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကွမ်းသီးအောက်နားက စစ်ကနဲ ကျင်တက်သွားတယ်။ လုပ်နေတုန်းတော့ ဒါဟာမပြောပလောက်တဲ့အတွက် သိပ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အောက်ကနေ ဆောင်တင်ပေးရင်း

မမရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေအောက်မှာ အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်ကာနီးလာတော့တယ်။ မမကတော့ မြင်းစီးနေသလို၊ ရင်နှစ်မွှာက လှုပ်ရမ်းနေတာ ကြည့်လို့တောင်ကောင်းသေးရဲ့။ အရသာခံရင်း အောက်ကနေ အလိုက်သင့် လှုပ်ရှားရင်းကနေ ကျွန်တော်လဲ ထိန်းမထားနိုင်တော့ပဲ အချောင်းထဲက တဆတ်ဆတ်တုန်လာရင်း စုထားတဲ့အရည်တွေကို အပေါ်ဘက်ကို ပန်းထုတ်လိုက်တော့တယ်။ တပြိုင်တည်းလိုလိုပဲ မမရဲ့အဖုတ်ထဲက အရည်တွေ ကျွန်တော့်ဗိုက်ပေါ်ကို လျှံကျလာတော့တယ်။ မမလဲ ဘေးကိုဆင်းလိုက်ပြီး လှဲချလိုက်တော့တယ်။

နောက်တော့ မမရဲ့ဆံနွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ကစားရင်း “မမ၊ မောင်လေးကို ခွဲမသွားရဘူးနော်” လို့ ချဲ့လိုက်တယ်။ (ဟဲ ဟဲ ကိုယ်ကပဲ တပြန်ကြီး) မမကတော့ ဘာမှမပြောပဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်ရင်း ငြိမ်သက်နေတယ်။ ခဏနေမှ “မောင်လေးကို မမကဖျက်ဆီးသလိုဖြစ်နေမှာ စိုးတယ်ကွယ်” လို့ပြန်ပြောတယ်။ “ဟာ မဟုတ်တာ မမကလဲ၊ မောင်လေးလဲ ကြိုက်လို့ပဲဟာကို” လို့ပြန်ပြောလိုက်ရင်း မမကိုဖက်နမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မမက ရေသွားဆေးရအောင်ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ရေဆေးရင်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒစ်ဟာ ကွန်ပလိတ်လီး ပြုတ်သွားပါပြီ။ ရေထိတော့ နည်းနည်း စပ်ပေမယ့် အောင်ခံနေလိုက်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ရေတွေ ဘာတွေဆေးပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ကြက်ဥတလုံးစီ ဖောက်သောက်ရင်း အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

ဒီတခါ မနက်နိုးတော့ မမက အိပ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အသာလေးထပြီး ပြန်ခဲပါတော့တယ်။ ကဲ မမနဲ့အကြောင်းကတော့ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော့်တသက်မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို သင်ပေးခဲ့တဲ့ မမကို ယနေ့ထိတိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ကြုံရင်ကြုံသလို စခန်းသွားကြပေမယ့် မမလဲ ဆယ်တန်းအောင်ရော ကျွန်တော်တို့ခွဲခွာခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဦးဆရာ မမကို ဒီစာနဲ့ပဲ ဂုဏ်ပြုအပ်ပါတယ် ...။

ပြီးပါပြီ

အဝေးသင်တက္ကသိုလ်

သင်တန်းတွေတက်နေရင်း လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့တဲ့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်က စာပို့တော့ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ် အင်္ဂလိပ်စာအထူးပြုနဲ့ တက်ရမယ်လို့ပါလာတယ်။ အခုမှပဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတာဘာမှန်း သိရတော့မယ် လို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ နောက်တော့လဲ သိပ်အထူးခြားကြီးမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းကို ၂၀၀၂ ခုနှစ်ကအောင်တာ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်အထိ တက္ကသိုလ်မတက်ရသေးဘူးလားလို့ မေးရင်၊ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တော့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အကောင်းဆုံးကျောင်းလို့ထင်ကြတဲ့အထဲကတခုဖြစ်တဲ့ တနှစ်ကို လူ ၃၀၀ ခေါ်ပြီး ယောက်ျားလေးတွေပဲရှိတဲ့ ကျောင်းမှာ ဘာမသိညာမသိနဲ့ အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရတယ်။ အခုမှ အဝေးသင်မှာ တက္ကသိုလ်အရသာခံကြည့်လိုက်ဦးမယ်လို့ တွေးမိတာပါ။ ကောင်းပြီလေ ...ကျောင်း(အဝေးသင်)အကြောင်းပြောရရင် မိန်းကလေးတွေအကြောင်းတော့ ထားခဲ့လို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ တက်ရတဲ့ကျောင်းမှာ တပတ်လုံးလုံးအားနေယားနေတဲ့ ဆက်စီမံကလေးတွေရှိသလို၊ ရိုးရိုး တုံးတုံး ပုံစံတွေနဲ့ ကျောင်းသူအင်အားတွေလည်းရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော့အမြင်ပြောရရင် အတုအယောင်တွေ သိပ်များနေတဲ့ ပကာသနကိုမက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အတော်များများ အဲဒီမှာရှိတယ်။

မေလလောက်မှာစပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကျောင်းကို စသွားခဲ့တယ်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ အခုထိ အဝေးသင် တက္ကသိုလ် ဘယ်လမှာစဖွင့်တယ်ဆိုတာမသိသေးဘူး။ ကျွန်တော်က အီးမေဂျာဆိုတော့ ပရက်တီကယ်တွေ ဘာတွေမရှိလို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုင်းယင်စစ်မေဂျာကကောင်တွေ၊ ပရက်တီကယ်သွားလုပ်နေတုန်း ကန်တင်းမှာထိုင်နေတာများတယ်။ ကြာတော့ တယောက်ထဲ နေရတာ ပျင်းလာတယ်။ ဆိုင်တွေထဲမှာ မေဂျာတူတဲ့ မိန်းကလေးအုပ်တွေရှိပေမယ့် ကိုယ်က တယောက်ထဲဆိုတော့ ဝင်မရောရဲဘူး။ အဖဲ့ခံရမှ ကွဲနေမယ်။ အဲဒါနဲ့ ကင်မစ်စထရီကကောင်တွေနဲ့ ပရက်တီကယ်ခန်းထဲကို အယောင်ဆောင်ပြီးလိုက်သွားခဲ့တယ်။ လူတွေ တော်တော်များပြီး တခန်းလုံးဆူညံနေတာပဲ။ အသံဆူဆူတွေကိုမုန်းတဲ့ ကျွန်တော် အခန်းထောင်မှာ သွားသွားပြီး ထိုင်နေတာ များပါတယ်။ တခါတလေတော့ အဲဒီမေဂျာကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလားပေါ့။ တရက်တော့ အဲဒီလိုပဲ အခန်းထောင်မှာထိုင်နေတုန်း လူနည်းနည်းရှင်းတဲ့ စားပွဲတခုကို ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပန်းရောင်အရိပ်တခု အဲဒီစားပွဲရှေ့ကိုရောက်လာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဖျတ်ကနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဖြောင်စင်ပြီး မဟူရာရောင်တောက်နေတဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို အရင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူကခေါင်းငုံ့ပြီး ဘာတွေကို တွက်ချက်လုပ်ကိုင်နေလဲတော့မသိဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ်မေဂျာမဟုတ်တာ။ ခေါင်းကလေး ပြန်မော့လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်လိုက်တော့ လုံးဝန်းပြေပြစ်တဲ့ မေးစေ့လေးရယ်၊ ပန်းသွေးရောင် သဘာဝနုတ်ခမ်းလေးရယ်၊ လင်းလက်တောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းနက်ကလေးတွေရယ်၊ ပါးလျားသွယ်တန်းတဲ့ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေကို တွေ့ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ပြီး အချိန်အတော်ကြာကြာ ငေးနေမိတယ်။ သူ မျက်လုံးတချက်ဝေအကြည့်မှာ သူ့ကိုငေးနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံလိုက်ရတော့တယ်။ မျက်စောင်းကလေးတချက်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်ဆီက မျက်နှာလွှဲသွားတော့ ရင်ထဲကတခုခုပါသွားသလိုလို ...။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သတိရသွားပြီး ဟိုကောင်တွေရှိတဲ့ဆီကို ပြန်သွားပြီး တယောက်ထဲကြောင်မနေအောင် ဝင်ရောနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲက ကလေးအထာနဲ့နေတတ်တဲ့ သီဟဆိုတဲ့ကောင်ကို “ မင်း သွားရော့ပြီး နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းပေးပါကွာ၊ ဘီယာတိုက်ပါမယ် ” လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆံပင်ရှည်မလေးရှိတဲ့ဘက်ကို လွှတ်လိုက်ရတယ်။ ဒီကောင်သွားရောနေတာကိုကြည့်ရင်း မနာလိုတောင်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကိစ္စမျိုးမှာ သိပ်မရဲတော့ သူများကိုပဲအားကိုးရတာပေါ့။ ခဏနေတော့ ဒီကောင်ပြန်လာတယ်။ ဘာသိခဲ့လဲ မေးတော့ စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ညနေကျမှ ဘီယာဆိုင်မှာ ပြောပြမယ်တဲ့ ကောင်းရော။ ကျွန်တော်လဲ သူငယ်ချင်းတွေကြားကနေ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ခဏခဏမျက်လုံးချင်း ဆုံဖြစ်ကြတယ်။ ဆုံတိုင်းလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပဲ မျက်လွှာချလိုက်မိကြတယ်။ ကျောင်းပြန်ချိန်အထိ သူ့ကို

မျက်စိ စားပွဲထိုင်ရင်း ရင်ထဲမှာ ချစ်မိသလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်လာတော့တယ်။

ညနေကျတော့ ကတိအတိုင်း သီဟကို ကျွန်တော့်ကားနဲ့ခေါ်လာခဲ့ပြီး၊ အေးအေးဆေးဆေး စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့် စပို့တိုက်ပဲ တူးခိုး မစ်ဆူဘီရီ ကွက်ပျောက်ကလေးကို သစ်ပင်ရိပ်မှာထားခဲ့ပြီး ပန်းခြံ အောက်ထဲကို ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ ထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ သူကောင်သားက မှီရတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဝိတ်တာကိုခေါ်ပြီး လောဘတကြီးမှာတော့တယ်။ တချက်ကြည့်လိုက်တော့ စပဲဖြီးဖြီးနဲ့ပြန်ကြည့်ပြီး “မင်းခိုင်းတဲ့အလုပ်အတွက် ဒီလောက်တော့ပေးရမှာပေါ့ ” .. တဲ့။

တော်သေးတာပေါ့။ အိမ်ကိုပို့တောင်းထားတဲ့ ကျောင်းစရိတ်က နှစ်ပုလင်းလောက်ကျန်သေးလို့၊ နို့မို့ ဒီကောင်မှာပုံနဲ့ ခက်မယ်။ ဘီယာနဲ့ စားစရာတွေလည်းရောက်လာရော၊ သွားဖြန်းနားဖြူ စားရင်းသောက်ရင်း ပြောမယ့်ကိစ္စကို အိုက်တင်ခံ နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်စိတ်တိုလာလို့ ထပြန်မယ်လုပ်တော့ သူကဆွဲထားရင်း “မင်းပါသောက်လေကွာ၊ ပြီးရင်ပြောပြမှာပေါ့”တဲ့။ ကိုယ်က သိချင်နေတဲ့လူဆိုတော့ သည်းခံပြီး သူ့စကားနားထောင်လိုက်ရတယ်။ တော်တော်လေးဝင်သွားပြီး ဘီယာခြောက်လုံးလောက်ပြောင်မှ သူ့နာမည်ကဆိုပြီး အေ့ကနဲ့ လေတက်လိုက်တယ်။ အိမ်သာသွားဦးမယ်ဆိုပြီးထသွားတော့ ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဖိသောက်နေတာ အားလုံးပေါင်း ဆယ်လုံးရှိသွားမှ ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“ ဟဲ ဟဲ ငါပြောတာ ဘယ်အထိရောက်သွားပြီလဲ ”

“ ဘယ်မှ ...မရောက်သေးဘူး၊ အု ...အစကနေပြန်ပြော ”

“ ဪ ...သူ့နာမည်က ချစ်စရာ၊ အပြည့်အစုံပြောရရင် ချစ်စရာပဲ၊ နေတာက မင်းမနိုင်၊ အိမ်နံပါတ်တော့

ပြောမပြောမသိဘူး၊ အသက်က ၁၇၊ ဖုန်းက ၂၈၇၀ .. ဘာသိချင်သေးလဲ ”

“ ရပါပြီကွာ၊ ဒီလိုဆို မင်းကိုတိုက်ရတာ တအားတန်သွားပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ သူငယ်ချင်းရာ ”

“ လိုက်လို့ရရင်လဲ ကျေးဇူးထပ်တင်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပေါ့ကွာ၊ ကံကောင်းပါစေ ”

အဲဒီလိုနဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းဆွေးနွေးရင်း ၈ နာရီလောက်မှ ထပြန်လာကြတယ်။

ဒီကောင်ကို သူ့အိမ်ရှိတဲ့ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားမှ ချပေးပြီးမှ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ကလူတွေကတော့ သောက်လာတာကို ဘာမှသိပ်မပြောဘူး။

ဒါပေမယ့် အားနာတာနဲ့ အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေလိုက်တာတခါတည်း အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ ဟိုကောင်ပြောခဲ့တဲ့ သူ့နာမည်ကိုတောင် နည်းနည်းမေ့သွားတယ်။ စဉ်းစားကြည့်တော့

ချစ်တော့ပါတယ်၊ ချစ်နှင်းဆီများလား၊ ချစ် ...ဘာ ညာ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမရတာနဲ့ သီဟဆီ ဖုန်းဆက်မေးတော့၊

ကောင်းကောင်းဩဘာပေးပြီး၊ ဆဲဆိုပြီးမှ ပြန်ပြောပြတော့ မမေ့အောင် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှတ်ထားလိုက်ရတယ်။

တနေ့လုံး နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေပြီး၊ ညမှ သူ့ဆီကိုဖုန်းလှမ်းဆက်ရတယ်။

ည ၉ နာရီလောက်မှာ သူ့ရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ အတော်ကြာကြာနေအောင် လာမကိုင်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ပြန်ချလိုက်ပြီး၊

ငါးမိနစ်လောက်နေတော့ ပြန်ခေါ်ကြည့်မှ အသံချိုချိုလေးတခုက ထွက်ပေါ်လာတယ် ...။

“ ဟဲလို ”

ကျွန်တော့်နားထဲကို စိမ်းဝင်သွားတာပဲ။

“ ဟဲလို ချစ်စရာနဲ့ပြောချင်လို့ပါ ”

“ ခဏနော် ... ”

“ ဟဲလို ချစ်စရာ ပြောနေပါတယ် ”

အဲဒီတော့မှ သူ တော်တော် ပျော်တတ်၊ နောက်တတ်မှန်းသိလိုက်ရတယ်။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ မချစ်စရာလား ခင်ဗျာ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူလဲမသိဘူး ”

“ ဒီလိုပါပဲ၊ ချစ်စရာကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး ခင်ဖို့ကောင်းတာနဲ့ ဖုန်းရအောင်လိုက်ရာပြီး ဆက်ကြည့်တာ ”

“ ဟုတ်လား အဲဒီလိုထင်ရလို့လား၊ ချစ်စရာက စိတ်တိုတတ်တယ်နော် ”

“ ကြောက်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသား ခင်ချင်တာပါ ”

“ ချစ်စရာက ဖုန်းထဲကနေတော့ သိပ်မခင်တတ်ဘူး၊ အဆင်ပြေရင် အပြင်မှာလာမိတ်ဆက်လေ ”

“ ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့နော် ”

“ အင်း ...သူက ဘယ်ကလဲ မသိဘူးနော် ”

“ ကျောင်းကပါပဲ၊ ဒီနေ့ ချစ်စရာကို မြင်လိုက်ရတော့ ... ”

“ ဘယ်သူမှန်းတော့မသိဘူး၊ မြင်ရင်တော့ သိမယ်ထင်တယ် ”
“ အင်း ...ဒါဆို နောက်အပတ် စနေမှ တွေ့ရမှာပေါ့နော် ”
“ အဲဒီလောက်လေးတောင် မစောင့်နိုင်ဘူးလား ”
“ ... ”
“ မစောင့်နိုင်ရင်လည်း ဒီကြားထဲ ဖုန်းဆက်ပေါ့ ... ”
“ ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် နောက်နေ့မှ ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ် ”

နောက်ရက်တွေလည်း ဖုန်းဆက်ရင်း အတော်လေးတော့ရင်းနှီးလာပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လူချင်း အနီးကပ် မတွေ့ရသေးလို့ တခုခုလိုနေသေးသလိုပဲ။ သူနဲ့ ဖုန်းပြောတိုင်းလည်း ဖုန်းချသွားမှာကိုကြောက်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်က စကားပြော သိပ်မကောင်းတော့ သူနဲ့ဖုန်းမဆက်ခင် ပြောရမယ့်အကြောင်းတွေကို စာရွက်တရွက်ပေါ်ချရေးထားပြီးမှ စကားစပ်မိတာ လေးတွေ ထည့်ပြောရတယ်။

စနေနေ့ကျရင် ပရက်တီကယ်ခန်းထဲမှာ တွေ့မယ့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကလဲ အကျီ အဝါနဲ့ ဂျင်းဝတ်ခဲ့မယ် အကြောင်းကို ပြောထားလိုက်ပြီး ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနဲ့ ဖုန်းချလိုက်တယ်။

စနေနေ့ နေ့လည် ၂:၀၀

ပရက်တီကယ်ခန်းထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဆူညံနေတယ်။ အခန်းအတွင်းဘက်ကျကျမှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့ကိုမြင်တော့ တည့်တည့်ပဲလျှောက်သွားလိုက်ပြီး၊ သူ့ရှေ့မှာရပ်လိုက်တယ်။ သူ တချက်မော်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ “ဖုန်းဆက်နေတာ သူလား” လို့ မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သူ့ရှေ့ရောက်မှ သတ္တိတွေနည်းပြီး အသံမထွက်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်မှ ကြိုးစားပြီး “ပရက်တီကယ်ပြီးရင် ကန်တင်းလိုက်ထိုင်ပေးပါလား ဟင်၊ ခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပေါ့” လို့ပြောလိုက်တော့ အားနာလို့နော် ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ကနေ ၂ လလောက်အထိ အခြေအနေက မတိုးတက်ခဲ့ဘူး။ နောက် ကျူရှင်တွေတက်ရမှ သူနဲ့ အတူတူ ရအောင်တက်ပြီး ရည်းစားဖြစ်ရေးလုံးပန်းတော့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကံ့ကော်ရိပ်မှာပဲ တက်ကြတယ်။ ပထမနှစ်ဆိုတော့ ဘာသာတော်တော်များများတူတော့ တဘာသာလောက်ပဲ အချိန်ကွဲပါတယ်။ ကျူရှင်သွားတိုင်း ကျွန်တော့်ကားလေးနဲ့ သူ့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တော့ မငြင်းဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့ကျွန်တော် အရင်ကထက် ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားကြတယ်။ တပတ်လောက်နေတော့ ကျွန်တော် မိုးမိပြီး အပြင်းဖျားတယ်။ တိုက်ဖိုက်ပါ ပါချင်သလိုလို ဖြစ်လာပြီး အဖျားက ၁၀၄-၁၀၅ လောက်မှာရှိတယ်။ တနေ့ နည်းနည်း ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို ဝင်လာပြီး ...

“ ဖျားနေတယ်လို့ သိဟကပြောလို့ ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင် ”

“ ဒီလိုပါပဲ ”

“ နေကောင်းအောင်နေမှပေါ့၊ အစထဲကထင်တယ် သူက ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်တာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ”

“ အကောင်းပြောတာနော်၊ နောက်မနေနဲ့ ...အဲလိုဆို နောက်မလာတော့ဘူး ”

“ ကျေးဇူးပဲ၊ ခက်တာက အနာနဲ့ဆေးက တည့်မှတည့်ရဲ့လားလို့ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ... ”

“ ဒီလိုလေ၊ လိုအပ်တဲ့ ဆေးတခုခုရမှဖြစ်မယ် ထင်တယ် ”

“ ဘာဆေးမို့လို့ ဒီလောက်ဖြစ်နေရတာလဲ၊ တို့ဝယ်ပေးရမလား ”

“ ဝယ်စရာတောင်မလိုပါဘူး၊ ချစ်စုဆီမှာပါတာပဲ၊ ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ပဲလိုတာပါ ”

ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ဘူးလားမသိ၊ အတော်ကြာကြာငြိမ်နေတယ်။ နောက်မှ ...

“ ကဲ ...ရှင်းရှင်းပြော ကိုယ်တော် ... ”

“ အဟဲ ဒီလိုလေ၊ ချစ်စုရဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ ကုရင် အမြန်ဆုံးနေကောင်းလာမှာလို့ ... ”

“ အို ... နေမကောင်းတာတောင်မှ နောက်နိုင်သေးတယ် ”

ဒီစကားကို သူပြောနေချိန်မှာ မျက်နှာလေးကရဲပြီး၊ ခပ်ပျက်ပျက်ဖြစ်နေပြီ။

“ တကယ်ပါ ချစ်စုရယ်၊ ချစ်စုကို ပရက်တီကယ်ခန်းထဲမှာကတည်းက တို့ချစ်မိနေတာ ... ” လို့ ပြောလိုက်ပြီး ခေါင်းထဲက

ကိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြလိုက်တော့ ... သူ ပျာမျာသလဲဖြစ်သွားပြီး ... ကျွန်တော့် နဖူးကို သူ့ရဲ့ လက်ကလေးတွေနဲ့ နှိပ်ပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လက်ကလေးကို အုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ် ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူ့ကို တချက်မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ ကိုယ်ကို နည်းနည်းလေးမှ မချစ်နိုင်ဘူးလား ချစ်စရာရယ် ” လို့ ပြောလိုက်တော့ ခေါင်းကလေးကို ငုံ့ထားလိုက်တယ်။ “ပြန်တော့မယ်ကွာ” လို့ပြောတော့၊ “အဖြေမပေးရင် မသွားရဘူး” လို့ပြောလဲပြောလိုက်ရော ...။ သူ တချက်စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းလေးစေ့လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုညိတ်လို့ အခန်းပြင်ကို ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

နောက် သုံးရက်လောက်နေတော့ အတော်ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာပြီး အစာ စစားနိုင်တယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ ထောက်ခံချက်နဲ့ပေါ့။ အဲဒီနေ့ညမှာ ချစ်စရာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ...

“ ဟလို အမိနဲ့ရှိပါရှင် ”

“ ချစ်စရာ ကိုယ်ပါ ”

“ ခေါင်းမပါဘူးပေါ့နော် ”

“ တွဲရက်ပဲ မိုးနတ်မင်းကျေးဇူးနဲ့လေ၊ နေကောင်းသွားလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ ”

“ ဪ သေချာပျောက်ရဲ့လား၊ ထပ်ဖြစ်ရင်မလွယ်ဘူး ”

“ ကောင်းပါပြီကွာ၊ ချစ်စရာရဲ့ မေတ္တာတွေကြောင့်ပါ ”

“ ဒါဆို ကျေးဇူးတင်သင့်တာပေါ့ ”

“ နက်ဖြန် ကျောင်းသွားရင်လာခေါ်မယ်လေ၊ အဲဒီတော့မှ ကြိုက်တာပြော ”

“ အင်း ...ကောင်းပြီလေ၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ အေးအေးဆေးဆေးနားလိုက်ဦး ... ”

ဖုန်းချသွားတော့ ရင်ထဲမှာပျော်နေမိတယ်။ နက်ဖြန်ကျရင်တော့ လောကကြီး သာယာတော့မှာပဲလို့ပေါ့။

နောက်နေ့ရောက်တော့ မနက် ၆ နာရီကတည်းကနိုးနေတယ်။ ဘုရားရှိခိုး၊ ရေမိုးချိုးပြီးတော့ ၇း၃၀ လောက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ မင်းမနိုင်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ရာသီဥတုကလည်း သာယာနေတယ်။ သူ့ကို အိမ်အောက်က စောင့်နေပြီး ခဏနေတော့ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဟွန်းတီးလိုက်တော့ တချက်ငဲ့ကြည့်တော့မှ လက်ပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကားဆီကို လျှောက်လာတဲ့ သူ့ကိုထွက်ကြိုလိုက်တယ်။ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်တော့ ကျေးဇူးတင်သလို ပြုံးပြတယ်။ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိပျော်နေတယ်။

မင်းမနိုင်ထဲက ပြန်ထွက်ပြီး ဦးဝိစာရလမ်းပေါ်တက်လိုက်တော့ မိုးက တဖြည်းဖြည်းအုံ့လာတယ်။ ဦးဝိစာရအဝိုင်းလဲ ရောက်ရော မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီးရွာချလိုက်တယ်။ မုန်တွေကိုတင်လိုက်ပြီး အဲကွန်းဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ မိုးတွေတအားသည်းလာတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကားက ဝိုက်ပါသိပ်မကောင်းတော့ ပြည်လမ်းပေါ်မှာပဲ လမ်းဘေးကပ်ပြီး ရပ်ထားလိုက်တယ်။ “ မိုးတွေတအားရွာနေတော့ ကျောင်းသွားလည်း နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ မတော် ပြန်ဖျားနေမှ ဒုက္ခ ”ဆိုပြီး သူ့ကို ကျောင်းမသွားဖို့ အဖော်စပ်လိုက်တယ်။ သူကလည်း သွားချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ မြို့ထဲဘက် ပြန်လှည့်ပြီး ပြည်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာခဲ့တယ်။

မြို့ထဲရောက်တော့ ကားတွေက ထုံးစံအတိုင်း ကျပ်ညပ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ ဆူးလေ ဘုရားလမ်းကနေ ပြန်ကွေ့ပြီး မောနင်းစတားကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မောနင်းစတားကို ရောက်တာနဲ့ မိုးကဖွဲဖွဲပဲ ရှိတော့တယ်။ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်ရင်း သူ့ကိုလက်ဆွဲပြီးခေါ်လိုက်တော့ သူကရှက်သလိုတချက်ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်ကိုင် လိုက်တယ်။ ထောင်ဘက်ကျကျ စားပွဲတလုံးမှာထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်တခွက်နဲ့ သူ့ဖို့ နန်းပြားတပွဲ မှာပေးလိုက်တယ်။ စားစရာတွေရောက်မလာခင် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုလို။ ဒါနဲ့ ...

“ အင်း ကိုယ်ဖျားနေတုန်းက ချစ်စရာပြောခဲ့တာတကယ်နော် ”

“ ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ... ”

“ မထင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကို ချစ်တယ်လို့ပဲပေါ့ ”

“ ဒါဆိုလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့ ”

“ ပျော်လိုက်တာကွာ၊ တလောကလုံးမှာ ကိုယ့်လောက်ပျော်တဲ့သူ ရှိနိုင်မယ်မထင်ဘူး ”

“ ပျော်ပါ ပျော်ပါ၊ လူညာကြီး ဖျားသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ညာပြီးအဖြေတောင်းတာ၊ ဒီကလဲ သနားတာနဲ့ ”

“ အင်း အဲဒါဆို ချစ်စရာ ကိုယ်ကို ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ ”

“ ဟင်၊ ဘာကိုပြောတာလဲ ”

“ ဟာကွာ၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ့်ကို နာမ်စားဘယ်လိုသုံးမှာလဲလို့မေးတာ ”

“ ဘယ်လိုခေါ်စေချင်လို့လဲ ”

“ အင်း ...ချစ်စုက ကိုယ့်ထက် နှစ်နှစ်ငယ်တော့ ကိုကိုလို့ခေါ်ကွာ ” ပြောသာပြောရတယ်။ အဲလိုကြီးပြောရတာ ရှက်သလိုပဲ။

“ ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို ”

“ အင်း ချစ်စုကိုတော့ သူများတွေခေါ်သလို ချစ်စုလို့မခေါ်ချင်ဘူး၊ စု လို့ တလုံးထဲပဲခေါ်မယ်နော် ”

“ အင်း ကိုကို့သဘောလေ .. ”

ကျွန်တော်လည်း သိပ်ပျော်သွားတယ်။ စားသောက်ပြီး ဆိုင်ကထတော့ ဝိတ်တာကို ငါးရာပြန်မအမ်းနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဖွဖလေးဖက်လိုက်ရင်း ကားဆီကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကားထဲမှာထိုင်မိတော့ ချက်ချင်းမထွက်သေးဘဲ “စု၊ ကိုယ်တို့ ဘယ်သွားရင်ကောင်းမလဲ” လို့မေးလိုက်တော့။ “ကိုကိုသွားချင်တဲ့နေရာသွားလေ” တဲ့။ ကားကို ဆူးလေဘက် ပြန်မောင်းခဲ့ရင်း နေပြည်တော်ရုံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ကပြန်တာ မြန်မာကား။ “ကြိုးနှစ်စ” တဲ့။ လက်မှတ်ကို ဆူပါလော့ဂျီကဝယ်လိုက်ရင်း သူ့စားဖို့ မုန့်တွေ နေကြာစိတွေပါဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ရုပ်ရှင်က နာရီဝက်လောက် လိုသေးတာနဲ့ ဆာကူရာတာဝါကိုသွားပြီး အထပ် ၂၀ ကိုတက်လိုက်တယ်။ အဲဒီက ကော်ဖီဆိုင်မှာထိုင်ရင်း ကပူချီနီ နှစ်ခွက်မှာလိုက်တယ်။ ကော်ဖီတွေလည်းလာချပေးရော၊ သူကမေးတယ်။

“ ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ”

“ အင် ဘာကိုလဲ ”

“ ကပူချီနီက ချစ်စုအကြိုက်ဆုံးပဲ ”

“ ဟေ့ ဟေ့ စု လို့ပြော၊ အင်း ကိုက စုကြိုက်မယ်ထင်လို့ပါ ”

“ အလိုက်သိတယ်နော်၊ ကိုကို့အကြိုက်ဆုံးကရော ”

“ မေးနေရသေးလား၊ ကိုအကြိုက်ဆုံးက စုပေါ့ ... ”

“ သွားပါ သူ့သိပ်လည်တယ် ... ”

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတော့ အထပ်နှစ်ဆယ်က ပြန်ဆင်းလာကြရင်း၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်လိုက်ကြတယ်။ လူ နည်းနည်း များပေမယ့် ဆူပါလော့ဂျီထဲမှာတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ရုပ်ရှင်စပြတော့ မီးတွေမှိန်သွားကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲ အာရုံ စိုက်လိုက်တုန်း၊ သူ့လက်ကလေးတဖက်က မျက်နှာရှေ့ရောက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာ နေကြာစိတွေ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွန့်ပေးပြီး သူ့လဲစားတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ အပျော်မျက်နှာလေးနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်တော့ သွားဖြူဖြူလေး တွေက လက်ကနဲ့ဖြစ်သွားပြီး သွားတက်ကလေးတခုက ဘယ်ဘက်မှာရှိနေတာကိုမြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ရဲ့လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ “ပျော်လားဟင်” လို့မေးလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ပခုံးမှာ မျက်နှာလေးမိုလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဆံနွယ်နုနုလေးတွေကို ဖွဖလေးပွတ်သပ်ပေးရင်း ချောမောလှပတဲ့မျက်နှာလေးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကလည်း ပြိုင်တူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ ရင်ထဲ ဘေ့စ်သံတွေများသွားတယ်။ အခွင့်အရေးကို အသုံးချချင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့် ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လိုက်တယ်။ ပါးပြင်ကလေးကို ဖွဖလေးနမ်းပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ချစ်စကားလေးတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ တခြားအတွဲတွေလိုမဟုတ်ပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ကိုအဖြူစင်ဆုံးထားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေလိုက်ကြတာ၊ ပါးကလေးကိုနမ်းလိုက်၊ ဆံနွယ်လေးတွေကိုကစားလိုက်နဲ့။ ရုပ်ရှင်ပြီးခါနီးမှ သူ့ဖက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ သူ့ကလည်း အလှည့်နဲ့ သွားဆုံတယ်။ မျက်နှာချင်း နီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေတော့ ရင်ထဲမှာဒိတ်ကနဲ၊ မျက်နှာချင်းပူးကပ်သွားကြတယ်။ အတွေ့အထိဟာ အိပ်မက်တွေထဲမှာလိုပဲ။ နှုတ်ခမ်းဟာ အိပ်မက်တခုလား ...။

နောက်တနေ့တော့ ကျောင်းကိုပဲသွားတက်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ပရက်တီကယ်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရင်း ဟိုကောင်တွေဆီ ရောက်သွားတော့ သူတို့တွေက အောင်မြင်တဲ့အထိမ်းအမှတ် ဘီယာတိုက်ခိုင်းတယ်။ အင်း တိုက်မယ်လေ လို့ ပြောပြီး ချစ်စုဆီကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ သူ့ဘေးမှာ နေရင်း ပရက်တီကယ်လုပ်နေတဲ့ ဖန်ခွက်တွေ၊ ဖန်ပူးတွေဘေးမှာ မျက်လုံးချင်း စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကိုယ်က ကင်မစ်စထရီကျောင်းသားမဟုတ်တော့ သိပ်တော့ ပေါ်တင်ကြီး ဂိုက်ပေးမကြမ်းရဲသေးဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေလို အထာနဲ့ပဲနေလိုက်ရတယ်။ အချိန်တွေကုန်တာ သိပ်မြန်သလိုပဲ။ တခါမှဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး။ ကျောင်းဆင်းတာနဲ့ပဲ အောင်သက်သက်နဲ့ ပြန်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ကို လိုက်ပို့မယ်လုပ်တော့ သီဟတို့က လှမ်းတားထားကြပြီး “မင်း ဒီလိုနဲ့ရမှာလား၊ ပို့ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့၊ မလာလို့ကတော့ မင်းကို သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲက ထုတ်ပစ်မယ်” လို့ပြောတော့ “အေးပါ၊ ငါလာခဲ့ပါ့မယ်” ဆိုပြီး

စိမ်းလန်းစိုပြေကို ချိန်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို ကားဆီကိုခေါ်သွားတော့ “ဟိုကောင်တွေကို တိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကိုကိုလဲ အများကြီးမသောက်နဲ့နော်” လို့ သူက အမိန့်ပေးတယ်။ “ကျွန်တော်ကလည်း ဟိုကောင်တွေကိုလန့်ပြီး ကိုယ့်တယောက်စာ သက်သာလဲမနည်းဘူးလို့ တွေးထားတော့ အလွယ်တကူပဲ ကတိပေးလိုက်တယ်။ “မသောက်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဟိုကောင်တွေကိုတိုက်ရုံပါပဲ” လို့။
ပြီးတော့ သူ့ကိုလိုက်ပို့ပြီး စိမ်းလန်းစိုပြေကိုထွက်လာခဲ့တော့ ညနေ ၅ နာရီလောက်ရှိနေပြီ။ ဟိုကောင်တွေ အုပ်စု၊ အားလုံး ၄ ယောက်ကတော့ သောက်နှင့်နေကြပြီ။ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ သီဟက လှမ်းခေါ်ပြီး၊ “မင်းမသောက်ချင် ပြန်လေ၊ တို့ကို ရန်ပုံငွေတော့ထည့်ခဲ့” လို့ပြောတာနဲ့ တပုလင်းခွဲပေးခဲ့ပြီးပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။
သောက်ရမယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်ကောင်တွေ၊ တူတူသောက် ဘာညာနဲ့တောင်ခေါ်မနေတော့ဘူး။ ကောင်းကွာ .. လို့ ရေရွတ်မိရင်း ပြန်ခဲ့တော့တယ်။

တနင်္လာနေ့ကျတော့ ချစ်စုကိုခေါ်ပြီး ကန်တော်ကြီးထဲ လျှောက်လည်ကြတယ်။ တဝက်တပျက်ပဲပြီးသေးတဲ့ တံတား တလျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း ကန်ရေပြင်ကိုဖြတ်ကျော်လာတဲ့လေညင်းလေးတွေထဲမှာ နှစ်မျောနေမိကြတယ်။ နောက်ပြီး ငါးပြတိုက်ဖက်သွား၊ ဟိုလျှောက်ကြည့် ဒီလျှောက်ကြည့်နဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ကြတယ်။
ကားဆီပြန်သွားပြီး ကန်တော်ကြီးထဲ လျှောက်မောင်းကြတော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အဆင်ပြေနေကြတဲ့ အတွဲတွေကို ကြည့်ရင်း အားကျလာတယ်။ ကန်စပ်တနေရာမှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ရင်း သူ့ရဲ့ ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ သူက တချက်ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်ရဲ့ ညာလက်ကိုပြန်ပြီးကိုင်ထားလိုက်တယ်။ ဆံပင်ရှည်လေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနမ်းရင်း မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော်ဖက် ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်လို့၊ လက်ဖျားလေးနဲ့ တို့လိုက်ပြီး ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းနဲ့ အသာအယာဖိကပ်လိုက်တယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက နွေးထွေးနေတယ်။ လက်ဖျားလေးတွေ စမ်းကြည့်တော့ အေးစက်နေတယ်။ ကျွန်တော်လျှောက် သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားကနေအထဲကိုသွင်းပြီး မွှေပေးလိုက်တော့ သူ့တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားတော့တယ်။ ခဏနေတော့ လျှောက်အပြန်အလှန်ထိတွေ့မိကြတယ်။ သူ့ရဲ့လျှောက်လေးကို အသာကလေး စုပ်ယူ လိုက်တော့ လက်တွေက ကျွန်တော်ကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားကူရှင်နောက်မှီတွေကို နောက်ကိုလှန်ချ လိုက်တယ်။ လွတ်လပ်သွားအောင်လို့ပေါ့။

နေသာထိုင်သာ၊ လှုပ်သာပြုသာ ရှိလာတော့ သူ့ဘက်ကိုလှည့်လိုက်ရင်း သူ့ကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တော့တယ်။ မငြင်းပေမယ့် သူ့ရှက်နေတာတော့ သေချာပါတယ်လေ။ မျက်နှာလေးကိုဆွဲမော့လိုက်ပြီး နဖူးလေးကို ဖွဖွလေး နမ်းလိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက မဝံ့မရဲနဲ့။ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်မိသွားပြီး သနားလည်းသနားမိတယ်။
သူ့ရဲ့ကျောပြင်စင်းစင်းလေးကို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့တကိုယ်လုံးတုန်သွားတာကို သတိထားမိတယ်။ ရှေ့ဆက်ဖို့ကြိုလိုက်ပေမယ့် ကန်စပ်မှာဆိုတော့ သိပ်ပြီး စိတ်မလုံတာနဲ့ သူ့ကိုဖက်ထားရာကနေခဏပြန်ခွာလိုက်ပြီး ကားကိုနေရာရွှေ့လိုက်တယ်။ လမ်းအတွင်းဘက် သစ်ပင်မြင့်ကြီး တွေဘက်ပေါ့။ နေလည်းမပူဘူးဆိုတော့ အတော်ဟန်ကျသွားတယ်။

ဟန်းဘရိတ်ကိုဆွဲထားလိုက်ပြီး ခဏရပ်သွားတဲ့အက်ရှင်တွေကို ပြန်ဆက်ရတယ်။ သူ့ကိုယ်လေးကိုဆွဲလှည့်လိုက်တော့ သူက လိုလိုလားလားပဲ မျက်နှာလေးကိုမော့ပေးထားတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလေ့မရှိတဲ့ သဘာဝ ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာလေးငုံလိုက်ရင်း လက်တဖက်က သူ့ကျောပြင်ကလေးကို ထက်အောက်စုန်ဆန်ပွတ်ပေးနေလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် တော့ နောက်မှီပေါ်ကို နှစ်ယောက်သားလှဲချလိုက်ပြီး တယောက်ကိုတယောက် ရင်ခုန်တဲ့၊ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။
သူ့ရဲ့လက်ကလေးတဖက်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး လက်မောင်းသားလေးကိုပွတ်ပေးရင်း၊ နောက်လက်တဖက်ကလည်း ပေါင်ကလေးပေါ်ကိုတင်လိုက်တယ်။ သူတချက် တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သက်ကြီး ဝါကြီးတွေ သင်ပေးထားတဲ့အတိုင်း သူ့ကို ချော့မော့သိမ်းသွင်းနေတယ်။ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှာတော့ သူ့တကိုယ်လုံး ရောက်နေတယ်။ လည်တိုင်ကလေးကို ဖွဖွလေးနမ်းရင်း လျှောက်ဖျားလေးနဲ့လျက်လိုက်တော့ မျက်လုံးလေးတွေ စင်းကျသွားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်လုပ် သူ့မငြင်းတော့ပဲ ငြိမ်ခံနေတော့တယ်။
ကိုယ်ရဲ့ထိန်းချုပ်မှုအောက်ကိုရောက်ပြီဖြစ်လို့ သူ့ဘလောက်စံကလေးကို ကြယ်သီးတလုံးဖြုတ်လိုက်ပြီး မိုက်သား ကလေးကို စမ်းလိုက်တယ်။ ပထမတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူးလို့တွေးထားပေမယ့် အတွေ့ကိုတော့မရောင်နိုင်တော့ဘူး။ မိုက်သား ကလေးကနေတဆင့် အပေါ်ဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်သွားလိုက်တော့ ဘာရာကလေးကိုစမ်းမိတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို လက်ကိုလျှိုသွင်းပြီး ဘာရာကလေးကို အပေါ်ဘက်လှန်တင်လိုက်တယ်။ ယုယုယယလေးပွတ်ပေးလိုက်ပြီး

တချက်မှာတော့ ခဲတံထိပ်ကခဲဖျက်လောက်ရှိတဲ့ နို့သီးခေါင်းကလေးကိုကိုင်လိုက်တော့ အို .. ကနဲ အသံကလေးထွက်လာတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးကလေးတွေကို စုံမှိတ်ထားတာကိုတွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လဲ မနေနိုင်တော့ပဲ သူ့အင်္ကျီလေးကိုလှန်တင်လိုက်ပြီး နို့သီးခေါင်းနီနီလေးတခုကို ငုံ့လိုက်တော့ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်ကလည်း မပီမသ ညည်းတွားလာတယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးကို လျှာနဲ့လှိမ့်ပေးလိုက်ပြီး နောက်တဖက်ကိုလည်း လက်ညှိုးလက်မနဲ့ပွတ်ချေပေးလိုက်တော့ အသက်ရှူသံတွေက ပြင်းသထက်ပြင်းလာတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ရဲ့ စကပ်ထမီလေးဘေးက ကွဲကြောင်းကနေလက်နှိုက်လိုက်တော့ ချောမွတ်တဲ့ပေါင်သားလေးတွေရယ်၊ နောက်မှ ပင်တီကလေးကို စမ်းမိတယ်။ ပင်တီအောက်နားလေးကို ဆွဲဟလိုက်ပြီး လက်ကိုအသာလေးလှုပ်လိုက်တော့ နူးညံ့တဲ့သူ့အဖုတ်ကလေးနဲ့ တည့်တည့်တိုးတော့တယ်။ သူ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ ပိုရဲလာအောင် နို့ကလေးနှစ်လုံးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်စို့ပေးလိုက်တော့ ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကလေးလည်း ပြေလျော့သွားတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း လက်ညှိုးထိပ်ကလေးနဲ့ အဖုတ်ကလေးကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေး လိုက်တော့ ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့ပေါင်တွေနဲ့ညှပ်ထားလိုက်တယ်။ လက်ညှိုးလေးကို အောက်နည်းနည်းနှိမ်လိုက်တော့ အရည်အနည်းငယ်ထွက်လာလို့ ချောမွတ်နေတဲ့ အဝကလေးကိုအတွေ့မှာပဲ အသာလေးဖိသွင်းလိုက်တော့ ပေါင်တွေပြန်ကား သွားတယ်။ ဆက်ပြီးတော့ ချော့သွင်းလိုက်တော့ နွေးထွေးတဲ့ အဖုတ်ကလေးထဲကို ကျွန်တော့်လက်ညှိုးတချောင်းလုံး ဝင်သွား တော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လက်မလေးကိုသုံးပြီး အပေါ်ဘက်ကိုစမ်းလိုက်တော့ တင်းမာစပြုနေတဲ့အစိကလေးကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ လက်မနဲ့ဖိလိုက်တော့ ... “အား ကျင်တယ် ကျင်တယ် ကိုကို ကျွတ်ကျွတ်” ဆိုတဲ့ အသံကလေးတွေက သာယာ လှိုက်မောဖွယ် ...။ အစိကလေးကို အကြိမ်တော်တော်များများပွတ်ပေးလိုက်တော့ အဖုတ်ကလေးထဲကနေ အရည်တွေ တစ်စိစိမ့် စီးကျလာတယ်။ လက်ညှိုးမှာပဲ စီးစီးပိုင်ပိုင်ဖြစ်နေရာကနေ အတော်ကလေးချောင်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ လက်ညှိုးကို သွင်းလိုက်ထုတ်လိုက် လုပ်ပေးလိုက်တော့ သူ မျက်လုံးလေးတွေကိုမှိတ်ထားရင်း တင်ပါးကလေးတွေ ကော့တက်လာတယ်။ ကျနေတဲ့လက်တွေက သူ့အောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်တွေရှုပ်နေသလို ကျနေတဲ့ပါးစပ်ကလဲ အငြိမ်မနေပဲ သူ့နို့လေးတွေကို အားရပါးရစို့ပေးနေတော့ သူ့ရဲ့ညည်းညူသံတွေဟာ ကားထဲမှာဆူညံနေတယ်။ တခါမှာတော့ လက်ညှိုးကိုအသွင်းအထုတ်လုပ်နေရင်းက တခါထုတ်ပြီးပြန်အထည့်မှာ လက်ခလယ်ကိုပါပူးပြီး သွင်းပေးလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ညည်းသံလေးကိုကြားနေရတဲ့ ကျွန်တော်၊ ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်တွေတက်ကြွလာတယ်။ အထုတ်အသွင်းတွေကလည်းပဲ တဖြည်းဖြည်းစိပ်လာတယ်။ တခေါက်မှာတော့ လက်နှစ်ချောင်းကို အပေါ်ဖက်ကွေးလိုက်ပြီး ပွတ်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့လက်တွေနဲ့ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြီး “အား ကိုကို စု မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အား ...” ဆိုပြီး သံရှည်ဆွဲကာပြီးသွားတော့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော့်လက်ဝါးထဲမှာ အရည်တွေအိုင်လို့ ကားအပြင်ဖက် လက်ထုတ်ပြီး ခါပစ် လိုက်ရတယ်။ ပြီးမှ တစ်ရှူးနဲ့သုတ်လိုက်မှ အတော်စင်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အဝတ်အစားတွေ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ကူညီဝတ်ပေးပြီးမှ ကားကိုစက်နှိုးပြီး ကန်တော်ကြီးထဲကနေ ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။ ညရောက်တော့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်တော့အိပ်နေပြီတဲ့။ ခဏနေတော့မှ ဖုန်းပြန်ဝင်လာတယ်။ သူ့ဖုန်းသံကြားလို့ ထွက်လာတော့ သူ့အိမ်ကပြန်ပြောပြလိုတဲ့ ...။ “ ကိုကိုလား၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင် ... ” “ ဪ ကောင်မလေးတယောက် ကြောက်များသွားလားလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာ ” “ သွား ...သူသိပ်ဆိုးတယ် ” “ မဆိုးပါဘူး၊ မကောင်းဘူးလားဟင် ” “ တော်တော် ဒီအကြောင်းတွေပြောမယ်ဆိုရင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ” “ စုကလဲကွာ ...ကိုကိုက ချစ်လို့စတာပါ ” “ အဲဒီ ချစ်တာကြီးကိုကြောက်တာ ” “ မကြောက်ပါနဲ့ စုရယ် ကိုကိုက စုကို လောကရဲ့အသာယာဆုံးနေရာတခုကို ခေါ်သွားဖို့ပါ ” “ တော်ပါတော့ဆို၊ ဟိုမှာ မေမေလာနေပြီး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် နော် ...” ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားတယ်။ အခြေအနေကတော့ကောင်းနေပြီ။ နောက်တခါအခွင့်အရေးရရင်တော့ အမိအရကြီးစားလိုက်တော့မယ်လို့ တွေးရင်း ပျော်ရွှင်ခြင်းများစွာနဲ့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ အပြာရောင်ကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာ

သူနဲ့လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားလို့။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တိမ်တွေပေါ်မှာ ချစ်လိုက်ကြတာ၊ နီးလဲနီးလာရော ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေသလို။ အိပ်မက်ကလေး ပျောက်သွားလို့လေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ရေတခွက်ထသောက်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲချ လိုက်တာ နေ့မြင်မှန်းတော့တယ်။

တမနက်လုံး ဘာမှမယ်မယ်ရရမလုပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး ဂိမ်းဆော့လိုက်၊ ဝေါလ်ပေပါတင်ထားတဲ့ သူ့ခါတ်ပုံလေးကိုကြည့်လိုက်၊ ဂစ်တာတီးရင်း သီချင်းရေးလိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်တယ်။ သူ့အကြောင်းကိုပဲ သီချင်းလုပ်ပြီးရေးတာပါ။ အဲဒီသီချင်းလဲ အခုထက်ထိရှိပါသေးတယ်။

နေ့ခင်းရောက်တော့ သူ့ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲလာကိုင်တယ်။ နေ့ခင်းဆို သူ့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မလေးတယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး။ မိဘတွေကတော့ မြို့ထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ မနက်ဆို ၈ နာရီလောက်တည်းက ထွက်သွားကြပြီး ညနေမှပဲပြန်လာတယ်။ ထမင်းကိုလည်း ဆိုင်မှာပဲစားတော့ သူ့မှာနေ့ခင်းဆိုရင်တယောက်ထဲ ပျင်းနေတယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ခဏနေရင် ကျူရှင်သွားဖို့လာခေါ်မယ် လို့ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ်။

၁ နာရီလောက်ကျတော့ သူ့တို့အိမ်အောက်ကိုရောက်သွားပြီး ဟွန်းတီးလိုက်တော့ သူ့အပြေးကလေးဆင်းလာတယ်။ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး “ဘယ်သွားမလဲ ပြော” တဲ့။

လှည်းတန်းဘက်ကိုပဲ ထွက်ခဲ့ကြရင်း လမ်းမှာလည်းသူက စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောလာတယ်။ နားထဲမှာတော့ သိပ်ပြီး နားဝင်ချိုနေတယ်။ လှည်းတန်းရောက်တော့ ကျူရှင်ကိုမသွားသေးဘဲ မက်စ်ဘာဂါမှာ ဝင်ထိုင်ကြတယ်။ ဘာဂါ နှစ်လုံးနဲ့ အအေးနှစ်ခွက်မှာလိုက်ပြီး သူ့ကိုဖက်ထားလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှာမိုထိုင်ရင်းက မနေ့ကအကြောင်းပြန်ပြောတယ်။

“ ကိုကိုလုပ်တာ စုဖြင့် အိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး ”

“ ကော်ဖီ အသောက်များလို့နေမှာပါ ”

“ ဘယ်ကလာ ကန်တော်ကြီးထဲကအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးပြီး ရင်ထဲမှာမောနေလို့ အိပ်မပျော်တာပေါ့ ”

“ ဟင် ကိုကဘာလုပ်လို့ပဲ ”

“ အင်းလေ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ” ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး စိတ်ကောက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း

“ စုကလဲကွာ ကလေးကျနေတာပဲ ” လို့ပြောလိုက်တော့ ...

“ အဲဒါဆို ဘာလို့ကြိုက်သေးလဲ၊ သူပဲ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်ပြီးတော့ ”

“ ကလေးကလဲ မုန့်ကျွေးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှတာကို နော် ... ” ဆိုပြီး မေးဖျားလေးကိုကိုင်ပြီး

မော့လိုက်တော့မှ၊ သူကပြုံးပြလိုက်တယ်။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့အပြုံးလေးမှာ လက်သွားတဲ့သွားတန်းညီညီလေးတွေက သိပ်ပြီး ချစ်ချင်စရာကောင်းနေတယ်။ အဲဒါနဲ့ ...

“ ကိုကလွဲပြီး တခြားသူကို ဒီလိုပြုံးမပြန်နော် ”

“ ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ပြိုင်ဘက်တွေ ထပ်တိုးလာမှာစိုးလို့ပေါ့ စုရာ ”

“ ပြိုင်ဘက် ?၊ စုက ကိုကိုကလွဲရင် တခြားယောက်ျားလေးတွေကို ရှိတယ်တောင်မထင်ဘူး ”

“ တကယ်လား စုရယ်၊ ကိုကိုကို အသက်ကြီးတယ်ဆိုပြီး စုက ပစ်သွားမှာကို ကိုကိုအရမ်းစိုးတာ ... ”

“ တကယ်ပါ ကိုကိုရယ်၊ စုလေ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူး သိလား ... ”

ကျွန်တော်က ချွဲပြလိုက်တော့ သူ့ကကျွန်တော်ကိုမိုတွယ်ထားရင်း ကျွန်တော်ပါးကို အနမ်းလေးတခု ခိုးပေးလိုက်တယ်။ လူမြင်ကွင်းမှာဆိုတော့ ကျွန်တော်တောင် ရုတ်တရက်ကြီး ကြောင်သွားတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမသိသလိုနဲ့။ တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေး ...။ သူ့ရဲ့ချစ်စရာ ဟန်ပန်အမူအရာတွေဟာ ကျွန်တော်ကို ရူးသွပ်သွားအောင် ဖမ်းစားထားတယ်။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ သူ့ပုံစံလေးကြောင့်လည်း အဆုံးစွန်အထိ ကျူးလွန်ဖို့တွေးထားတာကိုလည်း ဖျက်ရမလိုဖြစ်နေတယ်။ ကဲပါလေ နောက်မှ ကြည့်စီစဉ်တာပေါ့ ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ကျူရှင်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြတော့တယ်။

ညနေပြန်ပို့တော့ သူ့အမေကိုယ်တိုင် ဆင်းကြိုတယ်။ ကျွန်တော်ကိုပါ အိမ်ပေါ်ကိုအလည်ခေါ်လို့ အားနာနာနဲ့ တက်လိုက်သွားရတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ နေရာချထားပေးပြီး အအေးတခွက်ဖျော်ပြီးလာပေးတယ်။ ပြီးလဲပြီးရော ကောင်းကောင်းကြီး ကျွန်တော်အကြောင်းကို တီးခေါက်တာပေါ့။

“ သားက အဝေးသင်ကပဲနော် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ သား အိုင်အမ်တီက ကျောင်းဆင်းပြီးမှ အဝေးသင်တက်နေတာပါ ”

“ ဪ ဒါဆို ဘယ်နှခုနှစ်အောင်တာလဲကွဲ့ ”
“ ၂၀၀၂ ပါ အန်တီ၊ အောင်ပြီးကတည်းက ကျောင်းတက်နေရတယ်လေ ”

“ အေးကွယ် မိဘတွေကရော ဘာလုပ်ကြတုန်း ”

“ ဒီလိုပဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတာပါ ခင်ဗျ ”

“ နေတော့ရော ... ”

“ အလုံမှာပါ အန်တီ ”

“ အေးပါကလေးရယ်၊ အန်တီက မေးကြည့်တာပါ စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့နော် သား ... ”

“ ဟာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး အန်တီ၊ ချစ်စုပြောပြကတည်းက အန်တီနဲ့ တွေ့ဖူးချင်နေတာ၊ ချစ်စုကပြောတယ်၊ အန်တီက သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာတဲ့၊ သိပ်လည်း ဂရုစိုက်တာပဲတဲ့၊ ကျွန်တော်ကလည်း အမေနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိတော့ အဲဒီလို ဂရုစိုက်တဲ့သူဆို သိပ်သဘောကျတာပဲ ”

“ အန်တီကိုလည်း အဒေါ်တယောက်လို သဘောထားပေါ့ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ ”

“ ဪ ဒါနဲ့ မင်းညီမလေး ချစ်စုကိုလဲ ဂရုစိုက်ပါကွယ်၊ သူ့မှာက မောင်နှမတွေလည်းရှိတာမဟုတ်တော့ မင်းကို တော်တော်ခင်ပုံရတယ် ... ”

ကျွန်တော်လဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး စိတ်ချပါလို့ပြောရင်း ဖော်လိုလိုကနေတုန်း ချစ်စု အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဘေးက ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်ပြီး “သူမရတဲ့ သင်္ချာတွေကိုရှင်းပြပါ” လို့ပြောတယ်။ “အင်း ဒီလိုယူခဲ့လေ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားတယ်။ သူ့အမေက “သား၊ ညနေစာကို ဒီမှာပဲ စားသွားနော်” လို့ပြောရင်း အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။

ခဏနေတော့ ချစ်စုပြန်ထွက်လာပြီး စာအုပ်တွေပါယူလာတယ်။ စာအုပ်ကို လှန်လိုက်ရင်း “ဘယ်ပုစ္ဆာတွေလဲ” လို့မေးလိုက်တော့ “မက်ထရစ်” တဲ့။ အဲဒါနဲ့ အကြမ်းစာအုပ်ကိုဆွဲယူပြီး သေသေချာချာရှင်းပြလိုက်တော့ သူက မျက်လုံးကလေး

တွေ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုကြည့်နေရင်းက စာရှင်းတာရပ်နေမိတယ်။ သူက “ဆက်ရှင်းပြလေ” ဆိုတော့မှ စာထဲစိတ်ပြန်ထည့်ပြီး ရှေ့ဆက်လိုက်ရတယ်။

တကယ်တော့ သင်္ချာမို့လို့သာရှင်းပြနိုင်တာပါ။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ထဲက သင်္ချာဆိုရင် တော်တယ်လို့ ပြောရတဲ့ အထဲမှာပါတယ်။ ဆယ်တန်းကိုလဲ သင်္ချာဂုဏ်ထူးတခုထဲနဲ့အောင်လာတာ။ ကျန်တဲ့ကျက်စာတွေကတော့

ကြိုက်တဲ့ဘာသာပြော

ညံ့တယ်လို့တောင်ပြောလို့ရတယ်။ သူ့အမေက တချက်လာချောင်းကြည့်သွားတော့ ကျွန်တော် မော်ကြည့်လိုက်ချိန်နဲ့ ဆုံတယ်။

ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း စာရှင်းလိုက်၊ မျက်လုံးချင်း စကားပြောလိုက်နဲ့ သူ့အမေက ထမင်းစားဖို့လာခေါ်မှ သတိရတော့တယ်။ ချစ်စုကို “သူ့အဖေရော” လို့မေးလိုက်တော့ “ဒီလိုပဲ မိုးချုပ်တတ်တယ်” တဲ့။

ထမင်းစားပွဲကိုဝင်ထိုင်တော့ အထူးတလည် ချက်ပြုတ်ထားတာမဟုတ်ပေမယ့် ပူနွေးတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေက ကျွန်တော်ကို စောင်ကြိုနေတယ်။ သူ့အမေက “အားရပါးရစားရမယ်နော် သား” လို့ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်သွားတယ်။

ချစ်စုက ကျွန်တော်ဘေးလာထိုင်ပြီး ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးလိုက်၊ သူလည်းနှိုက်စားလိုက်နဲ့လုပ်နေတယ်။ တခါကျတော့ သူ့ကို

ခွန့်ပါဆိုလို့ ခွန့်နေတုန်း သူ့အမေဝင်လာတာနဲ့တိုးတော့ ချစ်စုက ရှက်ရယ်ရယ်ပြတယ်။ သူ့အမေက ပြုံးကြည့်ရင်းကနေပြီး “သိပ်မရှုပ်နဲ့လေ သမီး” လို့ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ နောက်တော့ ဣန္ဒြေရရပဲ ထမင်းစားပြီး

အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ရှေ့မှာ ခဏထိုင်ပြီး စကားစမြည်ပြော၊ အတော်ကြာတော့ အိမ်ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်အောက်ကို ဆင်းခဲ့ တော့တယ်။ ကားဆီကိုရောက်တဲ့အထိ ချစ်စုကလိုက်ပို့တယ်။

“ ဘယ်လိုလဲ စု၊ ကိုကိုကို ယောက္ခမကြီးတော့ သဘောကျသွားပြီထင်တယ် ”

“ အောင်မာ သူ့များအမေကိုများ ယောက္ခမကြီးတဲ့၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ... ”

“ နောက်ဆိုရင် ဖြစ်လာမှာပဲဟာ၊ ကဲကဲ ပြန်တော့မယ်နော် ”

ကလပ်ချီကိုကြွေ့ရှုံး သညအ အိမ်ကိုကြွေ့မောင်းထွက်လာခဲ့တော့တယ် လက်နဲ့အမူအရာလုပ်ပြပြီး ဖုန်းဆက်မယ်လို့ပြ ရောက်တော့ ဂုဏ်ရီခွဲနေပြီ။ “ဘယ်သွားနေလဲ” မေးလို့ “သူငယ်ချင်းဆီသွားနေတာ၊ ထမင်းပါစားလာခဲ့တယ်” လို့ပြောပြီး

အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဝရန်တာမှာ ဂစ်တာထိုင်တီးနေလိုက်တယ်။ ဇနာရီထိုးတော့ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ သူ့အမေက လာကိုင်ပြီး ချစ်စုကိုခေါ်ပေးတယ်။ ချစ်စုရောက်လာတော့ ...

“ မေမေကမေးတယ်၊ ညနေက ကောင်လေးနဲ့သမီးနဲ့ ကြိုက်နေကြလား တဲ့ ”

“ စုက ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ ”

“ မေမေ့ကိုတော့ စု လိမ်လေ့မရှိဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်တယ် ”

“ အဲဒီတော့ ဘာပြောလဲ ”

“ ဘာမှတော့မပြောပါဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ဆို ပြောစရာမရှိပါဘူး တဲ့ ”

ကျွန်တော်လဲတော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဆက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်တတ်ရာရာပြောကြရင်း ကျွန်တော်က

“သူ့အတွက်ရေးထားတဲ့ သီချင်းတပုဒ်ရှိတယ်” လို့ပြောလိုက်တော့ “ဆိုပြပါ” တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းစပ်ကာကို ဖွင့်ပြီး စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်သီချင်းထဲကလို “တယ်လီဖုန်းကိုရှေ့မှာချ၊ ဂစ်တာတီးရင်းသီချင်းဆိုပြ” လိုက်တော့ ... သူက

“ကိုကို ကိုယ်တိုင်ရေးတာလို့” တအံ့တဩပြောလိုက်ရင်း “စု သိပ်ကြိုက်တာပဲ” လို့ပြောရင်း “ကောင်မလေးတိုင်းကို ဒီလို သီချင်းဆိုမပြရဘူးနော်၊ စုအတွက်ပဲဖြစ်ရမယ်” လို့ သူက ချွေချွေနဲ့နဲ့ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကတိပေးလိုက်ရင်း အဲဒီကောင်မလေးကို သိပ်ချစ်သွားတော့တယ်။

နောက်နေ့ နေ့ခင်းကျတော့ ကျူရှင်သွားဖို့သွားခေါ်တော့ ရေချိုးနေတယ်ဆိုလို့ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ မွေးပွဲမျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးပတ်ပြီး ပြေးထွက်လာတဲ့သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ စောင့်နေ ဆိုတဲ့

အမူအယာပြုပြီးသူ့အခန်းထဲကို ဝင်သွားတယ်။ အတော်လေးကြာတော့ “ဝင်ခဲ့လေ ကိုကို” တဲ့။

ကျွန်တော်ဝင်လိုက်သွားတော့ သူက လွယ်အိတ်ပြင်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့အခန်းထဲရောက်တော့ စိတ်ထဲမှာ

တမျိုးကြီးဖြစ်လာတယ်။ သူက “သွားကြရအောင်” လို့ ပြောတော့ “ခဏနေပါဦး စုရယ်” ဆိုပြီး သူ့ကို

ခုတင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လဲ သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း “ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးမတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်” လို့ ပြောရင်းက

သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွေက အေးစက်တဲ့အထိအတွေ့ကိုရတယ်။ ရေချိုးပြီးကာစမို့

ထင်ပါရဲ့။ သူ့ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ပါးကလေးကိုနမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျော့ရှင်းတဲ့ လည်တိုင်ကလေး၊

နားရွက်ဖျားလေးတွေ၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလေ့မရှိတဲ့ စုံပြေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို

တဆင့်ချင်း

နမ်းလိုက်တယ်။

အကျိုလေးပေါ်ကနေ နို့လုံးလုံးလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အသာအယာဖျစ်ညှစ်လိုက်တော့ သူ့လက်ကလေးတွေက

ပြန်လည်သိုင်းဖက်လာတယ်။ ဆံပင်မွှေးမွှေးလေးတွေရဲ့ ရနံ့ကိုခံစားလိုက်ရင်း သူ့လည်တိုင်ကလေးကို လျှာနဲ့လျက်ပေး

လိုက်တယ်။ ရင်ကလေးတွေ ကော့တက်လာပြီး နှာသံလေးနဲ့ “ကို မဆိုးနဲ့ကွာ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ၊

အစကတည်းက

ပလန်ချထားပြီးပြီပဲ။ နေ့ခင်းသူ့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူးဆိုတည်းက မောင်းတင်ထားတာလေ။

အကျိုကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်လိုက်ရင်း သူ့ပါးစပ်ကလေးထဲကို လျှာလေးထိုးထည့်လိုက်တော့ သူ့ ပါးစပ်ကိုစေ့ထားရာက

ဟလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လျှာလေးကို စုပ်ယူလိုက်တယ်။ ကြယ်သီးတွေအားလုံးပြုတ်သွားတော့ သူကအကျိုကလေးကို

နောက်ကို

ချွတ်ချလိုက်တယ်။ ဝင်းဝါတဲ့ အသားအရေပေါ်မှာ ဘရာအဖြူလေးက နေရာယူထားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တော့လည်း

ဖယ်ပေးရတာပေါ့လေ။ သူ့ကိုယ်လေးကိုဖက်လိုက်ရင်း ကျော့ဘက်က ဘရာချိတ်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်တော့ လျှာလျှာ

လျှူလျှူပဲ ဖြုတ်ရတယ်။ ရှေ့ကနေပြီး ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ သူက လက်ကလေးတွေကို ရှေ့ကိုဆန့်တန်းပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်

ကလေးရဲ့ အပေါ်ပိုင်းမှာ အဝတ်အစားဆိုလို့ အပ်ချည်တမျှင်တောင်မှ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဝင်းဝါတဲ့မိုက်သားလေးကို စလျက်လိုက်တယ်။ သူ့တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပေမယ့် ငြိမ်ခံနေတယ်။

အဲဒီကနေ အပေါ်တက်လိုက်ပြီး အတန်ငယ်တောင်မတ်နေတဲ့ နို့သီးခေါင်းလေးတွေကိုတွေ့ရတော့ မနေနိုင်တော့ပဲ လျှာနဲ့

အပြားလိုက်သိမ်းလျက်လိုက်တယ်။ နို့သီးခေါင်းပန်းရောင်လေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ငုံပြီး စိတ်ကူးထဲက ပုံဖော်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း

သေသေချာချာပေးလိုက်တယ်။ လက်တဖက်က လက်ညှိုးလက်မကိုသုံပြီး နို့သီးခေါင်းလေးကိုလိုမိပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်

စိတ်တွေ ထန်လာပြီး သူ့နို့လေးကို ပါးစပ်ထဲတော်တော်ရောက်အောင် အားရပါးရငုံလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက

အိပ်ရာခင်းကို

ဆွဲဆုတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်လက်တွေက သူ့ရဲ့စကပ်ထမီလေးကို ချိတ်ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး အသာလေးထိုးခွာ လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဖြောင်စင်းတောင်တင်းတဲ့ ပေါင်တန်ဖွေးဖွေးလေးတွေက တမုတဟုတ်ချင်းထွက်ပေါ်လာတယ်။

အောက်မှာ

ပန်းရောင်ပင်တီကလေးက မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ကြည့်နေတယ်။ သူ့ကို တွန်းလှဲလိုက်ရင်း ပင်တီကလေးကို လိပ်ချွတ်လိုက်တယ်။

သူကလဲ တင်ပါးတွေက အလိုက်တသိကြောင်ပါးအိအိလေးတွေကို ပေါင်တန်ဖွေးဖွေးလေးတွေဖြင့် တော်တော်ကြာကြာပွတ်သပ်ပေးနေလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ သူ့ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ ခူးတဖက်ကထည့်လိုက်ရင်း ကားထုတ်လိုက်တော့ အမွှေးနီကျင်ကျင်လေးတွေ အောက်က သိသာထင်ရှားနေတဲ့ အစိကလေးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေဆိုတော့လဲ အထူးတလည်လုပ်မနေပဲ

လက်နဲ့အသာပေးပွတ်ပေးလိုက်တော့ တဟင်းဟင်းနဲ့ ညည်းသံလေးတွေထွက်လာတယ်။ လက်ညှိုးနဲ့ အစိလေးမှာ ကကြီး ခကွေးတွေရေးပေးလိုက်တော့ ခါးကလေးကတဖြည်းဖြည်းကော့လာတယ်။ အောက်ဘက်ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့

သူ့အဖုတ်လေးမှာ

အရည်လေးတွေ စိမ်းကျနေပါပြီ။ လက်ခလယ်လေးကိုထောင်လိုက်ရင်း သူ့ရဲ့အဝလေးမှာတော့လိုက်ပြီး အသာလေးပဲ တဆစ်ချင်း

ဖိသွင်းလိုက်တော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့အသက်ရှူသံတွေကလည်း မြန်သထက်မြန်လာပါပြီ။ အသွင်းအထုတ်ကို ပုံမှန်လေး

လုပ်ပေးလိုက်ရင်း တချိန်မှာတော့ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သူ့အဖုတ်ကလေးကို လျှာဖျားလေးနဲ့တို့လိုက်တယ်။ သူ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေရင်းက သတိဝင်လာပြီး ...

“ဟင် ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ စုကို ငရဲမပေးပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ...” လို့ ပြောလာတယ်။

“ ... ”

“ ကိုကို လို့ ... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ လိမ္မာပါတယ် ”

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ပဲ အဝလေးထဲကို လျှာကိုချွန်လိုက်ပြီး ထိုးထည့်လိုက်တော့ စကားတွေ ရပ်သွားပြီး တဟင်းဟင်းနဲ့ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော့်လျှာကို အထဲကိုရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး သူ့အရည်လေးတွေရဲ့အရသာကို ခံစားလိုက်တော့တယ်။ သူကတော့ မငြင်းနိုင်တော့ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ မိန်းမော နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို နည်းနည်းဆွဲဟလိုက်ပြီး အတွင်းသားလေးတွေကိုရော၊ အပြင်နှုတ်ခမ်းတွေကိုရော အားရပါးရလျက်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုဆွဲပြီး သူ့ဟာလေးနဲ့ကပ်ထားလိုက်တယ်။

မျက်နှာမှာပါ

အရည်တွေ ပေကျဲကုန်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှလုပ်မနေတော့ပဲ လက်ကလဲ အစိကလေးကိုပွတ်ကစားပေးရင်း ဆက်တိုက် လျက်ပေးလိုက်တော့ ပွတ်ကနဲ့ ဖြူဖြူကလေးတွေထွက်ကျလာတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အားလုံးကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး တချက်အရသာခံကြည့်ကာ မျိုချလိုက်တော့တယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူကရှက်ပြုံးလေးနဲ့အတူမော့ကြည့်ပြီး သူ့ဘေးကို

လာအိပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေးနီနီနဲ့ ...

“ ကိုကိုကို စု သိပ်အားနာတာပဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုကလဲ ရွံစရာကြီးကို၊ စုဖြင့် တခါမှတောင် ဒါမျိုးမတွေးဖူးဘူး ”

“ ကိုကို စုကိုချစ်တာကိုးစုရဲ့၊ စုဆီမှာလေ ကိုကိုအတွက် ချစ်စရာတွေချည်းပဲရှိတယ် ”

“ ဪ ... ကိုကိုရယ် ... ”

ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောရင်း ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကိုဆွဲဖွဲလိုက်တယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို စွဲလမ်းသွားတာ သေချာနေပါပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ တော်ရုံအချစ်နဲ့ဒီလိုလုပ်ပေးမှာမဟုတ်တာ သူ့လဲသိမှာပေါ့။

ပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့နှို့ကလေးတွေကို စို့ပေး၊ အစိကလေးကို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူတဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ပြီးတော့ စိတ်တွေ တက်ကြွစွဲမြဲလိုက်တယ် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးဖို့ သူ့ကို တခါတော့ဖြင့်

“ အား ... ကိုကို နာတယ်၊ တော်ပါတော့ ကိုကိုရယ် ပြန်ထုတ်လိုက်ပါ ”

“ ခဏလေးပဲ သည်းခံလိုက်ပါ စုရယ်၊ နည်းနည်းနေရင် မနာတော့ပါဘူး ”

“ တကယ်နော် ... ”

အပေါ် ထပ်နဲ့အောက်ထပ်ဇာတ်လမ်း ...

ဒီအကြောင်းပြောရရင် နည်းနည်းတော့ကျောမလုံဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကောင်မလေးနေတာက ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်မှာလေ ...။ ကိုဂါးဖီး ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့နေရာက လွတ်တော်နားက ရိပ်သာတခု။ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်ဘိုးတော်ရဲ့ အထက်အရာရှိ၊ သိသွားရင်တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က(လက်ကပေါ့) ယားနေတော့ စွန့်စားပြီးပြောပြလိုက်တော့မယ်။

ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော့်ဘိုးတော် ပရိုမိုးရှင်းရပြီးပြောင်းလာတော့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေလ ၆ရက်၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ စပြောင်းဖြစ်တာ ...။ အဲဒီအချိန်ကတော့ အောက်ထပ်ကို မျက်စိကစားလိုက်တော့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အကြီးက ရှစ်တန်း၊ အငယ်က ငါးတန်း။ ဘာမှ သိပ်မထူးခြားတာနဲ့ ဘာသိဘာသာပဲ နေလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် အိုင်အမ်တီ ရောက်တော့မှ သူ့ကို သတိထားမိတယ်။ သူ့မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးပြီးတော့ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ဝင်လုံးရင်းရင်းနီးသွားကြတယ် ။

သူက ကျွန်တော့်ထက် ၁၁လ တိတိငယ်တယ် ...။ ကျွန်တော့် မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပြန်ပေး၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော ... သူက “ပြောနေရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ” ဆိုပဲ ...။

ဒီလိုနဲ့ သူငယ်ချင်းအထာနဲ့နေခဲ့ရင်းက တနှစ်လောက်ကြာသွားတယ်။ တနှစ်ပြည့်လည်းပြည့်ရော ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆင်းရတယ်။ ပညာသင်ကာလပြီးသွားတာပေါ့။ တကယ် ကျောင်းဆင်းပရိတ်ဒ်လုပ်ဖို့ တစ်လပြန်ပြီး စစ်ရေးပြ ကျင့်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက အက်စ်ဝမ်း ဦးခင်ညွန့်ရဲ့ ဖေးဗရိတ်ကျောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီး ချီးမြှင့်တယ်လေ ...။ ကျောင်းကို တနင်္လာကနေ စနေအထိနေ့တိုင်းသွားရတာ၊ အိမ်ပြန်လာရင် ဘယ်သူမှမရှိ၊ ကိုယ်တိုင် သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်ရတယ်။ တနေ့တော့ အိမ်မှာ သော့ကျန်ရစ်ခဲ့ရာကနေ ဇာတ်လမ်းစတာပါပဲလေ ...။

အဲဒီနေ့က နည်းနည်းစောစောပြန်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲက စွမ်းဆောင်ရည်ကောင်းလို့ဆိုပြီး ဆုပေးတဲ့အနေနဲ့ စောလွတ်လိုက်တာ။ တချို့ဘော်ဒါတွေကတော့ အိမ်မပြန်သေးပဲ လျှောက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ချွေးတွေ သံတွေနဲ့ဆိုတော့ မထူးပါဘူးဆိုပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

အိမ်ဝရောက်လို့ တံခါးဖွင့်မယ်လဲလုပ်လိုက်ရော ...သော့မရှိတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ငါတော့ ကားပြီဟလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြောရင်း ထိုင်နားနေချင်တာနဲ့ သူတို့အိမ်ခန်းကိုဆင်းသွားပြီး ဘဲလ်တီးလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ သူထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ သူ့ညီမကတော့ ခဏထွက်လာကြည့်တယ်၊ ပြီးတော့ပြန်ဝင်သွားရော ...။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သူနဲ့ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ထည်း၊ မေးကြည့်တော့ အမေက ရှော့ပင်သွားတယ်ဆိုပဲ ...ကျွန်တော်လဲ “ကီလီကိုလား” လို့နောက်လိုက်ရင်း “သော့မေ့ကျန်ခဲ့လို့၊ ခဏနားချင်တာနဲ့ဝင်လာတာ၊ လူကြီးတွေမရှိဘူးဆိုရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ၊ ကိုယ် အပြင်ကပဲ စောင့်နေလိုက်မယ်” ဆိုပြီး ပြန်ထွက်ဖို့လုပ်လိုက်တော့ ... “မဟုတ်တာ၊ နေပါ ကိုကြီးကလဲ ...အချင်းချင်းတွေပဲ” ။ အဲဒီလိုပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ထိုင်နေပြီး ဆက်ပွားနေလိုက်တော့တယ်။ သူ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့ တီရှပ်ဖြူဖြူလေးပေါ်မှာကျနေတဲ့ ဆံပင်နီညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ရယ်၊ လည်တိုင် ကျော့ကျော့ရယ်၊ နီထွေးတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးရယ်၊ အမြဲလိုလို အပြုံးကလေးတခုရှိနေတတ်တဲ့ မျက်နှာလေးရယ်ကို မြင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖျက်နေတာတခုရှိတယ်။ မျက်လုံးတွေကို သေချာမမြင်ရအောင် ရီဖရက်(အလင်းယိုင်)ထားတဲ့ မျက်မှန်တခု၊ နည်းနည်း ကသိကအောင်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ...

- “ မျက်မှန်ချွတ်လိုက်ပါလား ... ” ပါးစပ်က အမှတ်တမဲ့နဲ့ထွက်သွားတယ်။ သူကလဲ ...
- “ အင်း ” ဆိုပြီး ယောင်ပြီးချွတ်လိုက်တော့ ...
- “ ဟုတ်ပြီ၊ ခုမှပဲ မျက်နှာလှလှလေးကို သေသေချာချာမြင်ရတော့တယ် ”
- “ အို ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”
- “ ဟုတ်တယ်၊ ခုနက မျက်မှန်နဲ့ဆိုတော့ ချောရဲ့အလှတွေကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ၊ အခုမှ ... ”
- “ ကိုကြီးနော် ...အခုမှ ဘာဖြစ်သလဲ ”

“ အိုတူးနဲ့ စီအိုတူး ဖလှယ်တာလွဲမှားသွားတယ် ”

“ ဟင် ဘာပြောတာလဲ၊ ပြောလိုက်မှဖြင့် အဆန်းချည့်ပဲ ”

“ ဪ... အသက်ရှူမှားသွားတယ် ...လို့ ”

“ တော်ပါ သိပ်ပိုတာပဲ ... ” လို့ပြောရင်း ရှက်သလိုလုပ်နေတယ်။ သေချာတာကတော့ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို ချစ်မိသွားတယ် ဆိုတာပါပဲ .....။ (ချော = ချောယုမွန်)

တော်တော်ကြာကြာစကားထိုင်ပြောရင်း သူ့အကြောင်းအတော်များများကိုသိလိုက်ရတယ်။ သူက သီချင်း နားထောင်ရတာ ဝါသနာပါတယ်။ အသစ်တော်တော်များများကိုလည်း စုဆောင်းတတ်တယ်။ တချို့ သီချင်းတွေဆို ဆမ်ပယ်လ်သီချင်းတွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာတောင်မရှိဘူး။ ဘယ်ကရတာလဲလို့မေးတော့ သူငယ်ချင်းတချို့ဆီကတဲ့။ သူငယ်ချင်း ?၊ ကျွန်တော်နည်းနည်းမနာလိုဖြစ်သွားတယ်။ သီချင်းတွေဘာတွေပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ သူနဲ့ဘယ်လောက်များရင်းနှီးနေပြီလဲလို့ပေါ့။

သူပုံစံကြည့်ရတာတော့ ရည်းစားမရှိသေးပုံပဲ။ နောက်မှ သူ့ညီမကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးကြည့်တော့

“ လိုက်နေတဲ့သူတွေတော့ပုံနေတာပဲတဲ့၊ ဘာလဲ ကိုကြီးကလိုက်မလို့လား ” လို့မေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကလေးက ဒီလိုပြောတာခံရတော့ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး။ သူကတော့ သွားပြောလိုက်မယ် လုပ်နေသေးလို့ တားထားရတယ်။ သူတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲဆိုတော့ အငယ်မက ကျွန်တော့်ကို အကိုကြီးလိုတော်တော်ချစ်တယ်။

မုန့်တွေဘာတွေ လုပ်စားရင်လဲ သူပဲလာလာခေါ်တာ ...။

ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ သူတို့ကိုတတ်ထားတဲ့ကွန်ပျူတာပညာလေးနဲ့ ပြန်ပြီး ကူညီရတာပေါ့။

အဲဒီနေ့က ချောနဲ့စကားထိုင်ပြောရင်း ဧည့်ခန်းကစားပွဲပေါ်ကို မျက်စိကစားလိုက်တော့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့ ဖေဖော်ဝါရီမှတ်တမ်း ဗီစီဒီကိုတွေ့တော့ ခဏငှားလို့ပြောတော့ ...

“ ခဏပဲနော် ညနေပြန်ပေးရမယ် ... ”

“ ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ... ”

“ ကိုကြီးနော် မရဘူးဆိုမရဘူးပဲ ...ညနေ ချောကနားထောင်ဦးမှာ ... ”

“ ကဲလေ ...အဲဒါဆိုလဲ ကူးထားလိုက်မယ်ကွာ၊ ပြီးတာနဲ့လာပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ... ”

“ ဟုတ် ” ဆိုပြီး အပြုံးကလေးနဲ့ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ပါးချိုင့်ကလေးတခုကို ညာဘက်ပါးမှာတွေ့လိုက်ရတယ်။ အမှတ်တမဲ့နဲ့ စိုက်ကြည့်နေမိရင်း မျက်လုံးတောင်မလွှဲမိဘူး။ နောက်မှ သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့မှာ လက်နဲ့ကာလိုက်တော့မှသတိဝင်လာပြီး အကြည့်လွှဲလိုက်ရတယ်။ နာရီဝက်လောက်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘိုးတော်ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှ အဆဲအဆိုခံပြီး သော့တောင်းလိုက်တော့၊ ဘိုးတော်က အဲဒီမှာပဲ စောင့်နေလို့ပြောပြီး၊ တပည့်တယောက် လွှတ်လိုက်မယ်လို့ပြောပြီးဖုန်းချသွားတယ်။

သူလွှတ်လိုက်တဲ့သူရောက်လာတော့မှပဲ အိမ်ပြန်အဝတ်အစားလဲ၊ ရေမိုးချိုးပြီး အခွေကူး၊ နောက် အောက်ဆင်းပြီး အခွေပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ညကျဖုန်းဆက်တော့ ...

“ ညနေက နားထောင်ဖြစ်သေးလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“ ဘယ်သီချင်းကို အကြိုက်ဆုံးလဲ ... ”

“ ချောကတော့ အိုမေမေ ကိုကြိုက်တယ် ”

“ ဟုတ်လား ကိုယ်နဲ့အကြိုက်ချင်းတူသားပဲ ကောင်းတာပေါ့ ... ”

“ ကိုကြီးနော် ဘာပြောချင်တာလဲ ”

“ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ”

“ ... ”

“ ... ”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရောက်တတ်ရာရာပြောကြရင်း ...

“ ချော ... ”

“ ဟင် ...ပြောလေ ကိုကြီး ”

“ နောက်နေ့လဲ အိမ်မှာ သော့ကျန်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲကွာ ... ”

“ ဟာ ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

“ အိမ်မှာ သော့ကျန်ခဲ့မှ ချောတို့ဆီဝင်ပြီးနား ... နောက် ချောကိုလဲ ခစားရတာပေါ့ ... ”

“ အမလေး ...ဒါများ ဒီတိုင်းလာလည်လဲရတာပဲကို ”

“ တကယ်နော် ...အဲဒါဆို ကိုယ်နေ့တိုင်းလာမှာ ... ”

“ အင်း လူကြီးတွေတော့ မျက်စိနောက်တော့မှာပဲ ”

“ ကောင်မလေးနော် ...လူကြီးကိုနောက်တာလား ”

အဲဒီလိုနဲ့ ည ၁၁နာရီလောက်အထိဖုန်းပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဖုန်းချလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဟာသလို၊ ပျော်သလိုနဲ့ တမျိုးကြီးဖြစ်နေသလိုပဲ ...။

နောက်နေ့တွေကျတော့ ပါမစ်ရသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် နေ့တိုင်းသွားလည်တော့တယ်။ လူကြီးတွေချင်းလည်း ရင်းနှီးတော့ ဘာမှအထူးအဆန်းလုပ်မပြောကြဘူးပေါ့။ သူနဲ့လည်း တစတစ ပိုပြီးရင်းနှီးလာသလို၊ စကားလေးတွေနဲ့လည်း တဖြည်းဖြည်း ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေကို မသိမသာလေးနားသွင်းတော့တယ်။

နောက် တလနှစ်လလောက်ကြာတော့ထင်တာပဲ၊ နတ်သမီးပုံပြင်ဗီစီထွက်လာတယ်။ အဲဒီထဲက သီချင်းတွေထဲမှာ စိုင်းစိုင်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အနမ်းများနဲ့ ဆိုတဲ့သီချင်းကို ကျွန်တော် အတော်ကြိုက်သွားတယ်။ သူ့ကိုလည်း ကြိုက်မယ်ထင်လို့ ပေးနားထောင်လိုက်တော့ အခွေတောင် တော်တော်နဲ့ပြန်မရဘူး။ ညနေ ၃ နာရီလောက်ကျတော့ ... အိမ်ရှေ့က ဘဲလ်သံ မြည်လာတယ်။ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ ချောဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်အံ့ဩသွားတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို

သူမှ သိပ်လာလေ့မရှိတာ။

“ ကဲ တံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ၊ ဒီလိုပဲ ဧည့်သည်ကိုဆက်ဆံရသလား ကိုကြီးရယ် ”

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သတိဝင်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးရတယ်။ အိမ်ထဲကိုခေါ်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းက ဆက်တီပေါ်မှာ နေရာချလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော်ကို အခွေပြန်ပေးရင်း ...

“ ချော ဒီကိုမလာခင် ကိုကြီးဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... ”

“ ဒီလိုပါပဲ၊ အမေက တရားခွေကူးခိုင်းထားလို့ ကူးပေးနေတာ ”

“ နေပါဦး၊ ချောကို ဘာဖြစ်လို့ တံခါးချက်ချင်းဖွင့်မပေးရတာလဲ၊ ကိုကြီးက ကြောက်လို့လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချောရဲ့အလှမှာ ကိုယ်ရဲ့ ဖန်ရှင်တွေ ပေါ်စလုပ်တာခံလိုက်ရလို့လေ ... ”

“ ပိုပြီ ... ဒါနဲ့ချောလာတာ ဒီအခွေပြန်ပေးရင်း တခွေလောက်ကူးချင်လို့လေ ... ”

“ ရတာပေါ့ အခုစောင့်ယူသွားလေ ”

“ အင်း ...ချောက တခွေလုံးကူးချင်တာမဟုတ်ဘူး ”

“ အင်၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လို ... ”

“ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီထဲက စိုင်းစိုင်း သီချင်းတပုဒ်ထဲပဲလိုချင်တာ ”

“ အိုကေ ...ကိုယ်သိပြီ ”

အဲဒါနဲ့ပဲ သီချင်းတပုဒ်ထဲကိုပဲ ကူးပေးလိုက်ပြီး အခွေလဲပြန်ထွက်လာရော၊ တချက်စမ်းပြီး သူ့ကိုပေးလိုက်တယ်။

သူက လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

“ ဪ ချော၊ ကိုကြီးပြောစရာရှိသေးတယ် ခဏလောက်ထိုင်ပါဦး ”

“ အင်း ဘာလဲပြောလေ ... ”

“ ဒီ စိတ်ကူးယဉ်အနမ်းများနဲ့ ဆိုတဲ့သီချင်းကို ချော တော်တော်ကြိုက်လို့လား ... ”

“ ဟုတ်တယ်လေ ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကိုယ်လဲကြိုက်တယ် ...အဲဒီသီချင်းလိုပဲ ကိုယ်စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မျှော်လင့်နေရတဲ့ အနမ်းတွေရှိတယ် ”

“ ဘယ်ကပါလိမ့် ... ကောင်မလေးတယောက်တွေ့ထားပြီပေါ့လေ ... ”

“ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကောင်မလေးတယောက်ပေါ့၊ ကိုယ်ကိုမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လစ်လျူရှုနေလို့ ”

“ ဪ ...တော်တော်ဆိုတာပဲ ...ချော ဘာကူညီရမလဲ ...ပြောလေ ”

“ ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကူညီပါ ချောရယ် ...ကိုယ်ကို လစ်လျူရှုထားပါနဲ့လို့ ”

“ အို ...ကိုကြီးကလဲ ...ဘာမှန်းမသိဘူး ”

“ တကယ်ပါ ချောရယ်၊ ကိုယ် မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ စိတ်ကူးတွေကို လက်တွေ့ဖြစ်လာခွင့်ပေးပါနော် ... ”

“ ... ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့လက်ကလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ သူ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ရုန်းပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ သူ့ရှက်နေတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရသလို ကျွန်တော်အခြေအနေကောင်းနေတာကိုလဲ သိလိုက်ရတော့ ...

“ ဘယ်လိုလဲ ချောရယ် ဖြေပါဦးကွာ ... ”

“ ကိုကြီးကလဲ ခက်ပါတယ် ... ”

“ အဖြေကလည်းရှိပါတယ် ချောရယ် ...ချောလက်ခံလိုက်ရင်လွယ်သွားမှာပါ ”

“ ဟာ ကွာ ... ”

“ ကဲ ဒါဆို သဘောတူရင် ခေါင်းညိတ်ပြန် ... ”

အဲဒါနဲ့ပဲ သူ့ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ .....

“ ကိုကြီး တကယ် ချောကိုချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာလား ”

“ မေးစရာမလိုတော့ပါဘူးကွာ ...ချောကိုလေ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်တည်းက ချစ်နေတာ၊ ကလေးမို့လို့ ... ”

ခဏနေတော့ သူ့ခေါင်းကလေး ဆတ်ကနဲညိတ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်ပျော်သွားတယ်။ ပခုံးကလေး ကိုလှမ်းဖက်လိုက်တော့ သူ့တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပေမယ့် မရုန်းဘူး။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ဘေးမှာ ပူးကပ်ထိုင်လိုက်ရင်း ဆံပင်လေးကိုသပ်တင်လိုက်တယ်။ နောက် ပါးကလေးကိုနမ်းလိုက်တော့ သွေးရောင်ကလေးတွေရဲတက်လာတာကို တွေ့ရတယ်။

ချစ်စရာကောင်မလေးကို ဘာမှမလုပ်ပဲ ဘယ်နေနိုင်တော့မှာလဲ။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို ကျွန်တော်ဖွဖလေးနမ်းလိုက်တော့ သူ့တကိုယ်လုံးပါ တုန်ခါသွားတယ်။

သူသိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မျက်နှာလေးကို မော့ပေးလိုက်ရင်း ...

“ မကြောက်ပါနဲ့ ချောရယ် ...ကိုယ် ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကိုယ်အရမ်းပျော်တယ်။ ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနေပဲ။

ချောနဲ့ကိုယ် ဘယ်တော့မှမခွဲတော့ဘူးနော် ...ကိုယ်ကိုချစ်တယ်နော် ... ”

“ ချစ်ပါတယ် ကိုရယ် ...ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့ဦးနော် ...၊ ကဲ မေမေတို့ လိုက်လာနေရင် မကောင်းဘူး၊

ညမှ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်နော် ... ” ဆိုပြီး ခပ်သွက်သွက်လေးပြန်ဆင်းသွားတယ်။ သူ့ကူးခိုင်းတဲ့ အခွေလေးတောင် ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ ...စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရေ ...။

ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြတော့လည်း သဘာဝအတိုင်း လျှောက်လည်ကြ၊ ချစ်တင်းနှောကြနဲ့ပေါ့ဗျာ။ သူ့အိမ်ကလည်း နည်းနည်းကျပ်တော့ သူလည်းအပြင်ထွက်ရတာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ ...။ သူ့အိမ်ကိုပဲ သွားသွားလည်ရင်း သူ့ကို ကွန်ပျူတာ ပြပေးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လူတွေအလစ်မှာ ဖက်ထားလိုက်၊ ခိုးနမ်းလိုက်ပေါ့ဗျာ။ သူ့ညီမလေးကလည်း တော်ရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကင်းစောင့်ပေးတယ်။ သူ့အိမ်ကတောင်ပြောသေး ...မင်းညီမလဲ မင်းသင်ပေးမှ ကွန်ပျူတာကိုပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာသလိုပဲတဲ့ ...။

ခက်ခဲတဲ့ထိန်းချုပ်မှုတွေအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မနည်းကို ထွက်ပေါက်ရှာခဲ့ရတယ်။ သူ သင်တန်းတွေ ဘာတွေ သွားတာတောင်မှ အိမ်ကအကြိုအပို့လုပ်ပေးတော့ ခွင့်ကိုဆင်လို့မရဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ တရက်မှာတော့ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော်တို့ကို အခွင့်အရေးပေးလာတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ ...စထရန်းဟိုတယ်မှာ ချန်ပီယံလောင်း လိုက်ဖ်ရီးလုပ်တဲ့နေ့၊ သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှိုးကြည့်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်လာတယ်။ သူ့အိမ်ကလဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆိုတော့ လိုက်မပို့ဘဲ ဒီတိုင်း လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်အထိ သူ့ရှိုးကြည့်မယ်ဆိုတာရော၊ ထွက်လို့ရတယ်ဆိုတာရော ကျွန်တော်မသိသေးဘူး။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ကေအမ်ဒီမှာ အင်တာနက်သွားသုံးပြီးအပြန် နေ့ခင်းဘက်မှာ နေရှင်နယ်စီဒီကိုလာပြီး အခွေသွားဝယ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကပြန်တော့ မိုက်ဆာလာတာနဲ့ တိုကျိုဖရိုင်းချစ်ကဲန်းဝင်ပြီး တယောက်ထဲပဲ ဆွဲလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့က ကျော်သူစိုးနဲ့တောင်တွေ့သေးတယ်။ အိမ်သာထဲကနေ ဖုန်းပြောပြီး ရွဲစောင်းရွဲစောင်းနဲ့ထွက်လာတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုမမြင်ပဲ ဝင်တိုက်သွားတော့ တင်းသွားတာနဲ့ ဒီကောင်ပခုံးကိုလှမ်းဆွဲရင်း ဘာလဲညာလဲ ဆိုပြီးဖြဲလွှတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အပေါ့အပါးသွား၊ ပြန်ထွက်ပြီး စားစရာတွေယူ၊ ညာဘက်ခြမ်းက စားပွဲအသေးတခုမှာ ထိုင်စားနေလိုက်တယ်။ ခဏ နေတော့ မိန်းကလေးသံ ဆူဆူညံညံတွေကြားရလို့ တချက်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရောင်စုံခြယ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတအုပ်၊ အချင်းချင်း နောက်ရင်းပြောင်ရင်း ဝင်လာတာကိုတွေ့တယ်။ ကျွန်တော်လဲ မိန်းကလေးအုပ်ဆိုရင် ကြောက်တတ်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုင်ပြီးစားနေလိုက်တယ်။ နားထဲမှာ ဆူဆူညံညံတွေတော့ ကြားနေရတုန်းပဲ ...အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ပခုံးပေါ်မှာ နွေးကနဲ အထိအတွေ့တခုရလိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ ...ချောဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ပြောမပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူ့ကို

ဆွဲပြီးထိုင်ခိုင်း၊ အအေးတွေဘာတွေမှာပေးပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်လိုက်တော့ ရှိုးပွဲကြည့်မလို့တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ခွင်ရတုန်းလုပ်ထားမှဆိုပြီး၊ စထရန်းက ဘောလ်ရွမ်းက ဘယ်လိုပူတဲ့အကြောင်း၊ အဲရ်ကွန်းမနိုင်တဲ့အကြောင်း၊ နေ့ခင်းဘက် ဆိုတော့ ပိုပူမှာ စသည်ဖြင့် စိတ်ပျက်အောင်ပြောပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထွက်လို့ရတုန်း လျှောက်သွားဖို့ပြောလိုက်တယ်။

“ ဘယ်လိုလဲချော ...အဲဒီမှာဆိုရင် စိတ်ပျက်စရာကြီးနေမှာ ...ကိုယ်တို့ လျှောက်သွားရအောင်လေ ”

“ အင်းနော် ...အေးအေးဆေးဆေးထွက်လို့ရတုန်း ...ကိုသဘောလေ ... ”

“ ဒါတွေကြောင့် ချစ်ရတာ ...ဒါဆို ဟိုဂရုပ်ကိုထားခဲ့တော့လေ ... ”

“ အင်း ...ဟော့ကောင်တွေ ...ငါ ရှိုးမကြည့်တော့ဘူး၊ အိမ်ကိုပြန်မပြောနဲ့နော်၊ သိလို့က အသေပဲ ... ”

“ လုပ်ကြပေါ့ ...ရှင်တို့က ... ” သူ့ကိုဝိုင်းပြီး ဩဘာပေးတဲ့အသံတွေထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ရင်း ဆိုင်ပြင်ကိုထွက်ခဲ့တော့တယ်။

တိုကျိုကလဲထွက်လာရော ...ဘယ်သွားရမှန်းမသိတာနဲ့ ... “လာကွာ ...တနေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ရင်း စဉ်းစားကြတာပေါ့” လို့ပြောပြီး ဆာကူရာတာဝါက ကော်ဖီဆိုင်ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။ လစ်ဖ်နဲ့ အထပ်နှစ်ဆယ်ကို တက်ခဲ့ကြပြီး အပေါ်လဲရောက်ရော ဆိုင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ကြတယ်။ လူနည်းနည်းရှင်းတဲ့ နံရံထောင့်နားကစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် ကပူချိန်အအေးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အက်စ်ပရက်ဆိုတခွက်မှာလိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုကျွန်တော် သေချာ ကြည့်ဖြစ်တယ်။ သူ့ကပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ ...ကျွန်တော် သဝန်တောင်တိုမိတယ်။

ဆံပင်ကိုလည်းပြင်ထားတာ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး၊ သူနဲ့တော့ အတော်လိုက်တယ်။ ရှေ့ဘက်နဖူးဘေးက ဆံပင်ကနေစပြီး နောက်ဆုံးကျောဘက်နားက ဆံပင်ကိုရောက်တဲ့အထိ အတိုဆုံးကနေ အရှည်ကို တဖြည်းဖြည်း စောင်းစောင်းလေးဆင်းသွားတဲ့ ဆလုပ်ပုံစံ၊ ဘာကေလို့ ခေါ်လဲတော့မသိဘူး။ ဘော်ဒါတို့တော့ သိမလားပဲ၊ ပြီးတော့ နောက်ဖက်ကတော့ စတက်ပဲကေပဲ။ သူဝတ်လာတာက ပန်းရောင်ကြိုးသိုင်းလေးရယ်၊ အပေါ်က အကျီအပါးလေးတခုထပ်ဝတ်လို့၊ ဘောင်းဘီက အဖြူရောင် ဖစ်တင်လေးရယ်၊ အောက်က စကက်ချာရှူး ပန်းရောင်နဲ့အဖြူရောင်ကျားလေး ...။ သူ့ကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ ဒီကအပြန် အာရှတော်ဝင်သွားရအောင်နော် ... ”

“ ဟင် ကို ဘာဖြစ်တာလဲ နေမကောင်းဘူးလား ”

“ ဩော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရုတ်တရက်ကြီး ရင်ခုန်သံတွေရပ်သွားလို့ ...နှလုံးနဲ့များ တခုခုလားလို့ ”

“ အဲ ...အဲဒါက ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ဆိုင်တယ် ... ” နောက် ဆရာဝန်လေသံနဲ့ ...

“ အင်း ရှင်ကို ကျွန်မပြောရရင် ရောဂါပိုဆိုးမလာအောင် အခုရှင်ကို ဒီလိုဖြစ်စေတဲ့အရာတွေနဲ့ ဝေးဝေးမှာနေပါ၊ ပြီးတော့ ကောင်မလေးတွေက သိပ်မငမ်းပါနဲ့ ...အကြည့်တွေကို ထိန်းသိမ်းပေါ့ရှင်။ ဩော် ...ဒါ ရှင် ကျန်းမာရေး အတွက်ပြောတာနော် ...နားထောင်ပါ ”

“ အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ချောရယ် ...နောက် ဒီလိုမပြောတော့ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာ ချောအဲလိုပြောလိုက်တော့ ကိုယ်အရမ်းခံစားလိုက်ရတယ် ... ”

“ ပန်းကန်ပြားနဲ့ပေါ့ ...အဲလေ နောက်တာပါကိုရာ ...ဒီလိုရှားရှားပါးပါးတွေ ရုတာ ချောနားမှာကပ်နေပေါ့ ”

“ အမိန့်တော်အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ ...ကဲကဲ ကော်ဖီတွေ သောက်လိုက်ကြဦးစို့ ”

သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကပူချိန်ကို မက်မက်မောမောသောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အက်စ်ပရက်ဆိုကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး အရသာခံနေတာပေါ့ ...ဟုတ်တယ်၊ အရက်တို့ ဘီယာတို့ သောက်သလိုပဲ သူ့ရဲ့ခါးသက်ပြင်းရှုတဲ့အရသာကို ကြိုက်မိတာ ...။ ဇွန်းလေးနဲ့ တဇွန်းခပ်ပြီး သူ့ဘက်ကိုလှမ်းလိုက်တော့ “ချိုရဲ့လား ဟင် ” တဲ့။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းလေးမှာ တေ့ပေးလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ထဲလဲရောက်ရော ...သူ့မျက်နှာရှု့မဲ့သွားလိုက်တာ ...ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆိတ်ဆွဲတယ်။ အားကန့်အော်လိုက်ရင်း သူ့ကိုလက်ညှိုးလေးကွေးပြလိုက်တော့ လက်သီးဆုပ်ပြတယ်။ နောက် သူက “ လူတွေများနေလို့နော် ...လူရှင်းမှသိမယ် ” ဆိုပြီးပြောလိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ ဆိုင်ဝကနေ လူတချို့ဝင်လာပြီး အင်္ဂလိပ်လိုပြောသံတွေပါကြားလိုက်ရတယ်။ ဘယ်ကတိုးရစ်တွေလဲ လို့တွေးလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ကော်ဖီကို တစ်စိစိမဲ့သောက်နေလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ...

“ ကို ကို ... ”

“ ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဟိုမှာ ဦး မဟုတ်လား ...အိမ်ကသိသွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ ”

“ ဘိုးတော်များကွာ ...အေးဆေးပါ၊ ကိုယ် ပိုင်ပါတယ် ”

“ ချောတော့ကြောက်တယ် ...သွားရအောင်ကွာ ... ”

“ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ”

“ တော်ကွာ ...အပြင်ကျမှပြောကြမယ် ...ဘေလ်ရှင်းလိုက်တော့ နော် ...”

“ အင်းလေ ကျစ် ကျစ် ... ဒီမှာ ...” ဆိုပြီး ဝိတ်တာတယောက်ကို လက်ပြလိုက်တယ်။ ငွေရှင်းပြီးတော့ ထွက်လာကြတယ် ...သူ့ကို အရင်ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပြီး ...ဘိုးတော်တို့စားပွဲကို လျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အခုမှ ပြောရဦးမယ်။ ဘိုးတော်ဆိုတာက ဦးလေးပါ။ ကျွန်တော်က မိဘတွေအိမ်နေရင် မီးမမှန်တာကိုမကြိုက်တာနဲ့ ဦးလေးနဲ့ပဲ လာနေတယ်။ အခု ဘိုးတော်က ဧည့်သည်တွေနဲ့လိုက်လာရင်း ဒီကိုရောက်လာတာ ...။

“ လေးလေး ...ဟဲဟဲ ”

“ မင်းကတော့လုပ်တော့မယ်၊ အေး ငါပြောပါပေရဲ့နော် လူကြီးတွေ မျက်နှာမပျက်စေနဲ့ ...”

“ လေးလေးကလဲဗျာ ...သားလဲ ဒီလောက်တော့ လိမ္မာပါတယ် ...အဲဒါ မုန့်ဖိုးလေးနည်းနည်း ...”

“ အင်း ...ရော့ ဒီမှာ တပုလင်းဆိုတော်ရောပေါ့ ...ဆရာသိရင်တော့ကွာ ...”

“ ဒီလောက်တော့ နားပါ လေးလေးရာ ...ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ် ”

အဲဒီလိုနဲ့ မုန့်ဖိုးတောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သူက လစ်ဖ်နားမှာစောင့်နေတယ်။ ကြာလိုက်တာ လို့ပြောတော့ ဦးလေးကို “မုန့်ဖိုးကပ်တောင်းနေတာလေ” လို့ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ခေါ်ထားတဲ့လစ်ဖ်ရောက်လာတာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ကံကောင်းချင် တော့ လစ်ဖ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း၊ သူ့ကိုဖက်လိုက်တော့ မရုန်းဘူး ... ပြီး ခေါင်းလေးကိုမော့လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ပန်းသွေးရောင်နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာလေးတို့နှမ်းလိုက်တယ်။ နောက် အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ငုံလိုက်တော့ဗျာ... စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကိုမရိုးမရွံ့ဖြစ်လာတယ် ...သူတော့မသိဘူး။ ပြီးတော့ လျှာလေးနဲ့ ပါးစပ်လေးထဲကိုထိုးသွင်းလိုက်တော့ လက်တွေက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဘဲလ်ကမြည်လာတော့ လူချင်းခွာပြီး လစ်ဖ်ထဲက ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အောက်ရောက်တာမြန်လိုက်တာပေါ့ ...။ အဲဒီမှာပဲ ဘယ်သွားရမလဲဆိုတာ အကြံရ သွားတယ်။ ဘော်ဒါတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ...ရုပ်ရှင်ရုံ။

သူ့ကိုပြောလိုက်တော့ ကောင်းသားပဲတဲ့၊ ဘာကားကြည့်မလဲပြောတော့ ရှေ့ဆောင်ရုံမှာပြနေတဲ့ မြန်မာကား ... လူမင်းထင်တာပဲ။ ကြည့်လေလို့ပြောလိုက်ရင်း ဆူပါလော့ဂျီကပဲ လက်မှတ်ဝယ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က မြန်မာကားတွေ သိပ်ကြည့်လေ့မရှိဘူး၊ ဟဲ ဟဲ အခုတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့မှ မဟုတ်တာ ...။ လက်မှတ်ဝယ်ပြီးတော့ မုန့်တွေ၊ နေကြာစိတွေ၊ ဇီးထုပ်တွေဝယ်ပြီး ရုံထဲကိုဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ဝင်လဲသွားကြရော ကြော်ငြာတွေတောင် စပြနေပြီ။ အထဲမှာ ဝန်ထမ်းတယောက်က မီးထိုးပြီး ခုံနေရာလိုက်ပြပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ အနှောင်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ ကြည့်ရတော့တာပေါ့။

သူကတော့ ပြောတာပေါ့၊ ဒီကားကို သူကြည့်ချင်နေတာကြာပြီ ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ မကြုံလို့မကြည့်ဖြစ်တာ ဘာညာပေါ့။ နေကြာစိခွာသံတွေကလည်း တဖြောက်ဖြောက်နဲ့ သူ့ဆီကထွက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို နေကြာစိထုပ်လှမ်းပေးတယ်။ ခွာလဲမပေးဘူး ...တခြားကောင်မလေးတွေနဲ့များ ကွာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ခွာစားရင်း ဒီလိုပဲ တွေးရင်း ငြိမ်သက်နေမိတယ်။ အခွံတွေကို ရှေ့ကြမ်းခင်းပေါ်ပစ်ချလိုက်တော့ ... “ ကို ...”

“ ဟင် ...ဘာလဲ ”

“ အခွံတွေကို အဲလိုပစ်မချနဲ့လေ၊ ဒီမှ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲထည့် ”

“ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲပစ်နေတာကို ...”

“ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လေ၊ ချောတော့ လိုက်သိမ်းရတဲ့သူတွေကို အားနာလို့၊ ဒီလိုစုထားပြီးမှ ထားပစ်ခဲ့တယ် ”

ကျွန်တော်လဲ အငြင်းမပွားတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်မှာက ရှေ့ဆက်အဆင်ပြေနေဖို့ အရေးကြီးတာကို။ ကျွန်တော်လဲ နောက်တော့ သူ့ကိုနေကြာစိခွာကျွေးလိုက်တယ် ...သူ့ကို “ပါးစပ်ဟ” ဆိုပြီး ခွံကျွေးလိုက်မှ ...သူက သတိရသွားပြီး “ အဟဲ ဟုတ်သားပဲ၊ ချောဖာသာချောစားနေတာ ကိုကိုတောင် မကျွေးမိဘူး” ဆိုပြီး ပြန်ခွံပေးတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်ချင်းပူးကပ်လာကြတယ်။ သူ့ကိုယ်လေးက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို တဖြည်းဖြည်းရောက်လာတယ်။ အလိုက်သင့်လေး ဆွဲယူလိုက်ရင်း သူ့ဆံပင်လေးကိုသပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဖွဖွလေး နှမ်းရှိလိုက်တော့ ဟဲရုံကုတ်နဲ့လေးက မွေးနေတာပဲ။ သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းလေးဖက်လိုက်တော့ သူကကျွန်တော့်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်တယ် ...နှုတ်ခမ်းလေးက ဝိုင်းလို့။ ရလာတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ အခွင့်အရေးကို အမိအရကောက်စားလိုက်တယ် ...နစ်စတယ်ရှိင်းထက်တောင် တော်သေး။ သူ့ရဲ့ ဝိုင်းနေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို ငုံလိုက်ပြီး ကျောလေးကိုဖွဖွလေးပွတ်ပေးနေမိတယ်။ ခဏနေတော့ သူ့ဘက်ကလဲ တုံ့ပြန်မှု ရလာတယ်။ လျှာလေးကိုထိုးသွင်းလိုက်တော့ သူကပါးစပ်လေးကိုနည်းနည်းဟပေးတယ်။ အထဲမှာ လျှာအချင်းချင်း

ပွတ်တိုက်မိ ကြတော့တယ်။ သူ့လျှာလေးကိုအပေါ်ပင်တင်လိုက်ပြီး စုပ်ယူလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကူကယ်ရာမဲ့သူလို ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လာတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ကျောလေးကိုပွတ်ပေးနေရာကနေ တဆင့်တက်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်ကို လက်ကို ရွှေ့လိုက်တယ်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပွတ်ပေးနေတော့ သူ့လည်း ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွဲလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး အဆက်မပြတ် အနမ်းတွေကို သူကဖန်ဆင်းတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေကောင်းပြီဆိုတာသိတော့ တချက်မှာ လက်ကို ကျောဘက်ကိုပြန်ရွှေ့လိုက်ပြီး နောက်ကနေပဲ အင်္ကျီလေးကိုပင်တင်လိုက်တော့တယ်။

ကျောပြင်လေးကို လက်နဲ့ပွတ်ပေးရင်းက တရွေ့ရွေ့နဲ့ အပေါ်ဖက်ကိုတက်လိုက်တော့ ဘရာလေးကိုစမ်းမိတယ်။ သူကတော့ ဘာမှမပြောတော့ပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုတွေကြားမှာမျောပါနေရင်း အနမ်းတွေကိုပဲ တာဝန်ယူထားတယ်။ နောက်တော့ လက်တဖက်က သူ့ရဲ့ဗိုက်သားလေးကို အင်္ကျီပေါ်ကနေပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူတချက်တွန့်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ သူမငြင်းတာနဲ့ပဲ လက်ကိုအင်္ကျီအောက်ကိုသွင်းလိုက်ပြီး အပေါ်ကိုတဖြည်းဖြည်းတက်လိုက်တော့ သူ့ရဲ့နို့လုံးလုံးလေးကို ဘရာပေါ်ကနေစမ်းမိတယ်။ ပွတ်သပ်နေရင်းနဲ့ စိတ်တွေမထိန်းနိုင်တော့ပဲ ဘရာလေးအောက်ကို လက်ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ဘရာလေးကို လက်ဖမိုးနဲ့ အပေါ်ကိုတွန်းတင်လိုက်ရင်းကနေ သူ့ကို တချက်ကြည့်လိုက်တော့ ကြောက်နေသလိုပဲ။ သူ့ကို တချက်အားပေးသလိုပြုံးပြလိုက်ပြီး နို့သီးခေါင်းလေးကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ ဖမ်းကိုင်လိုက်တော့ ... “ကို မဆိုးနဲ့ကွာ” လို့ပြောတယ်။ ဟဲဟဲ ဒီအချိန်မှာဘယ်ရတော့မလဲ၊ အနားမှာ မြွေရောက်နေရင်တောင် ပျော်ပျော်ကြီး အပေါက်ခံလိုက်မှာလို့ တွေးရင်းနဲ့ သူ့ကို “ချောကလဲကွာ ...ကိုယ်ကိုချစ်တယ်ဆို ...” လို့ပြောလိုက်ရင်း သူ့ရဲ့နို့သီးခေါင်းလေးကို အသာလေး ကစားပေးလိုက်တယ်။ ဆက်ပြီး နို့အုံလေးကိုပါ ဆုပ်လိုက်ညှစ်လိုက်နဲ့နယ်ပေးလိုက်တယ်။

“ဟင့် ကိုကလဲကွာ ...ချော ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိတော့ဘူး”
“ချောကလဲကွာ ကိုယ်ကချစ်လို့ပါဆိုမှ ...”

အဲဒီလိုနဲ့ နို့လေးတွေကိုနယ်ပေးရင်း ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အောက်ကိုရွှေ့လိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီလေးကို လှန်တင်လိုက်တော့တယ်။ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ထဲမှာ သူ့ရဲ့နို့သီးခေါင်းလေးတွေက ထောင်မတ်လို့ ...၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ လျှာလေးနဲ့ထိုးလျက်လိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော်တော့ဆံပင်တွေကို ဆုပ်ဆွဲထားတယ်။ ကျွန်တော့်လျှာမှာပါ တမျိုးလေးခံစားလိုက်ရပြီး အောက်ကညီတော်မောင်ကပါ ထောင်ထလာတော့တယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးကို စို့ပေးလိုက်ရင်း နောက်တဖက်ကိုလည်း လက်နဲ့ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်တော့ သူ့အသက်ရှူသံတွေ တဖြည်းဖြည်းမြန်လာတယ်။ နောက်ပြီး ပါးစပ်ကိုကျယ်ကျယ်ဟ၊ သူ့ရဲ့နို့လေးတခုလုံးကို ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင်သွင်းလိုက်တယ်။ ပြန်အထုတ်မှာတော့ သွားလေးနဲ့ ဖွဖွလေးခြစ်ပေးလိုက်တော့ အာ့ကနဲအသံလေးက ကျွန်တော့်စိတ်တွေကို ပိုပြီးတက်လာစေပါတော့တယ်။ ..

ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း လက်တဖက်ကို အောက်ကိုလျှောဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ဘောင်းဘီစစ်လေးကိုဆွဲချလိုက်တယ်။ စစ်အကွဲလေးကနေပြီး ကျွန်တော့်လက်ကိုသွင်းလိုက်တော့ သူ့ပေါင်လေးတွေက စေ့ထားတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့နို့သီးခေါင်းလေးကို ဆတ်ကနဲကိုက်လိုက်တော့ပေါင်လေးတွေကားသွားတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးကိုယူပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ပေါင်ကြားထဲစမ်းလိုက်တော့ သူ့ပင်တီလေးမှာ အရည်လေးတွေစိုနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ပင်တီပေါ်ကနေပဲ လက်နဲ့ ပွတ်ပေးရင်းကနေ သူ့ရင်ခွန်သံတွေကိုတောင် ကြားလိုက်ရသလိုပဲ ...။ နောက် ပင်တီလေးကိုဆွဲဖယ်ပြီး လက်လေးနဲ့ စမ်းလိုက်တော့ သူ့တကိုယ်လုံးရဲ့ အနူးညံ့ဆုံးနေရာလေးကိုထိမိလိုက်တယ်။ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းကိုင် လိုက်တာနဲ့ သူ့အလိုကျ ခဏရပ်ထားပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတာနဲ့ လက်ကိုမလှုပ်ဘဲ လက်ချောင်းလေးတွေကိုပဲလှုပ်ပြီး ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို ကုတ်လိုက်တယ်။ သိပ်တော့မနာပါဘူး ...ရပါတယ်လေ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ ပါးစပ်လဲမအား လက်လဲမအား ဖြစ်နေပြီ။ ပါးစပ်ကလည်း ဝါသနာအရ နို့စို့နေသလို အောက်ကိုလည်း သမိုင်းပေးတာဝန်အရ ကလိပေးနေရတယ်။ စိတ်ထင် သုံးမိနစ်လောက်လည်းကြာလာရော ...ကျွန်တော့်လက်ခလယ်ကို သူ့အဝလေးထဲကိုသွင်းလိုက်တော့တယ်။ ဒီလောက် ပွတ်ပေး ဆွဲပေးထားတာတောင်မှ အထဲမှကျပ်နေတုန်းပဲ။ တဖြည်းဖြည်းချင်း အရင်းအထိဝင်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ အတော်လေး အားထုတ်လိုက်ရတယ်။ လက်ခလယ်ကို အထဲမှာလှည့်ပတ်ပေးရင်းနဲ့ အရည်လေးတွေထပ်စိမ့်လာတော့ အတော်လေး လှုပ်လို့ရလာတာနဲ့ပဲ သွင်းလိုက်ထုတ်လိုက်စလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူကတော့ ဖီလင်တွေတက်ပြီး တကိုယ်လုံး တုန်ခါနေပြီ။ အသက်ရှူသံတွေဆိုတာ မာရသွန်ပြေးလာတဲ့ အပြေးသမားထက်တောင် ပြင်းထန်နေသလိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် အလိုက်သိသိနဲ့ နောက်ထပ် အချက်သုံးဆယ်လောက်လဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်လက်ကို ကုတ်ခြစ်ပြီး ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးနဲ့အတူ ငြိမ်ကျသွားပါတော့တယ်။

ရုပ်ရှင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ပြီးခါနီးနေပြီ ...တချို့တောင်ထပြန်ကုန်ကြပြီ။ အသံတွေကြားနေရတာကတော့ ကောင်းလဲမကောင်းဘူးဆိုပဲ ...။ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို “ဘယ်လိုလဲ၊ လူမင်းကောင်းလား” လို့မေးလိုက်တော့ အင်းဆိုပဲ ...။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆီက တစ်ဖျားတောင်ပြီး နည်းနည်းပါးပါးသန့်ရှင်း၊ လက်သုတ်ပြီး သူ့နေကြာစီအခွဲတွေထည့်တဲ့ အိတ်ထဲကို ထည့်ထားလိုက်တယ်။ သူ့အဝတ်အစားတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ရုံထဲက ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဲ ...မပြန်ခင်တော့ အိမ်သာပို့လိုက်ရသေးတယ်။

ရုပ်ရှင်လည်းပြီးရော ...ညနေ ၄နာရီခွဲဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါနဲ့ တက္ကစီ၄င်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတယ် ...။ အိမ်နားလဲ ရောက်ရော ကျွန်တော်ဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုပဲ ကားပေါ်လိုက်သွားခိုင်းလိုက်တယ်။ “တလမ်းစီလာတာ နော် ...” လို့လဲ ပြောလိုက်ရသေးတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး နှပ်နေလိုက်သေးတယ်။ ညကျတော့မှ ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းပြောကြပြီး ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တော့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အမြဲတမ်းစလေ့ရှိတဲ့စကားတစ်ခွန်းက ... “လူမင်း ကောင်းလား ...” တဲ့ ...။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ပါပဲ။ အိမ်သွားလည်လိုက်၊ လူလစ်ရင် လက်ကိုင်လိုက်နဲ့ ကွန်ပျူတာ ဆရာလုပ်နေရတာပေါ့။ ကျွန်တော်ဦးလေးက သတိပေးထားတော့လည်း နည်းနည်းဆင်ခြင်ပြီးနေရတယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သိပ်မထူးခြားတဲ့အခြေအနေနဲ့နေလာကြတာ တလလောက်တော့ရှိမယ် ...။

တနေ့တော့ နိုင်ငံတော်အစိုးရကို ကျေးဇူးတင်ရမယ့်အခြေအနေဖြစ်လာတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဘိုးတော်နှစ်ပါးကို ရမ်းပြည့်သွားဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်လို့ပါပဲ ...။ သူ့ရော ကျွန်တော်ရော နည်းနည်းလွတ်လပ်ရေးရသွားတာပေါ့။ အိမ်ကိုသွား ကင်းသမားအခြေအနေကြည့် လက်ကိုင်၊ ဖက်နမ်းနဲ့နေလာရင်း တနေ့မှာတော့ အိမ်မှာ လူတယောက်မှမရှိတဲ့ အနေအထားကို ရောက်လာတယ်။ ဦးလေးမိန်းမက သူ့မိဘအိမ်ပြန်နေတော့ ကျွန်တော်တယောက်ထဲပေါ့ဗျာ။ ထမင်းစားရင် မိဘတွေအိမ် ပြန်စားပြီး ကျန်တဲ့အချိန် ဒီအိမ်မှာနေတယ်။ ဘိုးတော်က ညရေးညတာ စိတ်ချရအောင်ဆိုပြီး သူ့တပည့်တယောက်ကိုတော့ ညညလာအိပ်ခိုင်းထားတယ်။ နေ့ခင်းဆိုတယောက်ထဲ ကျွန်တော့်လက်ကျန်တော့ခြေ၊ ဒါနဲ့ပဲ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုက အလိုလိုနေရင်း ဖြစ်လာတော့တာပဲလေ ...။

သူ့ဘိုးတော်မရှိဘူးဆိုတော့ ဒရိုင်ဘာတွေ တပည့်တွေလည်းမရှိဘူး၊ သူ့နောက်ပါသွားတယ်လေ။ ကားကိုလည်း မောင်းမယ့်သူမရှိတော့ သူ သင်တန်းတွေ ဘာတွေသွားရင် တက္ကစီနဲ့ပဲသွားရတယ်။ တနေ့ နေ့ခင်းဘက် သူသင်တန်းသွားမလို့ ခြံထွက်ပြီး ကားငှားနေတုန်း အပြင်ကပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တယ်။ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတော့ သင်တန်းသွားမလို့ ကားငှား နေတာတဲ့။ “သွားမနေပါနဲ့ကွာ” ဆိုပြီး “နည်းနည်းပါးပါး စကားပြောရအောင်၊ လက်ဆောင်လည်း ပေးစရာရှိတယ်” လို့ပြောပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်လာခဲ့တယ် ...သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခြေသံလုံလုံနဲ့နင်းပြီးပေါ့ ...။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ အအေးတွေဘာတွေတိုက် အဲရ်ကွန်းဖွင့်ပေးပြီး ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ခိုင်းထားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အခန်းထဲဝင်ပြီး သူ့ကိုပေးဖို့သိမ်းထားတဲ့ မောင်ဘလန်စ် ဘောပင်လေးကိုယူလာခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းတယောက် သူ့ဆော်မမကို ပေးဖို့ဆိုပြီး ဝယ်လာတာကို ပြန်ကျော်လာတာ။ သူ့နားကိုသွားပြီး လက်ကလေးကိုကိုင်လိုက်တယ်။ သူက “ဘာလဲ” ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့မော့ကြည့်တယ်။ ဘူးကလေးကို လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တော့ ဝမ်းသာသွားသလိုပဲ ...အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က ထိုင်နေတဲ့သူ့ကို အပေါ်ကနေငုံ့ကြည့်နေတာဆိုတော့ သူ့လည်ပင်းပေါက်ကလေး ဟနေတာကိုတွေ့တော့ အမှတ်တမဲ့နဲ့ပဲ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒါကို သူမိသွားတော့ ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးပြီး ...

“ ဒီနားက အပူငွေ့ဟပ်သလိုပဲ ... နှာခေါင်းကလေး ... ”

“ ဆောရီးပဲကွာ ကို ရုတ်တရက်ဆိုတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားတယ် ”

“ ဘာလို့ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာလဲ မမြင်ဘူးတာကျနေတာပဲ ”

ကျွန်တော်လည်း သူ့စကားကိုနင်းလိုက်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ မြင်ဘူးတယ်ဆိုပေမယ့် မမြင်ဘူးတာလဲ ကျန်သေးတာကို ... ”

“ ဘာပြောတယ် ... ”

“ အင်းလေ ...ချောက ကိုယ့်ကို တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်ဂရုစိုက်ပါ့မလဲလေ ... ”

“ ချောက အဲလိုပြောမိလို့လား ...ကိုရယ် ”

“ ... ”

နည်းနည်းမူပြီး စကားမပြောတော့ပဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ သူ့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဆက်တီမှာထိုင်နေလိုက်တယ်။ သူလဲ အံ့တော့ အံ့ဩသွားမှာပဲ၊ ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်ကိုလာဖက်တယ် ...။

“ ကိုကလဲကွာ ...ကလေးလဲမဟုတ်ပဲနဲ့၊ လာ ချောကိုဖက်ထား ...စိတ်မကောက်ပါနဲ့နော်ကို ...”

“ ...”

“ ကို လို့ ...”

ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာတယ်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖျော့ဖျော့ကလေးမှီထားရင်းက “ ကိုရယ် ...ချောကိုချစ်ရင် အဲလိုကြီးမနေပါနဲ့နော် ...ကိုကို အဲလိုမြင်ရတာ ချောစိတ်ထဲမှာ တမျိုးကြီးပဲ၊ နေလို့ကိုမရဘူး။ ချောကို စကားပြန်ပြောပါဦး ကိုရယ် ...”

“ ကဲပါ ချောရယ် ထားလိုက်ပါတော့ ...ကိုယ်မှားတယ်လို့ပဲထားလိုက်ပါ ...”

“ ကိုယ်ဘာမှမမှားပါဘူး ကိုရယ် ...ချောကလဲချောပဲ ကိုကိုချောဘက်ကလဲ ဂရုစိုက်တတ်ရမှာပေါ့ ...ကဲ ပြော ...ချော ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”

“ အတူနေချင်ပြီ ချောရယ် ...”

“ မေမေတို့ကို လာပြောပေါ့ ...”

“ ဟာကွာ ကိုယ်ပြောတာက ...”

ကျွန်တော်လဲ စိတ်ထဲက မရိုးမရွဲဖြစ်လာတာနဲ့ သူ့ကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးတခုလုံးကို အနမ်းမိုးတွေ ရွာချလိုက်တယ်။ နေရာလွတ်ဆိုလို့ အပ်ချလိုမရစေရဘူး။ သူတော့ ကျွန်တော့်လက်တွေကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကိုပြန်ဖက်လိုက်ပြီး မွတ်သိပ်တဲ့အနမ်းတွေနဲ့ ပြန်နမ်းတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေလဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေပြီ။ ခဏနေတော့ တခုသတိရလိုက်ပြီး ...

“ အိမ်ရှေ့ခန်းကြီးမှာဆိုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ကမြင်ရင် မကောင်းဘူး။ အခန်းထဲသွားရအောင်နော် ...”

“ ကို နော် ...”

“ လာပါကွာ ...” ဆိုပြီး သူ့တကိုယ်လုံးကိုပွေ့ချီပြီးခေါ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲရောက်တော့ ခန်းဆီးတွေချလိုက်ပြီး အဲရဲကွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။ မွန်းလွဲပြီဆို ကျွန်တော့်အခန်းက နေရောင်ထိုးတော့ အဲရဲကွန်းဖွင့်မထားရင် နေလို့မရဘူး။ အဲဒါနဲ့ ၁၆ ဒီဂရီမှာထားလိုက်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ပုံနဲ့ ရပ်နေတယ်။ သူ့လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော့်ကုတင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူထိုင်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘေးကနေဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပခုံးလေးကိုဖက်လိုက်ပြီး ညှပ်ရိုးအောက်နားလေးကို အသာလေး ဖိလိုက်ပွတ်လိုက်လုပ်ပေးနေတယ် ...အကျီပေါ်ကပဲလေ။ (စမ်းကြည့်ပါ။ ထူးခြားပါလိမ့်မယ်။)ခဏနေတော့ သူ့နှုလေးပေါ်ကို ပြောင်းပြီးကိုင်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ဒီအတွေ့အကြုံကရှိပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်လည်း သူ့လည်တိုင်လေးကို နမ်းလိုက်ရင်း နို့လေးတွေကိုဖျစ်ညှစ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာ သူက ...

“ ဪ ကို ခဏ ...”

“ ပြောလေ ချော ...”

“ ချောက အိမ်ပြန်ရဦးမှာလေ ...အကျီတွေကြေကုန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ”

“ အဲဒီတော့ ...”

“ ချော ချွတ်ထားလိုက်မလားလို့ ...”

အဲဒီလိုပြောပြီး သူက သူ့အကျီလေးကို ကြယ်သီးတလုံးချင်းဖြုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်တာနဲ့ ကူညီပြီး ဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ အားလုံးလဲဖြုတ်ပြီးရော တခါမှ နေရောင်နဲ့ ထိတွေ့ဖူးပုံမရတဲ့ ဝင်းမွတ်ဖြူစင်တဲ့ ဆင်စွယ်ရောင်နုနု အသားစိုင်းလေးတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ပန်းနုရောင်ဘရာလေးအောက်က နို့နှစ်ရောင်ရင်ညွန့်လေးရယ်၊ သွယ်သွယ်လျလျ လက်မောင်းလေးရယ်၊ အောက်ကိုကြည့်တော့ ဗိုက်သားဖွေးဖွေးလေးနဲ့ ချက်တွင်းနက်နက်လေးရယ်တို့ဟာ ရင်ခုန်သံတွေကို နှိုးဆွနေတယ်။ အလှကြည့်ထားချင်လောက်အောင်ကို ရွှေစင်ရုပ်ထုတခုနဲ့ အလားသဏ္ဍာန်တူနေတယ်။ အတော်ကြာကြာ တွေးရင်းငေးရင်းနဲ့ကြည့်နေမိတယ် ...အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမက်မိခဲ့ဘူးတဲ့ သူ့ရဲ့ရုပ်သွင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အမိအရ ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားထားတယ်။ နောက်တော့မှ သူက ...

“ ကို ... ကို လို့ ...”

“ ဪ ...ချော ”

“ ဘယ်လောက်တောင်လှနေလို့ ကြည့်မဝဖြစ်နေတာလဲ ”

“ စဉ်းစားနေတာ ...အက်ဖရိဒိုက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလားလို့ ...”

“ တော်ပါ ...ဒီမှာ ချောအကျီ၊ တနေရာမှာ ချွတ်ထားပေး ”

ကျွန်တော်လည်း ချိတ်တခုယူပြီး နံရံကပ်တန်းကလေးမှာ ချိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ဆီကိုပြန်လှည့်လာရင်း ကျွန်တော် တီရှပ်ကိုချွတ်လိုက်တယ်။ ဘောင်းဘီကိုပါချွတ်လိုက်ပြီး အနားကပုဆိုးတကွင်းကို ကောက်ဝတ်လိုက်တယ်။ သူ့ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လည်တိုင်လေးကိုနမ်းလိုက်တယ် ...ပြီးတော့ ခုတင်ခေါင်းရင်းကို ခပ်လျော့လျော့မိုလိုက်ပြီး သူ့နောက်ကနေ ကျောလေးကိုပွတ်ပေးနေလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ဘရာလေးကို ချိတ်တွေဖြုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြန်ထလိုက်ပြီး ရှေ့ကနေ သူ့ဘရာလေးကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ခုတင်တိုင်မှာချိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ပုခုံးပေါ် ကြက်ခြေခတ်လျက်ထားတယ်။ ကျွန်တော်က “မရှက်ပါနဲ့ ကလေးရယ်” လို့ပြောပြီး သူ့ပါးလေးကိုပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက တချက်ပြုံးကြည့်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လက်တဖက်ကိုဆွဲပြီး သူ့နှို့လေးပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်။

“ လူဆိုး ...သူသိပ်လည်တာပဲ ”

“ ကိုယ်ကမဆိုးပါဘူး ချောရာ ...ချစ်တာပါ။ ချစ်လွန်းလို့ချောကို ငုံတောင်ထားချင်တာ ”

“ အပိုတွေ ...ခဏလေး၊ ချော မယုံဖို့ပြင်လိုက်ဦးမယ် ...”

“ ကလေးမနော် ...လူကြီးကို မစနဲ့ ...”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေကိုမထိန်းနိုင်တော့ပဲ သူ့ကိုဖက်ပြီးလှဲချလိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းချင်နမ်းတယ် ...လျှာလေးပါ ထည့်ပေးလိုက်တော့ သူက အလိုက်တသိပ် စုပ်ယူလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သားလျှာချင်းကစားကြရင် ကျွန်တော့်အောက်မှာ ညီတော်မောင်က နိုးလာတော့တယ်။ ပုဆိုးကိုတော့ အောက်ကိုလျှော့ချလိုက်တယ်။

သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုနမ်းနေရာကနေ အောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းလာခဲ့တယ်။ မေးစေ့လေးကိုနမ်းလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ကျောကို ခပ်တင်းတင်းဖက်လာတယ်။ အဲဒီကတဆင့် ဖယောင်းသားနဲ့တူတဲ့လည်တိုင်လေးရယ်၊ အောက်က ရင်ညွန့်ဝင်းဝင်းလေးရယ်ကို လျှာနဲ့လျက်ပေးနေမိတယ်။ ရင်ညွန့်လေးကိုလျက်နေရင်းက ကျွန်တော်လက်တွေက သူ့စကပ်ထမိလေးရဲ့ အကွဲကြောင်းထဲကနေ လက်သွင်းပြီး ပေါင်လေးကိုပွတ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ရင်ညွန့်လေးမှာ မာကင်

တချက်လေးလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှတော့ ခပ်ပါးပါးလေးထောင်ထနေတဲ့ သူ့ရဲ့နှို့သီးခေါင်း ပန်းရင့်ရောင်လေးကို ငုံလိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း စစ်တီးဝိုင်းတခုက သံပြိုင်တီးမှုတ်နေကြပြီ။ နို့သီးခေါင်းလေးကိုငုံထားရာကနေ ပါးစပ်ထဲမှာပဲ လျှာလေးနဲ့ စောင်းတိုက်လိုက်တယ်။ သူ့ပါးစပ်လေးကနေ တဟင်းဟင်းဖြစ်လာပြီ ...အဲဒါနဲ့ ပါးစပ်ထဲက နို့သီးခေါင်းလေးကို လျှာနဲ့သပ် သွားလေးနဲ့ ခပ်ဖွဖွကိုက်လိုက်ပြီး ပါးတွေချိုင့်ဝင်သွားအောင်စို့ပေးလိုက်တယ်။

သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုကိုင်ထားပြီး ဆံပင်တွေကိုဖွပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်းဗျာ ...ရုပ်ရှင်ရုံထဲတုန်းက စိတ်ထိန်းထားသမျှတွေကို ဒီနေရာမှာပဲ ပေါက်ကွဲ ပစ်လိုက်တယ်။ စပြီးတော့ စို့လိုက်တာ ဘယ်ဘက်ဆိုတော့ ညာဘက်ကိုပြောင်းလိုက်တယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ တင်းတင်းညှပ်ထားလိုက်ပြီး အပေါ်ကိုဆွဲယူလိုက်တော့ သူ့ဆီက “ကိုရယ် ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ” ဆိုတဲ့ အသံလေးက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ထွက်လာတယ်။

အဲဒီဘက်မှာစို့ပေးနေတုန်း ကျန်တဲ့ နို့လေးတဖက်ကိုတော့ လက်တဖက်နဲ့ ဆုပ်နယ်ပေး နေလိုက်တယ်။ နူးညံ့လိုက်တာဆိုတာ ပြောမပြတ်အောင်ပဲ ...လက်ချောင်းတွေကတဆင့်ရတဲ့ ဖီလင်က တကိုယ်လုံးမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထလာစေတယ်။ လက်တွေဆိုတာ သူ့နှို့လေးထဲကိုနစ်ဝင်သွားမလားလို့တောင်ထင်မိတယ်။ သူ့နှို့လေးတွေကို ပါးတွေနဲ့ပါပွတ်သပ်ပေးလိုက်ရင်း ခဏနေတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်း အောက်ဆင်းလာလိုက်တယ်။

မိုက်သားလေးတွေကို လျှာလေးနဲ့လျက်ရင်း ချက်လေးနားရောက်တော့ လျှာကိုချွန်နေအောင်ထားလိုက်ပြီး ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ “အာ့” ဆိုတဲ့ ချစ်စရာအသံလေးနဲ့အတူ သူ့ကိုယ်လေးတခုလုံး လူးလွန့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သူ့ခါးလေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့စကပ်ထမိက ချိတ်ကလေးကိုလိုက်ရှာနေမိတယ်။ အဲဒီတော့သူက “ဘေးမှာလေ ကိုရဲ့” လို့ပြောလိုက်မှပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ချိတ်ကလေးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး

သူကတင်ပါးလေးကိုကြွပေးထားတယ်။ ကုတင် ခြေရင်းမှာလွှားလိုက်ပြီး သူ့ပေါင်လေးပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ထားလိုက်တယ်။ သူက ထလာပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေး နေတယ်။ နောက် သူ့ကိုပြန်တွန်းလှဲလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ဘောင်းဘီလေးအပေါ်ကနေ ပေါင်ကြားလေးထဲကို လှမ်းစမ်းလိုက်တယ်။ အရည်လေးတွေကိုစမ်းမိလိုက်တော့ ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူ့ပေါင်လေးကိုဆွဲကားလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအောက်နားကို သူ့အဖုတ်လေးပေါ်ကနေဆွဲဖယ်ပြီး ဘေးကိုကပ်လိုက်တယ်။

အကွဲကြောင်းစိစစ်လေးကိုမြင်လိုက်ရပြီး သူ့ကိုယ်ကပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ ပန်းရောင်လေးတွေဆိုတာကို သတိထားမိ လိုက်တယ်။ အကွဲကြောင်းထိပ်ကနေ လက်မနဲ့ဖြုတ်ပြီး အစိလေးကို လက်ညှိုးနဲ့ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက အိပ်ရာခင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။ ပွတ်ပေးနေရာကနေ အားမရဖြစ်လာပြီး ဘောင်းဘီလေးကိုလိပ်ပြီး ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်လိုလားတောင်တခဲရတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်လေးဟာ

ကျွန်တော့်ရှေ့ကိုရောက်နေပြီလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူ့အလေးကို လက်ခလယ်နဲ့ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး တဝက်လောက်ရောက်တော့ ခဏရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အတွင်းသားတွေက ကျူးကျော်လာတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ခလယ်ကို ဝိုင်းပြီးညှပ်ထားကြတယ်။ နည်းနည်းလေးကစားပေးလိုက်တော့မှ အတွင်းထဲကနေ အရည်လေးတွေစိမ့်ကျလာတော့တယ်။ အခုမှပဲ လှုပ်သာလွန်သလိုဖြစ်သွားတော့တယ် ...လက်ခလယ်ကို ရှေ့တိုးနှောကင်ကစားပေးလိုက်ရင်း ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုငုံ့လိုက်ပြီး သူ့အလေးကို လျှာဖျားလေးနဲ့တို့ထိလိုက်တယ်။ လက်နဲ့ကစားပေးတာကို ငြိမ်ခံနေရင်းကနေ ထူးခြားတဲ့အထိအတွေ့ကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ ကို ကို မလုပ်ပါနဲ့ ချောငဲ့ကြီးပါ့မယ် ”

“ ချောကလဲကွာ ကိုယ်ကလုပ်ပေးတာပဲ၊ ချောလုပ်ခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ ... ”

“ ကိုကလဲနော် ခက်တာပဲ ... ”

“ မခက်ပါနဲ့ ချောရယ် ...ချော ငဲ့မကြီးအောင် ပြီးရင်ကိုယ်ကို ကန်တော့လိုက်ပေါ့နော် ... ”

အဲလိုပြောလိုက်ပြီး လျှာစောင်းနဲ့ အစိလေးကိုပွတ်တိုက်လေးလိုက်တယ်။ သူ့ခါးလေးတချက်ကော့သွားရင်း တင်ပါးတွေကမြောက်တက်လာတယ်။ အစိလေးကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ငုံ့ပြီးစုပ်ပေးလိုက်တော့ အထဲကနေ အရည်လေးတွေ စီးကျ လာတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း လျှာနဲ့သိမ်းလျက်လိုက်ရင်း လျှာကို အလေးကနေထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

သူ တွန့်ကနဲဖြစ်သွားပြီး ခါးကလေးကိုကော့ပေးလာတယ်။ တင်ပါးတွေကလည်း လှုပ်ရမ်းနေတော့ မျက်နှာပေါ်ကို အရည်လေးတွေပေကျကုန်တယ်။ သူ့အထဲမှာတော့ အရည်လေးတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာပြီ ...ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်လျှာကို အထဲကို ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး အရည်တချို့ကိုစုပ်ယူလိုက်တယ်။ အောက်ကပစ္စည်းကလဲ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်လာတယ်။ သူ့အဖုတ်လေးထဲကို လျှာနဲ့သွင်းလျက်နေရင်းက လက်ညှိုးလေးနဲ့ အစိလေးကို ပွတ်ပေးနေလိုက်တယ်။ သူကတော့ ဟင်းဟင်း ဟင်းဟင်းနဲ့ညည်းညူရင်း ပုံမှန်လေးကော့ပေးနေတယ်။

သူကော့ပေးလိုက်တိုင်း ကျွန်တော်က လျှာနဲ့ အထဲကို ဆောင့်သွင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ငါးမိနစ်လောက်လဲလျက်မိရော သူ့အဖုတ်ကလေးထဲမှာ ရှုံ့ချိုပွချိုဖြစ်လာရင်းနဲ့ အထဲက ဖြူဖြူအရည်လေးတွေထွက်ကျလာတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်နဲ့ခံယူလိုက်ရင်း တဝက်လောက်ကိုမျှချပြီး ကျန်တဲ့တဝက်လောက်ကိုတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုပ်ယူရင်း ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူလည်း မျိုချလိုက်ပြီးမှ ...

“ ကိုရယ် ...ချော အားနာလိုက်တာ၊ ကိုကလဲ တကယ်ပဲ ... ”

“ ရပါတယ် ချောရယ် ကိုက ချောကိုချစ်တာကို ... ”

“ အဲဒီလောက်တောင် ချစ်ရလားကိုရယ် ... ” သူက ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောလိုက်တယ်။

“ ချော ...ချောစိတ်မဆိုးရင် ကိုယ်တခုလောက်ပြောချင်တယ် ”

“ ဘာလဲဟင် ... ”

“ ချော ...အဲ ...ကိုယ်ချောကိုလုပ်ပေးသလို ကိုယ်ကိုလုပ်ပေးပါလား ဟင် ”

“ ... ”

“ ချော စိတ်ဆိုးသွားပြီလား ...ရပါတယ်ကွာ ...ချောက ကိုယ်ချစ်သလိုမချစ်ပါဘူး ”

“ ကိုကလဲကွာ ...ကဲကဲ လာ ...သူ့စိတ်ကြီးပဲ ”

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာသွားပြီး သူ့ဆွဲခေါ်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ နောက် သူကကျွန်တော့်ဘစ်ကိုဆွဲပြီး ချွတ်လိုက်တယ်။ အခုမှပဲ ညီလေးလည်း ဝမ်းသာအားရ မတ်ကန်ထွက်လာတယ်။ သူက “ဟယ် အကြီးကြီးပဲ” ဆိုပြီးတော့ လက်နဲ့ကိုင်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ကလေးက နွေးလိုက်တာဗျာ ...ကျွန်တော်လည်း ဖီလင်တွေပိုတက်လာပြီး ဆတ်ကနဲ လှုပ်လိုက်တော့ ...“ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ဖြတ်ပစ်လိုက်မှာ ...” ဆိုပြီး သူ့ပါးစပ်လေးကိုဟ ကျွန်တော့်ကိုတချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိပ်ကနေစ ငုံ့လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်နိုင်သမျှသွင်းပြီးလုပ်ပေးနေတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းလမ်းမကျတော့ ခံမကောင်းဘူးဗျ။ သူ့ခေါင်းလေးကိုဆွဲမော့လိုက်ပြီး ဒစ်ကိုဒီလိုဖြုတ်၊ အောက်ကိုဆွဲချ၊ ဒစ်အောက်နားလေးကိုလျက်ပေး စသည်ဖြင့် ပြောပြလိုက်တော့မှပဲ စနစ်ကျသွားတော့တယ်။

သူ့လျှာလေးအောက်မှာ ကျွန်တော်မူးမေ့သွားလောက်အောင် အရသာရှိနေတယ်။ အခုများ အိမ်မီးလောင်တောင် ထမငြိမ်းတော့ဘူး။ ကောင်းလိုက်တာဗျာ ...ဒီလိုမျိုးသာနေရရင် ထမင်းတောင်မစားဘဲ နေနိုင်သေးတယ်။ သူ့ခေါင်းကလေး ကြွလာလိုက် ပြန်ချလိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြုစုနေလိုက်တာ ဆံပင်လေးတွေလည်းခါယမ်းလို့ ...။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နို့လေးတဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်းကနေ ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်၊ နို့သီးခေါင်းလေးကို လက်နဲ့လှိမ့်ပေးလိုက်နဲ့ လုပ်ပေးနေတယ်။ သူ့ရဲ့နွေးထွေးတဲ့ပြုစုမှုတွေအောက်မှာ ခံစားနေရင်း ကျွန်တော့်ငပဲကြီးက တဆတ်ဆတ်လှုပ်လာတော့တယ်။ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် သူကလက်မခံဘူး ...။ အားနာတာနဲ့

ကျွန်တော်လည်း ရနိုင်သလောက် အောင်ထားလိုက်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘယ်လိုမှထိန်းမထားနိုင်တော့ပဲ သူ့ပါးစပ်ထဲကို အလုံးအရင်းနဲ့ ပန်းထုတ်လိုက် ပါတော့တယ်။ သူတချက်တောင် သီးသွားသလားပဲ ...ဒါပေမယ့် ဆက်စုပ်ပေးရင်း အကုန်အစင်ထွက်လာအောင် လုပ်ပေးနေသေးတယ်။ ပြီးမှ သူခေါင်းမော့လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့အရည်တွေကိုမျိုချလိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကို လက်ကလေးနဲ့ သုတ်ရင်း ...

“ ကို ကျေပြီနော် ... ”

“ ချောရယ် ...ကိုက ပြန်ထုတ်မလို့ဟာကို ဘာလို့ ... ”

“ ကိုကိုချစ်လို့ပေါ့ ကိုရယ် ...သိပြီလား ”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့ကို အခန်းထဲမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲ ရေတပုလင်းနဲ့ ကြက်ဥနှစ်လုံးယူပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ သူက ကုတင်ပေါ်မှာထိုင်နေရင်းကနေ သူ့ကိုယ်လေးကို စောင်နဲ့ပတ်ထားတယ်။ သူ့ကို ရေတိုက်ပြီး ကြက်ဥပေးလိုက်တော့ မကြိုက်ဘူးတဲ့ ...အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပဲပန်ဆင်လိုက်ပြီး သူနဲ့ကျွန်တော် တယောက်ကိုတယောက်ဖက်ရင်း လှဲပြီး အနားယူနေလိုက်တော့တယ်။

အချစ်ဆိုတဲ့အရသာနဲ့ရောထွေးတဲ့ ကာမအရသာကို သူနဲ့တွေ့မှပဲခံစားမိတယ် ...။ ကျွန်တော့်ကို သူသိပ်ချစ်တယ် ဆိုတာလည်း သေချာသွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံမှာ ကျွန်တော့်အလိုကျ ဒီလိုမျိုးပြုစုပေးတယ်ဆိုကတည်းက ကျွန်တော် သိပ်အားနာသွားသလို ချစ်လည်းချစ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်သွားတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးရင်း မှေးနေတယ် ...မျက်တောင်လေးတွေစင်းလို့၊ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ပြုံးနေတယ်။ ကျွန်တော်သူ့မျက်နှာလေးကို လက်ဖဝါးနဲ့ ညှင်ညှင်သာသာပွတ်သပ်ပေးရင်း အချစ်ဆိုတဲ့ တစုံတရာကို ခံစားမိတယ်။ လက်ညှိုးလေးကို နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တော့ လျှာလေးထုတ်ပြီးလျက်တယ်။ နောက် နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖွင့်ဟပြီး ငုံ့ထားလိုက်တယ်။ ခဏလဲနေရာ ခုနက လျော့ကျသွားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေပြန်ပြီးတက်ကြွလာတယ်။ သူ့ကိုလည်း ပြန်ပြီး စိတ်တွေပေါ်ပေါက်လာအောင်ပွတ်ပေးနေမိတယ်။ အောက်ကို အသာလျှောဆင်းပြီး နို့လေးကိုငုံ့လိုက်တော့ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေပွင့်လာတယ်။ အို ...မျက်လုံးထဲမှာလည်း ပြုံးရိပ်တွေပါလား ...“ချစ်တယ် ချောရယ်” လို့ ခေါင်းကို ပြန်မော့ပြီးပြောလိုက်တော့ ...“အတူတူပါပဲ ကိုရယ်” တဲ့။ ပြီးတော့ ...

“ ကို ... ”

“ ပြောလေ ကလေး ... ”

“ ကိုကိုလေ ...ချောက ... ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ချော ...ပြောစရာရှိရင်ပြောပါ ချစ်ရယ် ”

“ ကိုကို ချောက သော့ကျန်ခဲ့တဲ့နေ့ကစပြီး ချစ်နေတာလို့ ... ”

“ ကိုထက်တော့ နောက်ကျတာပေါ့ ...ကိုက ဒီအိမ်ကိုပြောင်းလာကာစကတည်းကလေ ... ”

“ လူဆိုး ...အဲဒီတုန်းက ချော ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကို ...ယုံကိုမယုံရဘူး ”

“ အခုတော့ ယုံပါချောရယ် ...ကိုယ်ဘဝတလျှောက်မှာ ချောဟာ ပထမမြောက် အချစ်နောက်ဆုံးပါပဲ ... ”

“ သွား ...သူသိပ်ချွဲတယ် ”

အဲဒီနောက်တော့ သူ့အပေါ်ကနေထပ်ပြီးနေလိုက်ရင်း သူ့ကိုအနမ်းမိုးတွေရွာချလိုက်တယ်။ လက်တဖက်ကတော့ သူ့ပေါင်ကြားကိုစမ်းလိုက်တယ် ...သူက အလိုက်တသိနဲ့ ပေါင်လေးကိုဟပေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အသက်ရှူနှုန်းတွေ မမှန်ချင်တော့ ...ရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသားတခုဟာ ယမ်းခါနေပြီ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးလေးတွေမှိတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်သိပ်မယူတော့ပဲ လက်ညှိုးလေးကို အဝလေးမှာတော့ပြီး နှုတ်ခမ်းသားတလျှောက်ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ပွတ်ရင်းပွတ်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်းချောလာတဲ့အချိန်ကျမှ လက်ညှိုးကိုအဖုတ်လေးထဲဖိသွင်းလိုက်တယ်။

နံရံတွေကိုပွတ်ပေးရင်း အထဲမှာ အရည်လေးတွေစုမိလာတယ် ...အဲဒီတော့ လက်ခလယ်ကိုပါ စစ်ကူခေါ်လိုက်ပြီး

နှစ်ချောင်းပူးလိုက်ကာ အလုပ်စ တော့တယ်။ လက်နှစ်ချောင်းပူးကို သွင်းလိုက်ထုတ်လိုက်နဲ့

အကြိမ်တရာလောက်လုပ်ပေးလိုက်အပြီးမှာတော့ သူ့တကိုယ်လုံး တသိမ်သိမ်နဲ့ ...။ ကျွန်တော်လည်း

အချိန်ကောင်းကိုရောက်ပြီဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဟာကို သူ့အဝလေးမှာတော့လိုက်တယ်။ သူက မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်ပြီး “ ကို

ချောကြောက်တယ် ” လို့ပြောတော့ ...ကျွန်တော်လည်း “ ကို ချောကို အညှာတာဆုံး လုပ်ပေးမှာပါ ” လို့ပြောလိုက်ပြီး

အဖျားလေးနဲ့ သူ့အကွဲကြောင်းလေးတလျှောက်ပွတ်ပေးနေလိုက်တယ် ...။

ခဏနေတော့ သူက ...“ ကိုရယ် ချောကိုသနားပါဦး ...အထဲက တအားယားလာပြီ ” လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်

သူ့ကိုလုပ်ပေးနေရာက ခဏရပ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုတချက်ကြည့်ပြီး “ ချော ကိုသွင်းလိုက်တော့မယ်နော် ” လို့ပြောလိုက်တော့

“ ကို သဘောပါပဲ ” ဆိုတာနဲ့ သူ့အဝလေးမှာ ထိပ်ဖျားကိုတော့လိုက်ပြီး အသာလေးဖိသွင်းလိုက်တယ်။ လက်နှစ်ချောင်းပူးနဲ့

ကစားပေးထားတဲ့ သူ့အဖုတ်လေးကတော့ ကျွန်တော့ဒစ်ဖျားကိုလက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဆက်တိုးဖို့လုပ်တော့ သူက ...

“ အား ...ကို ...ကျွတ်ကျွတ် နာလိုက်တာကွာ ... ”

“ ချောရယ် ခဏလေးပဲ သည်းခံလိုက်ပါနော် ...ကောင်းလာမှာပါ ”

“ တကယ် ခဏပဲနာမှာနော် ...မလိမ်နဲ့ ... ”

“ တကယ်ပါကွာ ... ” ဆိုပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုကုန်းနမ်းလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်သား နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်း၊ လျှာချင်း

ကစားကြပြီး တချက်မှာတော့ ခါးကိုမသိမသာကြွလိုက်ပြီး ဖိသွင်းလိုက်တယ် ...။ သူ ကျွန်တော်နဲ့နမ်းနေရာကနေ

ရုတ်တရက် တုန်တက်သွားပြီး မျက်ရည်လေးတွေစီးကျလာတယ်။ သူ့ရဲ့မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့

ကျွန်တော်သနားသွားပေမယ့် နောက်ဆုတ် လို့တော့လည်း မထူးတော့ဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ

မျက်ရည်စတွေကိုလက်နဲ့သုတ်ပေးလိုက်ပြီး အကြံရတာနဲ့ နို့လေးကိုဖို့လိုက်တယ်။ သူ့ဟာလေးထဲမှာတော့

ကျပ်သိပ်နေတာပဲလေ ...နို့ဖို့ရင်းနဲ့ အထဲမှာနည်းနည်းလေးရသလောက်ပဲ လှုပ်ရှားပေးလိုက်တော့

အရည်လေးတွေစိမ့်ကျလာတယ်။ သူ့ကိုခွင့်ပန်သလိုကြည့်ပြီး ခါးကိုနောက်နည်းနည်းဆုတ်ပြီး ဆောင်ချလိုက်တော့တယ်။

“ အား ...အဟင် ဟင် ... ”

အော်သံနဲ့အတူ ငိုသံကပါတခါတည်းလိုက်လာတယ်။ ဒီကကောင်မှာတော့ ခေါင်းတွေပူနေပြီ ...ဘိုးတော်ကလဲ

ကြိမ်းထားတာကို ...ပြဿနာတက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲလို့တွေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုနည်းနည်းပြန်ချော့ရတယ် ...။

“ ချော ... ”

“ ကို ...ဟင် ... ”

“ တအားနာသွားလားဟင် ...ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ချောရယ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် ... ”

“ နာလိုက်တာ ကိုရယ် ကိုပြောတော့ ညာညာတာတာလုပ်မယ်ဆို ... ”

“ ခက်တာပဲ ချောရယ် ...ဒီလိုမျိုးက ပထမဆုံးဆိုရင် နာတတ်တယ် ”

“ ပြီးရော ...နောက်ထပ်တော့ မနာစေနဲ့တော့နော် ... ”

“ စိတ်ချပါ ချစ်ရယ် ...ချောမျက်ရည်တွေက ကိုယ့်ကိုဝမ်းနည်းစေတတ်တယ်၊ ချော မနာစေရဘူး စိတ်ချ ”

ဟူး ...အဲဒီတော့မှပဲ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုပ်နမ်းလိုက်ရင်း ...နို့လေးကိုနယ်ပေးလိုက်တယ်။ တော်သေးတယ် အခြေအနေက

ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားလို့ ...။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဟာကို သူ့ဟာလေးထဲမှာ ထည့်ထားရင်း အသာလေး

နဲ့ပေးနေလိုက်တယ်။ အဲလိုနေရင်းကနေ သူ့လည်းတဖြည်းဖြည်းဖီလင်တွေတက်လာသလို အထဲမှာ

နည်းနည်းချောင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို တချက်အားပေးသလိုပြုံးပြလိုက်ရင်း နည်းနည်းချင်းဆွဲထုတ်လိုက်

ပြန်သွင်းလိုက်နဲ့ အလုပ်စတယ်။ သူ အံလေးကိုကြိတ်ထားရင်းကနေ ငြိမ်ခံနေတယ် ...ကြည့်ရတာ

သူသိပ်မနာတော့ဘူးထင်တယ်။ ခဏနေတော့ အထဲမှာ အရည်လေးတွေက ချောမွေ့အောင်ကူညီလာတယ်။ ကျွန်တော်

ဖြည်းဖြည်းချင်းလုပ်နေရာက အရှိန်နည်းနည်းမြင့်လိုက်တယ်။ သူ့ဆီကတော့ ညည်းသံလေးတွေကြားရတယ် ...ဒါပေမယ့်

နာလို့အော်တာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့ဘက်က မီးစိမ်းပြတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဆလင်ဒါ ပစ်စတင် အက်ရှင်ကို

အရှိန်မြင့်လိုက်တော့တယ်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ တဖြည်းဖြည်းကောင်းလာနေသလိုပဲ ...ခါးလေးကိုလဲ မကော့တတ်ကော့တတ်နဲ့ ကော့ပေးတယ်။

သူ့အကော့ ကျွန်တော်အဆောင်နဲ့ဆုံတော့ အသံလေးက တဟင်းဟင်းနဲ့ထွက်လာတယ်။ “ ချော ကိုဆောင်မှကော့ပေးနော် ”

လို့ပြောလိုက်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုနမ်းလိုက်ရင်း ကိုယ်ချင်းပါကပ်ထားလိုက်တယ်။ အသားချင်းထိတွေ့မှက စိတ်တွေကို

ပိုပြီးတက်ကြွလာစေတယ်။ သူ့ပေါ်မှာမှောက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုနမ်းရင်းနဲ့ပဲ ခါးလေးကိုကြွကြွပြီးဆောင်ပေးလိုက်တော့

သူ့ကလည်း အောက်ကနေဖက်ထားရင်းက မွတ်သိပ်စွာနဲ့တုန်ပြန်တယ်။ သူ့နို့လေးတွေက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်အောက်မှာ

ပိပြားနေရင်းနဲ့ နူးညံ့တဲ့အထိအတွေ့ကိုလည်းပေးနေသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်ကကွာသွားမှာ စိုးရိမ်နေတဲ့

အတိုင်းပဲ သူ့ရဲ့ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ခါးကိုဆွဲချိတ်ထားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ...

“ ချောကလည်းကွာ နည်းနည်းလျှော့ပါဦး ”

“ အင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ” နှာသံလေးနဲ့ပြောတော့ ...

“ ချောက တအားဖက်ထားတော့ ကိုယ်က အားဘယ်ရှိတော့မလဲ ... ”

“ ညော် ...အင်း ဒီလိုလား ... ”

အဲဒီတော့မှပဲ ကျွန်တော့်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆောင်နိုင်တော့တယ်။ ကျွန်တော်ဆောင်ဆောင်ချလိုက်တိုင်း မွေ့ယာက

ပြန်ပြီး ပင်တင်ပေးထားတော့ သူ့လည်းကော့ရတာအားရှိပြီး ခံလို့ကောင်းနေတယ်။ အသက်ကိုအောင်ထားရင်း သူ့ကို

တတ်သမျှမှတ်သမျှနည်းလမ်းတွေနဲ့ လုပ်ပေးနေတယ် ...တချက်မှာ ဖိကပ်ထားရင်းကနေ အထဲကို စကော့ဝိုင်း
ဝိုင်းပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို ကုတ်ခြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေပိုထန်လာပြီး
သူ့ကို အားရပါးရဆောင်ပေးလိုက်တော့ သူ့ဆီက မောသံ၊ ညည်းသံလေးတွေထွက်ပေါ်လာတော့တယ်။
အကြိတ်ထားပြီးတော့ ကော့ပေးနေပေမယ့် သူ့အသွင်က အနည်းငယ်နွမ်းလျလာတယ်။ နောက်ထပ်
အချက်ငါးဆယ်လောက်ဆောင်အပြီးမှာတော့ သူက “ကို ကို ချော ...စိတ်ထဲမှာတမျိုးကြီးပဲ ...ဆောင်ပါ ...အား ...” ဆိုပြီး
အောက်ကနေကော့ပေးနေရင်းက ဆတ်ကနဲတချက်တုန်သွားပြီးနောက်မှာတော့ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်သွားပါတော့တယ်။
သူ့ပြီးသွားမှန်း ကျွန်တော်သိတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အားရပါးရဆောင်သွင်းလိုက်တော့တယ်။ သူကတော့
နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းနေရင်းပဲ ကျွန်တော့်ကျောကိုလည်း ပွတ်ပေးနေတယ်။ ဆောင်နေရင်းနဲ့ကြာလာတာနဲ့အမျှ
ကျွန်တော့်ဟာထဲမှာ ကျဉ်တက်လာသလို၊ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသလိုနဲ့ နောက်ဆုံးတချက် အားကုန်အဆောင်မှာတော့
ရှိသမျှအရည်တွေဟာ သူ့ဟာလေးထဲကို ပန်းထွက်ကုန်တော့တယ်။ အဲဒီလို ထွက်သွားတာနဲ့ ကုန်သွားအောင်စောင့်လိုက်ပြီး
သူ့ထဲကနေထုတ်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက်လှဲချလိုက်တော့တယ်။ တော်သေးတယ် ...နောက်မှသိရတာက
သူ့ရာသီလာပြီးတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ညနေမစောင်းခင် တကြောင်းထပ်မောင်းပြီးမှ
လူမမြင်အောင် သူ့အိမ်ကိုလိုက်ပို့လိုက်ပါတော့တယ်။

ခွဲခွာခြင်းမှတ်တိုင်

၂၀၀၅ ခုနှစ်ရဲ့ ဇွန်လ အစဉ်ပိုင်းမှာပေါ့ ...စင်္ကာပူကတဲ့ ...သူ့အစိမ့်မင်းကွဲတယောက်က လှမ်းခေါ်လို့ ကျောင်းတက်ဖို့
သွားရတော့မယ်တဲ့ ...ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ ...ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားတော့တယ်။ သူကလဲ
ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တိုင်း ငိုနေတာချည်းပဲ ...အဲလိုဆိုတော့ သူ့အိမ်ကလည်း ရိပ်မိနေပြီပေါ့ဗျာ ...။
တနေ့တော့ သူ့အမေက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြောတယ် ...စာအုပ်ကြီးအတိုင်းပါပဲ ...။

“ သားရေ မင်းညီမကတော့ တချိန်လုံးအခန်းပဲအောင်းနေတာပဲကွယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးချော့လိုက်ပါဦး ”
“ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ”
“ အေးကွယ် အဲဒါက အဓိကပြဿနာမဟုတ်ဘူး ...အခု သူက စင်္ကာပူမသွားချင်ဘူး လုပ်နေတယ်လေ ”
“ ... ”

“ အင်း သားတို့အကြောင်းလည်း အန်တီသိပြီးပြီ ...ကန့်ကွက်စရာလည်းမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုမျိုးကြီး
ကိုယ်ဘဝအတွက် တက်လမ်းကိုရွေးဖို့ကိစ္စထက် တခြားဘာက အရေးကြီးဦးမှာလဲ ...မင်းညီမကို ပြောပါဦးကွယ် ”
ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကို လေးလေးပင်ပင်ညိတ်လိုက်ပြီး သူ့အခန်းထဲကိုဝင်သွားတော့ ...ခုတင်ပေါ်မှာ ငိုနေတဲ့
သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဝင်လာတာသိတော့ တချက်မော့ကြည့်တယ် ...ငိုနေမြဲပါပဲ ...ကျွန်တော်လည်း
ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ခုတင်ဘေးမှာ ကုလားထိုင်တလုံးဆွဲပြီးထိုင်လိုက်တယ်။ အရင်ကအမြဲလို
ရွှင်လန်း နေတတ်တဲ့ သူ့မျက်နှာလေးဟာ အခုတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ညှိုးနွမ်းနေတယ်။ မျက်လုံးလေးတွေကလည်းမို့လို့
...ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်နေပြီဗျာ ...မိန်းကလေးသာဆို ကျွန်တော်လည်းငိုမိမှာပဲ။ ခက်တယ် ချောရယ်
...မင်းနဲ့ကိုယ် မပတ်သက်ခဲ့မိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ ...။ အတွေးစတွေနဲ့ လွင့်မျောပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်မှာ
နွေးကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ကိုကိုင်ထားရင်း အားပေးသလိုတချက်ညှစ်တယ် ...သူ့ကိုယ်လေးကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး
ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တော့ သူကလည်း ပြန်ဖက်ထားတယ် ...။ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနဲ့သုတ်ပေးလိုက်ပြီး
ဆံပင်လေးတွေကို နမ်းလိုက်တယ်။

လောကကြီးမှာ ခွဲခွာခြင်းဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ မရှိရင်ကောင်းမှာပဲလေ ...။
ဘာစကားမှမပြောပဲ အကြာကြီးငြိမ်နေမိကြတယ် ...ပြီးမှ ဝရန်တာကိုထွက်ခဲ့ပြီး ညနေစောင်း ဆန်းဆက်ကို ကြည့်ရင်း
စကားတွေစပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒီ နေဝင်ချိန်လေးဟာ သူနဲ့ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ နေ
ဝင်သွားတော့မှာမယ့် နိမိတ်ပုံလား ...စိတ်ကိုတင်းထားရင်း ...သူ့လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့ ...
“ ချော ”
“ ကို ပြောလေ ... ”
“ ကိုယ်တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ ဆယ်လလောက်ရှိတော့မယ်နော် ”
“ အင်း ဟုတ်တယ်လေ ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီဆယ်လဆိုတဲ့အချိန်ကို တသက်လို့မှတ်ရတော့မယ်ထင်တယ် ”

“ ဘာပြောတာလဲ ဟင် ... ” (အရေးထဲ ဝေးလိုက်တာ)

“ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ကိုယ်တို့အခုလို နေနိုင်ကြဦးမလား ...ချောရယ် ...စဉ်းစားမိတိုင်း ငိုချင်တယ်။ ကိုယ်တော့ တခါမှ ဒီလိုဝေးကြရဖို့ဆိုပြီး မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး ...အခုတော့ ကိုယ်အကြောက်ဆုံး ခွဲခွာခြင်းဆိုတဲ့အရာက ဖြစ်လာတော့မယ်။ ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ချောရယ် ...ဟင် ဖြေပါဦး ”

“ အို ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောတော့မသွားဘူး ...အိမ်ကဆင်းဆိုလည်း ဆင်းရုံပဲ ... ”

“ ... ”

“ ကိုယ် သတ္တိရှိတယ်မဟုတ်လား ...ချောနဲ့တူတူ ဘဝတခုကိုတည်ဆောက်ဖို့လေ ... ”

“ မဖြစ်ဘူး ချော ...မဖြစ်ဘူး၊ အခုအချိန်မှာ သတ္တိထက် အသိဉာဏ်ကပိုပြီး အရေးကြီးတယ် ...ကဲ အခု တို့နှစ်ယောက် ဘဝတခုကိုတည်ဆောက်ပါပြီတဲ့ ...ချောက ငယ်သေးတယ်၊ ကိုယ်ကလည်း အလုပ်ဆိုလို့ပြုစရာမရှိဘူး။ ကိုယ်တတ်တဲ့ ကွန်ပျူတာအလုပ်လေးလုပ်ပြီးရတဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ဘာရုပ်မှပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး ”

“ ချောလည်း အလုပ်လုပ်မှာပေါ့ ... ”

“ မမိုက်ပါနဲ့ချောရယ် ...ပညာတိုင်းတစနဲ့ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ဘဝတခုဖြစ်လာမှာပဲ ...တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရနေရ ဆိုတဲ့စကားဟာ ရှေးတုန်းကတော့ အဆင်ပြေချင်ပြေလိမ့်မယ်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာတော့ ...ကဲပါ ချောရယ် ကိုယ်တို့ အနေအထားအရရော မိဘတွေကိုလွန်ဆန်နိုင်လို့လား ...အကောင်းဆုံးကတော့ ချောသွားလိုက်ပါ ...ကိုယ် ချောကို သစ္စာရှိရှိနဲ့စောင့်နေမှာပါ ... ”

“ ကိုရယ် ချောတို့ခွဲဖို့မပြောနဲ့ တွေးကြည့်တာတောင် တအားခံစားရတယ်။ တကယ်တမ်းကျရင်ကော ခံနိုင်ရည်ရှိ ပါ့မလား ...မဝေးချင်ဘူး ကို ”

“ နှလုံးသားရဲ့အလိုကို လိုက်လွန်းရင် ဦးနှောက်ကင်းမဲ့တတ်တယ် ...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အမြဲတမ်းနီးရဖို့ ဒီခဏကို သည်းခံကြရမှာပဲလေ ... ”

“ ကိုဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် ချောကြိုးစားပါ့မယ် ကိုရယ် ဟင် ... ”

အဲလိုနဲ့ ငိုပြန်ရော ...ကျွန်တော်လည်း ချော့လိုကိုမဆုံးတော့ဘူး ...။ ခဏနေတော့ မှောင်စပျိုးလာတာနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ် ...။

အိမ်ရောက်တော့ ဘိုးတော်ကဆီးကြိုတယ် ...။

“ ဘယ်လိုလဲ ဟေ့ကောင် မင်းအသည်းကွဲဖို့ပြင်ထားပြီးပြီလား ”

“ လေးလေးကလဲ ...စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ ”

“ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့ ...ကြာလာရင် အနည်ထိုင်သွားမှာပါ ...စစချင်းတော့ ခံရမှာပေါ့ ...ကဲ ကဲ သွား နားလိုက်ဦး ”

“ ဟုတ် ”

အဲဒီညက ဘိုးတော်နဲ့ပိုင်းလိုက်ရင်း စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့သောက်လိုက်တာ အံဖတ်တောင်ဆိုတယ်။ မနက်မထနိုင်၊ နေ့ခင်း ခေါင်းကိုက်လို့ပြန်အိပ် ...အဲလိုနဲ့ သုံးနာရီကျော်လောက်လဲရှိရော ...ဖုန်းဝင်လာတယ်။

“ ဟဲလို ကို လား ... ”

“ အင်း ပြောလေ ”

“ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အသံကတမျိုးပဲ နေမကောင်းဘူးလား ”

“ အင်း ခေါင်းကိုက်နေလို့ ... ”

“ အင်း အဲဒါဆို တံခါးဖွင့်ထားလိုက်၊ ချောလာခဲ့မယ် ... ”

တံခါးဖွင့်ထားပြီး ခုတင်ပေါ်မှာပြန်လှဲနေလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ သူရောက်လာပြီး နှိပ်ပေး၊ ကော်ဖီဖျော်တိုက်၊ နဖူးပေါ်ရေခဲတင်ပေးနဲ့ လက်မလည်အောင်ပြုစုနေတယ်။ သူ့ရဲ့အယုအယတွေအောက်မှာ ကြည်နူးနေရင်းနဲ့ ခွဲရမဲ့အကြောင်း တွေးမိလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာမွန်းကျပ်သွားတယ် ...။

“ ဟင် ကို မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား ...ခေါင်းကိုက်လို့လား ဟင် ”

သတိတောင်မထားမိလိုက်ဘူး ...မျက်ရည်တွေ ဘယ်လိုကျနေမှန်းမသိဘူး ...သူ့ကို ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ပြောရင်းနဲ့ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်တယ်။ သူကတော့ မသိရှာဘူး ...ဂရုတစိုက်နဲ့ပဲပြုစုနေတယ်။ ညနေလောက်ကျမှ ပြန်သွားတယ်၊ ပြန်ကာနီး ...“မနက်ဖြန် လျှောက်လည်ကြမယ်” လို့ပြောပြီးမှ ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခွဲရမယ့်အကြောင်းကို တွေးရင်း ရင်ထဲမှာဆိုလာတယ် ...။

သူ့အိမ်ကလဲသိပြီးပြီဆိုတော့ ဘာမှအနှောင့်အယှက်မရှိဘူးပေါ့လေ ...သူတို့ကားကိုယူပြီး နှစ်ယောက်သား ကန်ဘောင်ဘက်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ သူကတော့ ဘေးကနေ စကားတတွတ်တွတ်နဲ့ ...ထုံးစံအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှေ့လျှောက်ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာတွေးရင်း နှုတ်ဆိတ်နေမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့မောင်းလာရင်း လှည်းတန်းမှာမီးပွိုင့်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှိုလိုက်ပြီး လက်တဖက်နဲ့ကျွန်တော့်လက်ကိုလှမ်းကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ...

“ ကို ...ဘာတွေတွေးနေတာလဲ ဟင် ”

“ ဒီလိုပါပဲကွာ ... ”

“ အဲလိုကြီးမနေပါနဲ့ကိုရယ် ...ကိုပဲ ချောကို ဘဝအတွက်ကြိုးစားသင့်တယ်ဆို ... ”

“ ဟင်း ...ဟုတ်ပါတယ် ချောရယ် ...ဦးနှောက်ရဲ့ဆန္ဒကို နှလုံးသားကဘယ်လိုခံယူရမှန်းမသိတော့ ... ”

“ ကဲပါ ကိုရာ ...အတူတူနေဖို့အချိန်က သိပ်မကျန်တော့ဘူး ...နောက်လဆိုသွားရတော့မှာ။ ဒီအချိန်လေးမှာ ချောနဲ့ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရအောင်နော် ... ”

“ ဟုတ်ကဲ့ မမ ”

မီးစိမ်းသွားတော့ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ရင်း အင်းလျားလမ်းထဲချိုးဝင်လိုက်တယ်။ ကားကိုရပ်ထားလိုက်ပြီး ဘေးက အအေးဆိုင်တဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ကြတယ်။ အအေးဆိုင်မှာထိုင်ရင်း ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝအတွက် နှစ်ယောက်သားဆွေးနွေးကြတယ်။ ဆံပင်လေးသပ်လိုက်၊ ပါးလေးနမ်းလိုက်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့အပေါ်မဟုတ်တဲ့စိတ်တွေလည်း မထားချင် တော့ပါဘူးလေ။ ညနေစောင်းမှ ထပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ချောရယ် ...ကိုယ်တို့ကြားက သံယောဇဉ်ကြိုးတွေကို ဘယ်လောက်အထိများဆန့်ထုတ်နိုင်မလဲ မသိဘူး။ အဲဒီ ကြိုးတွေ ဘယ်တော့မှပြတ်မသွားပါစေနဲ့လို့ ကိုယ်ကတော့ အမြဲဆုတောင်းနေမယ် ...။

အဲဒီလိုနဲ့ သာမန်နေထိုင်ခြင်းတွေနဲ့ နေခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာနေ့တနေ့ကိုရောက်ဖို့နီးလာခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ စနေနေ့ ...နေ့လည်ဖက် အခန်းထဲမှာ ဂစ်တာထိုင်တီးနေရင်းနဲ့ အသည်းကွဲသီချင်းတွေကိုပဲဆိုနေမိတယ်။ အဲဒီတုန်း ဖုန်းမြည်လာတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဘိုးတော်ကကိုင်လိုက်ပြီး အသံထပ်ထွက်မလာတော့ သူ့အသံပဲထင်တယ်ဆိုပြီးနေလိုက်တယ်။ ခဏနေမှ ဘိုးတော်က “ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့ပြောမလို့” ဆိုပြီးပြောတယ်။ အနားကဖုန်းကိုကိုင်လိုက်တော့ ...

“ ကို ... ”

“ ချော ...လေးလေးနဲ့ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

“ ဪ သူက ချောဘယ်တော့သွားမလဲ မေးနေတာ ... ”

“ မနက်ဖြန်မဟုတ်လား ...ကိုတော့ ဒီအကြောင်းတွေဟာ အိပ်မက်ဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ တခါတခါ တွေးကြည့်မိတယ် ”

“ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုရယ် ...ဪ ဒါနဲ့ ချောကို နှုတ်ဆက်တော့ဘူးပေါ့လေ ”

“ ကို ချောကို ဘယ်တော့မှ နှုတ်ဆက်ဘူး ...လမ်းမခွဲဘူး ...ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချောဟာ ကိုအတွက် ဦးနှောက်နဲ့ရော နှလုံးသားနဲ့ပါ ချစ်ခဲ့ရတဲ့မိန်းကလေးမို့ပဲ ... ”

“ ကိုကလဲ ...ခံစားချက်တွေပြင်းနေပြန်ပြီ ...ခု အားလား ဟင် ”

“ အားပါတယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”

“ လျှောက်သွားရအောင်ကွာ ...နော် ”

“ ကောင်းပြီလေ ...ကို အခုဆင်းလာခဲ့မယ် ”

အောက်ဆင်းလာပြီး ဘဲလ်တီးလိုက်တော့ သူကတံခါးဖွင့်ပြီးထွက်လာတယ်။ သွားမယ်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ခွဲပြီးအောက်ဆင်းသွားတယ်။ တိုက်အောက်ရောက်တော့ ....

“ ကို ဘယ်သွားမလဲ ဟင် ”

“ အေးအေးဆေးဆေး အေရီးမားမှာ ထိုင်ကြရအောင် ”

“ သွားလေ ကို ”

အဲလိုနဲ့ ဒဂုံစင်တာကို ကားငှားပြီးထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ကြဘူး ...အဲလိုနဲ့ ဒဂုံစင်တာ ရောက်တော့ ပထမထပ်ကိုတက်ခဲ့ကြတယ်။ အေရီးမားမှာထိုင် ကော်ဖီမှာ စကားတွေပြောနဲ့ အဲဒီအချိန်တွေကို အခုချိန်အထိ ပြန်မြင်ယောင်မိနေတုန်းပဲ ...နောက်ပြီး သူကသူ့ရဲ့လက်စွပ်လေးကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကိုထည့်တယ်။

“ ကို မငြင်းရဘူးနော် ... ”

“ ချောကလဲကွာ အိမ်ကဘာပြောမလဲ ”

“ ဘာပြောပြောကွာ ချောကိုချစ်တယ်ဆိုရင် သိမ်းထားပေး နော် ”
ကျွန်တော်လည်း မပြောသာတော့ပဲ ယူထားလိုက်ရတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဘာတွေတွေးနေလဲမသိဘူး။ ခဏနေတော့ သွားရအောင်ဆိုတာနဲ့ သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့တယ်။ နောက် ဓါတ်ပုံသွားရိုက်တယ် ...နှစ်ပုံစီကူးပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော်ဝေယူကြတယ်။ ပြီးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ...

“ ကို ဒီနားတိုး ... ”

“ အင်း ဘာလို့လဲ ”

“ အနားကပ်စမ်းပါ ” ဆိုပြီး နားနားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောတယ် ...။

“ နှစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး နေရအောင် ” တဲ့ ...။

ကျွန်တော် အကျပ်ရိုက်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ် ...ဒီရက်ပိုင်းမှပဲ လူက ရေခန်းနေတယ်။ သူ့ကို ပိုက်ဆံနည်းနေတဲ့ အကြောင်းပြောလိုက်တော့ ... “ချောမှာပါတယ်” ဆိုတာနဲ့ ရွာမကွေ့နားက ဆေးလ်ဗားမွန်းကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလဲရောက်ရော ကောင်တာကိုသွား၊ အခန်း ချက်ခံအင်လုပ်ပြီး အပေါ်တက်ခဲ့ကြတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သားထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ဘာမှမပြောဖြစ်ကြပဲ အတော်ကြာအောင်ထိုင်နေမိကြတယ်။ အခန်းထဲမှာ တဒီဒီမြည်နေတဲ့ အဲရ်ကွန်းသံကလွဲလို့ တခြားဘာသံမှမရှိပဲ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ နည်းနည်းချမ်းနေ သလိုပဲ ...အဲဒါနဲ့ “ချော ချမ်းနေလာဟင်” လို့မေးလိုက်တော့ သူက “ရပါတယ်” တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲရ်ကွန်းကိုလျှော့လိုက်ပြီး သူ့ကို အသာအယာဖက်ထားလိုက်တယ်။ နွေးထွေးတဲ့အထိအတွေ့တွေနဲ့အတူ ရင်ခုန်သံတွေလည်း မြန်လာတယ်။

“ ချစ်တယ် ချောရယ် ... ”

“ အတူတူပါပဲ ကိုရယ် ... ”

“ အမြဲတမ်း ဒီလို နေချင်တာပဲကွာ ”

“ တနေ့ကျဖြစ်လာမှာပါကွာ နော် ... ”

“ ကို ဆုတောင်းနေပါ့မယ် ”

“ ဪ ...ကို ဒါနဲ့ ချောကိုနှုတ်ဆက်အနမ်းလေးတောင် မနမ်းတော့ဘူးလား ... ”

“ အင်းပေါ့လေ ... ကို နက်ဖြန်တော့ ချောကိုလိုက်မပို့တော့ဘူးနော် ...နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ခက်ခဲနေ လိမ့်မယ် ”

“ ကိုသဘောပါ ကိုရယ် ”

ဒီလိုနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုပ်ယူလိုက်တော့ အလိုက်သင့်ပဲတုန့်ပြန်တယ်။ သူ့လက်တွေက နွယ်တွေကို ကျွန်တော့်ကို ရစ်ပတ်လာတယ် ...ပြီးတော့ ရေငတ်နေတဲ့သူလို ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းတွေကို အငမ်းမရနမ်းတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာရယ်လို့ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ ခံစားမှုတွေက ပြောင်းဆန်နေပြီ။ ကျွန်တော့်လျှာကို သူ့လျှာလေးနဲ့လှမ်းချိတ်လိုက်ပြီး ကျောလေးကို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့တကိုယ်လုံးတုန်သွားတာကို ခံစားမိလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အောက်ကိုစမ်းရင်းတဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ့တင်ပါးလေးပေါ်ကို လက်တင်လိုက်တယ်။ နွေးထွေးပြီး အိစက်နေတဲ့ခံစားမှုက လက်ချောင်းတွေဆီကို ရောက်လာတယ်။ ပွတ်ပေးနေလိုက်တော့ သူ့ဆီကအသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်လာတာကိုကြားရတယ်။ ရင်ချင်းအပ်ထားရာက သူ့ကိုယ်လေးကို အနည်းငယ်ခွာလိုက်ပြီး ပခုံးလေးကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်လိုက်တယ်။ နောက် လက်မောင်းလေးတွေကို လှမ်းကိုင်ပြီး ပွတ်ပေးနေမိတယ်။ ရှေ့ဆက်ဖို့စဉ်းစားလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခေါင်းထဲကိုအတွေးတခုရောက်လာတယ်။ ဒီလိုအချိန် သူ့ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ချစ်လိုက်ရင် သင့်တော်ပါ့မလားလို့ ...အဲလိုစဉ်းစားမိတော့ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံး ရပ်သွားတယ်။ ခဏနေတော့ သူက “ကို ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့မေးလိုက်တော့ “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ” လို့ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာသူက ...

“ ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားလဲ ချောသိတယ်ဆိုယုံမလား ”

“ ... ”

“ ဟုတ်တယ် ...ကိုယ် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မပြတ်မသားဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ချောသိတယ် ... ချော ကိုကို တခုပြောမယ်။ အခုအချိန်ဟာ ချောနဲ့ကိုအတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်၊ ချောတို့ အတိတ်၊ အနာဂတ် ဘာကိုမှမတွေးပဲ အခုနေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်အကြောင်းကိုပဲ တွေးကြရအောင်နော် ...ကိုသဘောအတိုင်းပါပဲ၊ ချော ကတော့ ကိုကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး ”
“ ချောရယ် ... ” လို့ တခွန်းပဲပြောနိုင်တော့တယ်။ သူ့သဘောထားတွေကလည်း မှန်ပါတယ် ...ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အင်အားနှစ်ခုက ပြိုင်ဆိုင်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ချောပြောတာတွေကိုပဲ သဘောတူလိုက်ပါတော့တယ်။ သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကိုဆွဲလှည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းဆက်မိကြတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးတခုလုံးကို ကျွန်တော် နေရာမလပ်အောင် အနမ်းမိုးတွေရွာချနေမိတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း အင်အားတခုက တွန်းအားပေးနေသလိုပဲ ...သူ့ရဲ့ လည်တိုင်လေးကိုနမ်းလိုက်တော့ မျက်လုံးလေးတွေက စင်းကျသွားတယ်။ နောက်တော့ လက်တွေက ကျွန်တော့်ကို

ရေနစ်သူလို ဖက်တွယ်ထားတယ် ...လွတ်ထွက်သွားမှာကျနေတာပဲ။

ကျွန်တော် မျက်နှာကို နေရာရွှေ့ခဲ့ရင်း သူ့ရင်ပေါ်ကိုရောက်တော့ ခဏလေးမှေးစက်နေလိုက်တယ်။ နူးညံ့ပေမယ့် ရုန်းပြန်သတ္တိရှိတဲ့ သူ့ရဲ့နို့လေးတွေက ကျွန်တော်မျက်နှာကို တွန်းတင်ပေးထားတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ်ကိုပြန်ကြွလှိုက်ပြီး သူ့ဘလောက်စံက ကြယ်သီးတွေကို တလုံးချင်းဖြုတ်လိုက်တယ် ...သူက လက်ကလေးတွေကို ဘေးမှချထားပေးတယ်။ ကြယ်သီးအားလုံးလဲ ပြုတ်သွားရော ကျွန်တော်အမြဲတမ်းတပ်မက်ခဲ့တဲ့ ဝင်းဝါတဲ့ကိုယ်လုံးလေးကိုမြင်ရတယ်။ မျက်နှာကို အောက်နှိမ်ချလိုက်တော့ သူ့ရဲ့အဆီပိုမရှိတဲ့ဗိုက်သားလေးပေါ်မှာ မွေးညင်းနုနုလေးတွေက စိမ်းနေတာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘရာကိုမချွတ်သေးပဲ ရင်ညွန့်ကနေ ခါးလေးအထိ အစုန်အဆန်နမ်းပေးလိုက်တော့

ငွေဆည်းလည်းသံလေးတွေကြားရတယ်။ ချက်လေးထဲကို လျှာဖျားလေးနဲ့တို့လိုက်တော့ “ယားတယ် ...အခု ...ကိုနော် ...” လို့ပြောတာနဲ့ မျက်နှာကိုပြန်မော့ပြီး သူ့ရဲ့နို့လေးတွေကို ဘရာပေါ်ကနေ နမ်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့မှ လက်ကို ဘရာအောက်ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး အပေါ်ကိုတွန်းတင်လိုက်တယ်။ သူကတော့ မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ထားပြီး ကျွန်တော်အကိုင်အတွယ်တွေအောက်မှာ နစ်မျောနေတယ်။ ဝင်းဝါပြီး အချိုးကျလှပတဲ့နို့လေးတွေထိပ်မှာတော့ ပန်းရင်ရောင်အကွက်လေးနှစ်ကွက်၊ ထိပ်မှာတော့ နို့သီးခေါင်းလေးတွေက သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေပြီ။ အဲဒါနဲ့ လျှာဖျားလေးကို သုံးပြီး အသာလေးထိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းနဲ့အသာလေးငုံလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှ မျက်လုံးလေးတွေဖွင့်ကြည့်ပြီး မူးမေ့သွားနိုင်လောက်တဲ့ အပြုံးတခုကို ဖန်ဆင်းတယ်။ သူ့အပြုံးလေးက ကျွန်တော်စိတ်ထဲကိုဝင်ပြီး လှိုင်းတွေခတ်လိုက်သလိုပဲ ...ချောရယ် ဘာကြောင့်များ တို့တွေခွဲခွာကြရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်ရော ရှိပါ့မလား ...အနေတွေနီးခဲ့လို့ ဝေးကြရမှာလားလို့ တွေးမိတယ်။ အင်းလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချောပြောထားသလို လက်ရှိ အခြေအနေကိုပဲ တွေးရမှာပေါ့လေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးရင်း သူ့နို့လေးကို ပြန်ပြီးစုပ်ယူလိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ပါးစပ်ထဲကိုဝင်သလောက် ငုံ့လိုက်တယ်။ လက်တွေကလည်း သူ့ပေါင်လေးတွေကိုပွတ်ပေးနေတယ်။ နို့သီးခေါင်းလေးကို သွားနဲ့ မနာအောင်ကိုက်လိုက်တော့ သူ့ဆီက တဟင်းဟင်းနဲ့အသံတွေထွက်လာတယ်။ အဲဒီအသံတွေကပဲ ကျွန်တော့်ကို ပိုပြီးတက်ကြွစေတယ်။ သူ့ဘောင်းဘီပေါ်ကနေပွတ်ပေးနေရင်း အားမလိုအားမရဖြစ်လာတော့နဲ့ သူ့ဘောင်းဘီကို ချိတ်ဖြုတ် လိုက်ပြီး ဇစ်ကိုဆွဲချလိုက်တယ်။ နောက် အောက်ကိုလျှောချလိုက်တော့ သူက တင်ပါးတွေကိုမြှောက်ပေးတယ်။

ကျွန်တော်လဲ ခြေထောက်ကနေပြီး ဘောင်းဘီကိုဆွဲချွတ်ပြီး ခြေရင်းဘက်ကိုပို့ထားလိုက်တယ်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားဆိုလို့ ပင်တီဖြူဖြူလေးတထည်ပဲရှိတော့တယ်။ သူ့ဘေးမှာဝင်လို့လိုက်တော့ သူကထပြီး ကျွန်တော်အဝတ်အစားတွေကိုချွတ်ပေးတယ်။ ပထမ တီရှပ်ကိုချွတ်ပေး၊ နောက် ဘောင်းဘီကို

ဖြည်းဖြည်းချင်းချွတ်ပေးတယ်။ အဲလိုနဲ့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဘောင်းဘီလေးပဲရှိတော့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်လိုက်ပြီး လက်တွေက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုပွတ်သပ်လာတယ်။ အသားချင်းထိတွေ့နေရလို့ ရင်ခုန်နှုန်းတွေပိုမြန်လာပြီး စိတ်တွေလည်းကြွလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့ပင်တီလေးကိုလိပ်ပြီး အောက်ကိုဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

သူ့ဟာလေးကိုလှမ်းကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ အရည်နွေးနွေးလေး တချို့ကိုစမ်းမိတယ်။ ပေါင်လေးကိုဆွဲကားလိုက်ပြီး ဂျာဖို့ပြင်လိုက်တော့ သူကပြောတယ်။

“ ကို နေဦးလေ ”

“ အင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ ကိုယ့်ကို ချောကအရင်လုပ်ပေးမလို့ပါ ”

“ အဲဒါတွေကြောင့် ချစ်ရတာ ...နော် ”

“ တော်ပါ ကဲ ...ဒီကိုလာ ... ”

သူ့ရှေ့ကိုတိုးသွားလိုက်တော့ သူကကျွန်တော့်ဘောင်းဘီလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ အထိန်းအကွပ်မဲ့သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ဟာက အတန်ငယ်တင်းမာနေပါပြီ ...သူက လက်ကလေးနဲ့ဖမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ နောက် သူ့ရဲ့လက်ကလေးတွေနဲ့ အရေပြားကိုဆွဲချပြီး ထိပ်ကိုဖော်လိုက်တယ် ...ပြီး ကျွန်တော့်ကိုတချက်မော့ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေကိုဝိုင်းထားလိုက်ပြီး ထိပ်ကိုငုံ့လိုက်တော့တယ်။ အာငွေ့နွေးနွေးအောက်မှာ ကျွန်တော့်ဟာက မတ်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ သူကတော့ ပါးစပ်ထဲကို ဝင်နိုင်သမျှဝင်အောင် သွင်းလိုက်တယ် ...ပြီးတော့ ခေါင်းကလေးကိုကြွလှိုက် ပြန်ချလိုက်နဲ့လှုပ်ရှားပေးတော့တယ်။

ခေါင်းလေးက လှုပ်ရှားနေတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော်လည်း အကြောတွေ တဖြည်းဖြည်းစိမ်လာတယ်။ ဒီကြားထဲ

သူကလျှာလေးနဲ့ ဒစ်ဖျားကို ပါးစပ်ထဲမှာပဲ လျက်ပေးသေးတယ်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်ငွေ့က

တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို

“ အား ချော ...ချော ခဏရပ်ပါဦး ”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကို မကောင်းလို့လား ”

“ မဟုတ်ဘူးလေ ကိုလည်းချောကို လုပ်ပေးဦးမယ်လေ ”

“ ဟာ ကိုကလဲ ချောကလည်း လုပ်ပေးချင်သေးတာကို ”

“ ရတယ် ကိုပြမယ် ဒီလိုလှည့်လိုက် ” ဆိုပြီး သူ့နဲ့ကျွန်တော် ဆစ်စတီနိုင်းပုံနေရာယူလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ

သူသဘောပေါက်သွားပြီး ဆက်ပြီးမှတ်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့အဝလေးကိုလက်နဲ့ပွတ်ပေးလိုက်ပြီး

လက်ညှိုးလေးကို အစိလေးပေါ်ဖိလိုက်တော့ သူ့တကိုယ်လုံးတုန်တက်သွားတယ်။ လက်ညှိုးကို

အထုတ်အသွင်းလုပ်နေရင်းကနေ ကွေးလိုက်တော့ သူ့အထဲကနေ အရည်လေးတွေကအပြင်ကိုပါလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

မနေနိုင်တာနဲ့ အရည်လေးတွေကို လျှာနဲ့လျက်ပေး လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းသားပန်းရောင်လေးတွေရယ်၊

မာနေတဲ့အစိလေးရယ် ...ပြီး အကွဲကြောင်းတလျှောက် လျှာနဲ့သိမ်းလျက်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမှတ်ပေးနေရာကနေ

တဟင်းဟင်းအသံက ပလုံးပထွေးနဲ့ထွက်လာတော့တယ်။ အကွဲကြောင်းလေးကိုလျှာစောင်းနဲ့တိုက်လိုက်တော့

သူမနေနိုင်တော့ပဲ ကျင်တယ်ဆိုပြီးထပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အနေအထားတခုကိုတော့ရောက်ပြီဆိုပြီး

ထထိုင်လိုက်တော့ သူကပြန်တွန်းလှဲလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဟာပေါ်မှာ သူ့ဟာလေးကို တော့လိုက်တယ်။ နောက်

တဖြည်းဖြည်းချင်းဝင်အောင် ဖိပြီးသွင်းလိုက်တယ်။ စတုရန်းကလို အတင်းမသွင်းရပေမယ့် တော်တော်ကြီးကို ကျပ်ဆဲပဲ

...သူက ခါးအားကိုသုံးပြီးဖိထိုင်ချတော့ ကျွန်တော်လည်းအောက်ကနေ ပြန်ကူညီလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့

နှစ်ယောက်အတူကြိုးစားမှဟာ အောင်မြင်သွားပါတော့တယ်။ အရင်းထိအောင်ဝင်သွားတော့ သူ့မျက်နှာလေး

ရှုံ့မဲ့နေတာကိုတွေ့ရတယ် ...ခဏနေမှ သူကတဖြည်းဖြည်းကြွပြီး စဆောင်တော့တယ်။

သူက အပေါ်ကနေဆောင်ချလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဟာက အထဲမှာတခုခုထိုးမိသလိုဖြစ်ပြီးကျင်တက်သွားတယ်။ သူလည်း

မျက်နှာလေးမဲ့သွားတယ် ...ဒါပေမယ့် ရလိုက်တဲ့အရသာက ပိုကောင်းနေတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျင်တာ

ပျောက်သွားတယ်။ သူကဆောင်အချမှာ ကျွန်တော်ကကော့ပေးလိုက်တော့ ထိချက်တွေကပိုပြီးကောင်းလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့

နှစ်ယောက်သား စည်းချက်ညီညီနဲ့ အသွင်းအထုတ်လုပ်နေကြတယ်။

သူဆောင်ချလိုက်တိုင်း ဖော်ပြလို့မရတဲ့အရသာကလွှမ်းမိုးနေတယ် ...သူလည်း ဒီလိုနေမှာပါပဲ။ နောက်တော့

နှစ်ယောက်စလုံးဆီက မောသံတွေ ညည်းသံတွေ အားတင်းသံတွေထွက်လာတော့တယ်။ အဲရဲကွန်းခန်းထဲမှာဆိုပေမယ့်

ချွေးတွေစို့နေတယ် ...သူ့မျက်နှာလေးကိုမော်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ဆောင်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

သူ့နှုတ်လေးတွေကိုကိုင်ပြီး နယ်လိုက်။ ခါးလေးကိုကိုင်ပြီးအားပြုပေးလိုက်နဲ့ အခန်းထဲမှာ

တဖတ်ဖတ်အသံကလွှမ်းမိုးထားတယ်။နောက်တော့ သူလည်းညောင်းလာတယ်ထင်တယ်ဆောင်ချက်တွေနူးလာတယ်။

အဲဒါနဲ့သူ့ကို ဘေးကိုဆင်းခိုင်းလိုက်တော့ မငြင်းဘူး ...ပြီးတော့ သူ့ကိုဘေးစောင်းအိပ်ခိုင်းပြီး ပေါင်လေးကိုကြွခိုင်းပြီး

ကျွန်တော့်ပေါင်နှစ်ဖက်ကြားထည့်လိုက်ပြီး တပေါင်ကျော် အနေအထားကိုပြင်ဆင်လိုက်တယ်။ အပေါ်တဖက်ကိုတော့

နောက်ကိုကွေးခိုင်းပြီး လက်တဖက်နဲ့ထိန်းထား လိုက်တယ်။

သူ့ကိုအနားပေးပြီး ကျွန်တော်ကပဲခပ်သွက်သွက်လှုပ်ရှားလိုက်တယ် ...ခုနက အပြောင်းအရွှေ့မှာလျော့သွားတဲ့

အရသာတွေက ဆောင်ရင်းဆောင်ရင်းနဲ့ပြန်တက်လာပါပြီ။ ကျွန်တော်သိပ်ထည့်လိုက်တိုင်း သူက အင်္ဂုကနဲ အင်္ဂုကနဲ

ဖြစ်သွားပေမယ့် နောက်ကိုတော့ကော့ပေးနေတယ်။ အောက်ကဆောင်ပေးနေရင်းနဲ့ လက်တဖက်ကသူ့နှုတ်လေးတွေကို

ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်တော့ လက်တဖက်တင်ကို တုန်တုန်ထုတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်းနို့သီးခေါင်းလေးတွေကို

လက်နဲ့ အသာလေးလိုမ်းပေးလိုက်တယ် ...ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရတော့ သူ ကလိုင်းမက်စ်ကိုရောက်ဖို့

သိပ်မလိုတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ လက်ညှိုးလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်တင်ပေးလိုက်တော့ အငမ်းမရစုပ်ယူတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာလုပ်ရတာ အရမ်းကို အပေးအယူမျှတယ်ဗျာ ...သူကအပေးကောင်းလာသလို ကျွန်တော်လည်း

ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ အချက်တရာလောက်လည်း ဆောင်မိရော ...ကျွန်တော်လည်း ပြီးချင်လာတယ်။

အဲဒါနဲ့ သူ့အထဲကနေ ကျွန်တော့်ဟာကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူက ...

“ ဟာကွာ ကို ဘာလုပ်တာလဲကွာ ဒီမှာ ကောင်းနေပြီဟာကို ”

“ ချောကလဲ ကိုလုပ်ပေးမှာပေါ့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ... ”

“ အင်း လုပ်ပါ ဒီမှာ နေလို့မရတော့ဘူး ”

“ ဒါဆိုရင် ပက်လက်လေးနေပေးနော် ... ”

သူကပက်လက်လှန်ပေးလိုက်တယ် ...နောက် ပေါင်လေးကိုကားပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရဲ့အရည်တွေ စိမ့်ကျနေတဲ့

အဖုတ်ကလေးကို လျှာပြားနဲ့တချက်သိမ်းလျက်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မှာဒူးထောက်လိုက်ကာ အဝမှာတော့ပြီး ဆောင်ချ

လိုက်တော့တယ်။ အင်္ဂုကနဲ အော်ပြီး သူကအောက်ကနေပြန်ကော့လိုက် စကော့ဝိုင်းပေးလိုက်နဲ့တုန်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်က

သူ့ကို အားကုန်သုံးပြီး အပေါ်ကနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ဆောင်ချလိုက်တိုင်း အောက်က စပရင်မွေ့ယာက

ပြန်ပင်တင်သလို သူကလည်းကော့ပေးတာနဲ့ဆိုတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်လုနီးလာတယ်။ သူ့ကိုယ်လေးပေါ် မောက်ချလိုက်ရင်းနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုပ်ယူလိုက်တယ် ...လျှာချင်းကလိတယ် ...အောက်ကဆောင်တယ်။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူ့ခြေတွေလက်တွေ ဆတ်ကနဲဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ပြီးတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ပါ တခါတည်းပြီးအောင်ကြိုးစားလိုက်တော့တယ်။ အချက်သုံးဆယ်လောက်ထပ်ဆောင်လိုက်တော့ “ကို အား ...အား မရတော့ဘူး ...ဟင်း ...” ဆိုပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး ပြီးသွားတော့တယ်။ မကြာပါဘူး ... ကျွန်တော်လည်း ထိန်းလို့မရတော့ပဲ သူ့အထဲကို အားရပါးရပန်းထုတ်လိုက်တော့တယ်။ သူကတော့ ပက်လက်ကလေးနဲ့ ဖလက်ပြနေပါပြီ ...ကျွန်တော်လည်း ဝီရိယက တဘက်သွားယူလိုက်ပြီး အရည်တွေသုတ်ပေး၊ ပြီး ပတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ ညနေစောင်းမှပဲ ထပြန်လာခဲ့ကြပြီး မိဘတွေလက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်တယ်။

+++++

ချောရယ် ဘယ်လိုအင်အားတွေကများ ကိုတို့ကိုဝေးကွာသွားစေနိုင်သလဲ ...လေယာဉ်ကွင်းကို ကို တိတ်တိတ်လေး လိုက်ကြည့်ခဲ့တာရော မင်းသိနိုင်ပါ့မလား ...ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်ရတဲ့လောကကြီးမှာ အဆင်မပြေမှုတွေကိုကြိတ်မှိတ်ခံစား၊ ဖြေရှင်းရင်း မင်းကိုလွမ်းနေခဲ့တာပါ။ ကံကြမ္မာကခွဲခဲ့လို့ တို့တွေဝေးသွားရပေမယ့် ချစ်သူတိုင်းရဲ့နှလုံးသားထဲက နီးစပ်မှုတွေနဲ့ပဲ စိတ်ကူးတွေနဲ့ရှူးနေခဲ့ရတာပါ ...ချောပြန်လာမှာကို ကိုမျှော်နေပါ့မယ် ...ချော ...

ချောရဲ့..... ကို 😊

(၅)
သင်္ကြန်အလွမ်းပြေ ...

ပြောပြဖို့တခုမေ့နေလို့ဗျ ...လူငယ်တွေအားလုံး ရင်ခုန်ကြတဲ့ သင်္ကြန်အကြောင်းလေးတွေပါ ...၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလမှာပေါ့ ... ချောတယောက် စင်္ကာပူကိုထွက်သွားကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ ပေတေလေလွင့် နေခဲ့မိတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကြုံတိုင်းကို အရက်နဲ့ပဲနပ်ပမ်းလုံးနေမိတယ်။ ဘီယာစတေရှင်တွေလည်းရောက်တာပေါ့။ ပန်းကုံးဖိုးနဲ့ပဲ လက်စွပ်နဲ့ဆွဲကြိုးရောင်းလိုက်ရတယ် ...အဲဒီက ဆော်တွေကို ချုပ်ဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ အကြွေးနဲ့ထဲ တဖြည်းဖြည်း မြုပ်လာတာပေါ့ ...နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်လိုက်ခဲ့တဲ့ဆော်က ပရာဒိုနဲ့ အဖိုးကြီးတယောက်ဆီပါသွားတော့မှ အကျွတ်တရား ရလာခဲ့တာပေါ့ ...။

ကိုယ် အဲဒါလို ခံခဲ့ရတာပါဗျာ ...တော်ပါပြီလေ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ လိုရင်းကိုပဲ ပြောတော့မယ်။ ပေတေလေလွင့်နေရင်းနဲ့ မတ်ချီလလောက်ရောက်လာတော့ လူငယ်တိုင်းလိုလို ပိုက်ဆံစုတတ်ကြတဲ့ အချိန် ရောက်လာတယ်။ ငါတို့ရဲ့သင်္ကြန်လေ ...ကဲမယ် ကွဲမယ် ပြဲမယ်ပေါ့ ...နောက်ဆုံးတော့ ကြွေးတင်ခံပြီး ပျော်ကြတာပဲ မဟုတ်လား ...။

ဒီလို မျှော်လင့်စောင့်စားရင်းနဲ့ အေပရယ်လ ၁၂ ရက်နေ့ကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကတည်းက လက်မှတ်တို့ ဘာတို့ ကြိုဝယ်ထားပြီးပြီလေ ...ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေစုလုပ်တဲ့ မဏ္ဍပ်ကိုပဲသွားထိုင်ကြမယ် ...အတက်နေ့မှ လည်ကြမယ်ပေါ့လေ ...အဲဒီညက တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူး ...မိုးလင်းခါနီးမှ တမူးပဲရလိုက်တယ်။

အေပရယ် ၁၃ ရက်နေ့ မနက် ၆နာရီခွဲမှာ ကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။ အဆင်သင့်လုပ်ထားတဲ့၊ ဂျာနရီခွဲရင် လာခေါ်မယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲပြီး အောက်ဆင်းစောင့်နေလိုက်တယ်။ အောက်မဆင်းခင် အောက်ထပ်ကိုဝင်ပြီး ချောရဲ့ညီမကိုတောင် ရေလောင်းခဲ့သေးတယ်။ သူတို့က ပြန်ပက်မယ်အလုပ်မှာ ဆင်းပြေးလာခဲ့တယ်။ အောက်ရောက်တော့ ဟိုကောင်ကားဝင်လာတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ရှေ့ရောက်လာတော့ ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် တကောင်နှစ်ကောင် သွားခေါ်ဖို့ထွက်ခဲ့တော့တယ်။ ပြီးတော့ သီဟဆီကိုသွားတယ် ...အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဒီကောင်က နိုးတောင်မနိုးသေးဘူး ...ဖင်ပိတ်ကန်နိုးပြီး ရေချိုးအဝတ်လဲခိုင်းရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ လှည်းတန်းက မင်းမင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဝင်ခေါ်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ မဏ္ဍပ်ရောက်တော့ လူလည်း သိပ်မရှိသေးဘူး ...နည်းနည်းစောတာရယ် ...အကြိုနေ့မို့ရယ် နေမှာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ မဏ္ဍပ်လုပ်တဲ့ကောင်တွေနဲ့ နောက်ထဲကိုဝင်ပြီး အချမ်းခံအောင် ကြိုပြီးသောက်ကြတယ်။ ကိုးနာရီခွဲလောက်ရောက်မှ တဖြည်းဖြည်းစည်လာတယ်။ ကာလာတွေလည်း လန်းလာတော့တာပေါ့။

ပထမနေ့ဖြစ်တာနဲ့ အားလျော်စွာ မဏ္ဍပ်မှာတော့ လူသိပ်မများလှဘူး။ ဒါပေမယ့် အင်းလျားလမ်းကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ကားတွေနဲ့စည်ကားနေတယ်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာလည်း ဆိုင်တွေနဲ့ပေါ့ ...အကြော်ဆိုင် ...စားသောက်ဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင်တွေနဲ့ပေါ့။ ပထမတော့ သိပ်ပြီးဖီးလ်မလာတာနဲ့ စင်ရဲ့နောက်ဆုံးမှာထိုင်ပြီးတော့ အရက်ပဲ ဝိုင်းသောက်နေကြတယ်။ ခဏနေတော့ တရိပ်ရိပ်နဲ့ကောင်းလာပြီပေါ့ ...ငါးယောက်ကို နှစ်တောင်ကုန်သွားပြီလေ ...ရေလည်းမစိုသေးတာနဲ့ ကဲ ဟေ့ကောင်တွေ ဆိုပြီး ရှေ့မှာတွေ့ရတဲ့ ဆော်တချို့ဆီ ဝင်ရောဖို့ကြိုးပမ်းကြရတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့တိုက်ပဲမျိုးမတွေ့သေးဘူး ...ဟိုကောင်တွေ ဝင်ရောပြီး အဆင်ပြေသွားပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ တကိုယ်တည်း ပိုက်သုံးလေးချောင်းနဲ့ပေါ့။ ရေထိတော့မှ အမူးနည်းနည်းပြေသွားတယ်။ ကောင်းနေတာတွေ ပျောက်သွားတော့ နည်းနည်းသွားမော့တယ်။ ရှေ့ပြန်လာရေပက် ...ခဏနေတော့ နည်းနည်း ဆူဆူညာညာကြားရလို့ နောက်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရော ...အဝါရောင်ကြိုးသိုင်းလေးနဲ့ နတ်သမီးလေးတပါး ... ရင်ခုန်သံတွေရပ်တန့်ကာ အသက်ရှူဖို့ကိုမေ့နေပြီ သူပြုံးပြလိုက်တော့ ...သူ့နောက်က မဏ္ဍပ်ထောင်တဲ့ သူငယ်ချင်း ပြည့်ဖြိုး။ သူက ...

“ ဟေ့ကောင် ဇာနည် ...ဒီမှာ မင်းတယောက်ထဲဖြစ်နေလို့ ငါ့သူငယ်ချင်းတယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ”

“အေး ကျေးဇူးပဲ ယောက်ဖရာ ...ငါလည်း ပျင်းနေတော့ ...”
“ဟေ့ကောင် အစ်မတွေတော့မထိနဲ့ ...တော်ပြီ မင်းဟာမင်းနေတော့ ”
“သယ်ရင်းကလဲကွာ ...အချင်းချင်းတွေကို ...ကဲ လုပ်လေကွာ ...”
“အေး ဟိုဘက်လှည့် အဲလေ ဒီမှာက ဆယ်တန်းအထိ တကျောင်းတည်းနေခဲ့တဲ့ ငါရဲ့သူငယ်ချင်း ...နာမည်က ခိုင် ...”
“ဟုတ်ကဲ့ နိုက်စ်တူမိတ် ဟဲ့ ယူ ”
“ဟုတ်ကဲ့ ...”
“ဟေ့ကောင် ငါပြောလိုမပြီးသေးဘူး ဆုံးအောင်နားထောင် ...သူ့နာမည်ရင်းကတော့ ငါပြောမပြဘူး။ သူကလည်း သူခင်တဲ့သူတွေမှ သူကိုယ်တိုင်ပြောမယ်လို့ ပြောထားလို့ ...ကဲ ကဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်အထိ ခင်သွားမလဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ ...ငါသွားတော့မယ် ”
“အေးအေး ယောက်ဖ ”

အဲဒါနဲ့တဖြည်းဖြည်းလေး အင်ထရိုဝင်ရတာပေါ့ ...ရေပက်ကြမယ်နော်လို့ပြောလိုက်ပြီး သူ့ကိုစင်ရှေ့ပြန်ခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ပိုက်တချောင်းယူပေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုနောက်ကနေ ပိုက်နဲ့နည်းနည်းပက်လိုက်တော့ သူကလည်း ပြန်ပြီးပက်တယ်။ အဲဒီအချိန်အထိတော့ မည်မည်ရရစကားမပြောဖြစ်ကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းကြောက်နေတယ် ...အခုမှ စတွေ့တာမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် မထူးပါဘူးလေ ဆိုပြီးတော့ ...
“ခိုင် ...ဒီလိုတော့ ခေါ်လို့ရပါတယ်နော် ...”
“အာ ရပါတယ် ကို ...”
“ဇာနည်ပါ ” ...ဟိုကောင် မိတ်ဆက်ပေးပုံကလည်း ကျွန်တော်နာမည်တောင် ပြောမပြလိုက်ဘူး။
“ကိုဇာနည် ...ကိုဇာနည်က ပြည့်ဖြိုးတို့နဲ့ ဆိမ်းဘက်ချုပ်လား ”
“ဟုတ်တယ် ...ကျောင်းတုန်းက ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်တွေလေ ...အခုအထိ တွဲလျက်ပါပဲ ”
“အင်း ...” သူပြောစရာ စကားကုန်သွားပုံပဲ ...အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ...
“ခိုင်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်မသွက်သေးသလိုပဲ ...ဝိုင်သောက်မလား ဟင် ” ခပ်တည်တည်နဲ့ စည်းရုံးလိုက်တယ်။
“အင်း ...ကောင်းသားပဲ ”

ကျွန်တော် သူ့အတွက် စပိုင်တလုံးယူပေးလိုက်ပြီး အဖုံးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နားဝင်ချိုအောင်ပြောတယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြောလိုဆိုလို့ အဆင်ပြေလာတယ်။ သူက အခု စင်္ကာပူမှာ ပေါ်လီ တက်နေတာတဲ့ ...အခု ကျောင်းနားထားတာ ...သင်္ကြန်နဲ့လည်းကြိုတာနဲ့ ပြန်လာတာဆိုပဲ ...။ ကျွန်တော်လည်း ဟိုမှာ အဆင်ပြေရဲ့လားဘာလား မေးနေလိုက်တယ်။ အဟီး ...ချော့ကိုတောင် မမေးမိဘူး။
ရေပက်ရင်း သောက်ရင်းနဲ့ စကားတွေအတော်ပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူ့ကိုလည်း တော်တော်လေးဂရုစိုက်လိုက်တယ်။ ကားတွေက ရေခဲရေနဲ့ပြန်ပက်ရင်၊ မီးသတ်ပိုက်နဲ့ထိုးရင် ကာထားပေးတာတို့ ဘာတို့ပေါ့ ...သူက ကျေးဇူးတင်တဲ့ မျက်လုံးလေးနဲ့ မော့ကြည့်တယ် ...အကြည့်ချင်း ခဏခဏဆုံတယ်။ တဖြည်းဖြည်းရင်းနှီးလာကြတယ် ...ကားနည်းနည်း ကျသွားတုန်း စင်အလယ်ဆင်မှာထိုင်ရင်း စကားတွေထပ်ပြောကြပြန်တယ်။

“ခိုင် ...”
“ခိုင် အခုတယောက်ထဲလာတာလား ...ဘယ်သူမှ မပါဘူးလား ...”
“အင်း မေမေတော့ပါလာတယ်လေ ...ပြည့်ဖြိုးတို့အိမ်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့တယ် ”
“ကောင်းတာပေါ့ ...သူတို့တွေက ကိုယ်တို့ပျော်ရွှင်မှုတွေကို ခံစားတတ်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ ...”
“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ...ပါလာရင် ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး ”
“လုပ်မနေနဲ့ ခိုင်နဲ့ကိုယ် သူငယ်ချင်းတောင်ဖြစ်ကြမယ် မထင်ဘူး ”
“အင်းလေ ...ဪ ဒါနဲ့ ကိုဇာနည်က ဘယ်မှာနေတာလဲဟင် ”
“အလုံမှာလေ ...သူငယ်ချင်းတယောက်က လာခေါ်တယ် ”
“ခိုင်တို့က ရွှေပုန်းညက်မှာ ...လာလည်ပေါ့ ...”
“လာလည်ရမယ် ...ခိုင်က ကိုယ်ကို ခင်သွားတယ်ပေါ့ ...”
“အင်း ထင်တာပဲ ”
“ကိုယ်တော့ မယုံဘူး ...”
“ဘာဖြစ်လို့ ...”
“ဟိုကောင် ပြည့်ဖြိုးပြောသွားတုန်းက သူခင်တဲ့သူမှ နာမည်ပြောပြမယ်ဆို ...ခု သိမှမသိသေးတာ ”

“ အမယ်လေး ...ကိုယ်တော် ...သိချင်လည်း ပြောပြပါ့မယ် ...ပြီးရင် မေ့သွားမှာလား ”
“ မေ့သွားလည်းရပါတယ် ...ယောက်ဖကို မေးလိုက်ရင်ရမှာပါ ...ခိုင်က ပြောပြပြီးမှ မေ့သွားတယ်ပေါ့ ... ဘယ်လိုလဲ ”
“ တော်ပြီး မပြောတော့ဘူး အိမ်လည်း မလာနဲ့တော့ ”

“ အား ...နောက်တာပါကွာ ...ခိုင်ကလဲ ...တသက်လုံး မမေ့မလျော့ မှတ်ထားမှာပါ ...ဒီထဲက ”
ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြပြီးပြောလိုက်တယ်။

“ အင်း ...နားထောင် ...အိပ်ချ် အဲဒီ အိုင် အဲဒီ ... ”

“ နှင်း ”

“ ဟုတ်ပြီ ... ပီ ဒပ်ဘယ်လ်ယူ အိုင် အဲဒီ တီ ”

“ ပွင့် ...ဆက်ပြောလေ ”

“ ကေ အေ ဝိုင် ”

“ ကေခိုင်ပေါ့ ... ”

“ ဟုတ်တယ် နှင်းပွင့်ကေခိုင် ... ”

“ နာမည်လေးက သိပ်လှတာပဲ ... ”

“ ပိုပြီ ... အင်း နောက်ဆုံးတလုံးတောင် မပြောလိုက်ရဘူး ... ”

“ အင်းလေ အခုပဲ ခိုင်လို့ခေါ်နေတာကို ... ”

“ ဟုတ်သားပဲ ... ”

“ ခိုင် ...ဖြစ်နိုင်ရင် အဲလိုမခေါ်ပဲ တမျိုးပြောင်းခေါ်ချင်တယ် ရမလား ”

“ ဆိုစမ်းပါဦး ”

“ နှင်း ...လို့ ”

“ ရပါတယ် ခေါ်နိုင်ပါတယ် ...ပြည့်ဖြိုးတို့နဲ့တွေ့ရင်တော့ အဲလိုမခေါ်နဲ့နော် ... ကြောင်နေမှာပေါ့ ”

“ ကောင်းပါပြီ နှင်းရေ ... ”

“ အင်း သူ့ကိုရော ...ကိုဇာနည်လို့ခေါ်တာ ဖြစ်တယ်မလား၊ သူများတွေကရော ဘယ်လိုခေါ်သေးလဲ ”

“ ကျော်ကြီးတဲ့ ...ဘိုးတော်နဲ့ဘွားတော်ကတော့ သားလို့ခေါ်တာပဲ ”

“ အင်း ...ဒါဆို သားလို့ခေါ်ရအောင် ...ဟဲ ဟဲ နောက်တာပါ ...ဘာဖြစ်လို့ ကျော်ကြီးလို့ခေါ်တာလဲ ”

“ အဟဲ ...ဘော်ဒါတွေဆီက ပစ္စည်းတခုခုကြိုက်တာတွေ့ရင် မသိမသာရော သိသိသာသာရော ကျော်တတ်လို့ ခေါ်ကြတာလေ ”

“ ဪ အဲလိုတော့ မခေါ်တော့ဘူး ...ကိုဖြုတ်လိုက်မယ် ဇာနည်ပေါ့ ... ”

“ သဘောတော်အတိုင်းပါ ခင်ဗျာ ... ”

ခဏနေတော့ နေ့လည်နားချိန်ရောက်တာနဲ့ ထမင်းကြော်ဘူးတွေရောက်လာလို့ ...သွားယူပေးပြီး မဏ္ဍပ်နောက်က

သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ နှစ်ယောက်ထိုင်စားကြတယ်။ အအေးသောက်မလားလို့ မေးလိုက်တော့ သောက်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ သူက ပိုက်ဆံအတင်းပြန်ပေးတယ်။

“ ထားလိုက်ပါကွာ နှင်းကလဲ ”

“ ယူပါ ...နောက်တလှည့်မှ ပြန်ကျွေးလေ ”

“ ထားလိုက်ပါကွာ ...သကြွန်တွင်း ရေလျှံနေတုန်းကျွေးထားတာနော် ...နောက်ပိုင်း နှင်းပဲကပ်စားရမှာ ”

“ ရပါတယ် အဲဒီအချိန်လည်း စပွန်ဆာပေးပါ့မယ် ...အခုလဲ ယူထားပါ နှင်းကိုခင်ရင်နော် ... ”

အဲဒီလိုနဲ့ စားသောက်အပြီး ဟိုကောင်တွေဖက်လျှောက်လာခဲ့တယ် ...သူတို့ကတော့ အတွဲကိုယ်စီနဲ့ အဆင်ပြေ နေကြပြီ။

လက်သွက်လိုက်ကြတာ ...ငါနဲ့များကွာပါ။ သူတို့က ဘယ်ကလဲ ဘယ်သူလဲ ဝိုင်းမေးကြတယ်။ ပြည့်ဖြိုးကတော့ မသိမသာ

မျက်စိမှိတ်ပြတယ် ...သူ ဂျိုင်းပေးတာ မပြောနဲ့ပေါ့ ...အဲဒါနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းပြလိုက်ရင်း ... ခဏနေတော့

ပြည့်ဖြိုးနဲ့ ပြန်ထွက်လာကြတယ်။ သူကတော့ စင်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ တခြားအပေါင်းအသင်းလည်း

ရှိမှမရှိပဲကို ...ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားမှ သူကလက်လှမ်းပြတယ် ...ခေါ်တော့တသိန်းအားတွေနဲ့ အကြည့်ခံနေရတာ

အနေခက်နေပြီထင်ရဲ့ ...။

“ ဟဲ့ ပြည့်ဖြိုး ...ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ...နင့်ကိုကျွေးဇူးတင်တယ်ဟာ ...ဇာနည်က အရမ်းခင်ဖို့ ကောင်းတယ် ”

“ အေး သူက အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဂျိုးမဟုတ်လို့ မိတ်ဆက်ပေးတာ ...တခြားကောင်တွေဆို နင်နဲ့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...ကဲ

ကဲ ငါသွားမယ် ...ရေသွားဖွင့်လိုက်ဦးမယ် ” ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ထွက်သွားတယ်။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း မျက်လုံးချင်းစကားပြောပြီး စောင့်နေကြတာပေါ့ ...ရေပြန်လာတဲ့အထိပဲလေ။
ညနေပိုင်းတိုင်းလုံးလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တတွဲတွဲနဲ့ပေါ့ ...သူ့အကြောင်း ကိုယ်အကြောင်းတွေကို
တော်တော်များများ အပြန်အလှန်ပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူက ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက စင်္ကာပူကိုသွားပြီး ကျောင်းသွား
တက်တာ ...သူ့အဖေကလည်း အဲဒီမှာပဲလေ ...အမေကတော့ ရန်ကုန်မှာ။ တဦးတည်းသောသမီး ...အခု ပြန်လာတော့
အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့လည်း အဆက်သွယ်သိပ်မရှိ ...ရှားရှားပါးပါးရှိတဲ့ ပြည့်ဖြိုးကိုပဲ ဒုက္ခပေးနေရတယ် ဆိုပဲ
...ဒီသင်္ကြန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်တဲ့ ...။
အာရိုက်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ချမ်းလာပြန်တယ် ...ဘီယာနှစ်ဘူးသွားဝယ်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သောက်ကြတယ်။
ရေပက်ခံကားတွေကိုပက်လိုက် အချင်းချင်းပက်လိုက်နဲ့ပဲ တနေကုန်ခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ...စေ့ချင်း ကြမ်းရင်တော့
မကောင်းဘူးလို့ တွေးနေမိတယ်။ အဲဒီညနေက ပြည့်ဖြိုးတို့အိမ်မှာပဲ အိပ်လိုက်တယ်။ သူကတော့ သူ့အမေနဲ့ပြန်သွားတာ
ပေါ့လေ ...။

နောက်တနေ့ရောက်တော့ မနက်ပိုင်းတိုင်းလုံး သူ့ရောက်မလာဘူး ...ကျွန်တော်တယောက်ထဲ သောက်လိုက် ပေါက်လိုက်
ပက်လိုက်နဲ့ပဲ နေနေမိတယ်။ သီဟတို့ကောင်တွေကတော့ ကျွန်တော်ကိုပိုင်းလှောင်ကြတယ်။ သူတို့ချုပ်ထားတဲ့
ဆော်တွေလည်းပါတာပေါ့လေ ...။ အဲဒီမနက်က ရင်ထဲမှာတခုခုလိုနေသလို ...အရက်တော့မဟုတ်တာ အသေအချာပဲ။
ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ အဲဒီမနက်ပိုင်းကုန်သွားလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး ...လူလည်း ဘူပြီး မူးနောက်ရီဝေနေတယ်။ အနားမှာတော့
ပုလင်းလေးတွေစီလို့ ...။ ပြည့်ဖြိုးကလာဆွဲခေါ်သွားပြီး ထမင်းကြော်တဘူးပေးတယ်။ လာမှာပါကွာ လို့လည်း အားပေး
သွားသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မဏ္ဍပ်အောက်ကိုဆင်းပြီး လမ်းဘေးသစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ဆင်းဆွဲတယ်။ အရသာတော့
မတွေ့မိဘူး ...လျှာကပါ ဣန္ဒြေပျက်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ ...။

အဲဒီလိုနဲ့ စိတ်မပါလက်မပါ စားနေရင်း အရှေ့ကိုငေးနေမိတယ် ...မြူမှန်တွေလိုပဲ အရိပ်အယောင်ကို မကွဲဘူး။
ခဏနေတော့ ပုခုံးပေါ်ကိုလက်တဖက်ရောက်လာတာကို ခံစားမိတယ်။ ဆတ်ကန်ပုတ်ထုတ်လိုက်တော့ ရယ်သံလွင်လွင်ကို
ကြားရတယ်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ...ခပ်ဝါးဝါးအမြင်ထဲမှာ အလှကြီးလှနေတဲ့ ဘယ်လိုမှမေ့ပျောက်မရတဲ့ နှင်း ...။
ဟုတ်တယ် ...မျက်စိမှားနေလားဆိုပြီး မျက်လုံးကိုပွတ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူပါ ... တကယ်ပါပဲ ...။
“ ဘယ်လိုလဲ ဆရာ ...ဘယ်လောက်များ သောက်ထားလဲမသိဘူး ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်သလိုပဲ ”
“ ... ”

“ ဇာနည် ...လာထဦး ...လာပါ မျက်နှာသစ်လိုက် ”
ဒီလိုနဲ့ စင်အောက်နားမှာရှိတဲ့ တိုင်ကီထဲကရေနဲ့ မျက်နှာသစ်ပေးတာခံလိုက်ရတယ်။ တကယ်သစ်ပေးတာပါ။
လက်ကိုင်ပဝါလေးနဲ့တောင် သူကပွတ်ပေးသေးတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ့ကို သဲသဲကွဲကွဲ
ထင်ထင်ရှားရှားပြန်တွေ့ရတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးကစူလို့ ... မျက်နှာလေးကတော့ ခပ်တင်းတင်းနဲ့ ...။

“ နှင်း ... ”
“ ဘာလဲ ”
“ နှင်း ...လို့ ”
“ ပြော ”

“ စိတ်ဆိုးသွားလား ...နှင်းမကြိုက်ရင် နောက်ကိုမသောက်တော့ပါဘူးကွာ နော် ... ”
“ မသောက်နဲ့လို့တော့ မပြောပါဘူး အခုဟာက လွန်လွန်းတယ် ” ဆိုပြီး သူ့ဂျာကင်အိပ်ထဲထည့်လာတဲ့ ရေမွှေး
ပုလင်းကိုထုတ်ပြီး ဆွတ်ပေးတယ်။

“ ကိုယ်လည်း မသောက်ချင်ပါဘူးကွာ ...မနက်ကနှင်းလည်း ရောက်မလာနိုင်တာနဲ့ ကိုယ်တယောက်ထဲပျင်းတာနဲ့
သောက်မိသွားတာ ...မနက်က ဘယ်သွားနေတာလဲကွာ ... ”

“ မေမေပေါ့ ...အသိတယောက်အိမ်မှာမုန့်လုပ်စားလို့ဆိုပြီးသွားတာ ... အဲဒါခေ 🤔 ဘူးတာနဲ့ ”
“ ဪ ...ကိုယ်ကတော့ နှင်းများပစ်ပြေးသွားပြီလားလို့ ... ”
“ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ”
“ ကိုယ်မှမသိတာ ... ”
“ ယောက်ဖကိုမေးပေါ့ ...အဲလေ ပြည့်ဖြိုးကိုပြောတာလေ ...သူသိပါတယ် ”
“ နှင်းကိုပဲ မေးတော့မယ် ကိုယ်ကိုပေးထားလေ ... ”

“ ၈၀ ၃၀...”

“ အင်းလေ ...ညကျ ဆက်လိုက်မယ် ”

အဲဒီနေ့က ရေသိပ်မပက်ဖြစ်ဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော် စင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း အချိန်တွေကို စကားတွေပြောလိုက် ... မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်နဲ့ပဲ ဖြုန်းနေကြတယ်။ သူ့အကြည့်မှာ ဆွဲအားတခု ပါသလိုပဲ ...ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ တမျိုးဖြစ်လာတယ်။ ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာတယ် ...ပါးစပ်ကလည်း စကားတခွန်းကို ပြောမိမလို့ မနည်းထိန်းချုပ် ထားရတယ်။ မထူးပါဘူးလေ ...ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေပဲ တွေ့တွေ့ချင်းမပြောမိရင်ပြီးတာပဲလို့ တွေးရင်း...

“ နှင်း ... ”

“ ဘာလဲဟင် ... ”

“ ကိုယ်တခုပြောမယ် ...နားထောင်ပေးမှာလား ”

“ အင်းပေါ့ ...အခုလဲ စကားတွေအများကြီး ပြောနေတဲ့ဟာကို ”

“ တကယ်နော် ...ပြောပြီးမှ မကြိုက်ဘူး မပြောနဲ့ ဘာညာမလုပ်ရဘူး ”

“ ကဲ ...ပြောမှာသာပြောပါ ...စိတ်တောင်ထင်လာပြီ ”

“ ဒါဆို ပြောပြီနော် ... ”

“ ... ”

“ ချစ်တယ် နှင်းရယ် ... ”

“ ဘာ ဘာ ဘာ ပြန်ပြောပါဦး ...မကြားလိုက်လို့ ”

“ ချစ်တယ် နှင်းရယ် လို့ ... ”

“ ဪ ဪ ...အင်းလေ ဒါပဲမလား ”

“ ဟိုလေ ကိုယ့်ကိုနှင်းက ဘယ်လိုသဘောထားလဲ ... ”

“ ကဲပါလေ တခြားအကြောင်းရော မပြောတတ်ဘူးလား ”

“ ဟင်အင်း ကိုယ်မှာ ဒီစကားတခွန်းပဲ ပြောစရာရှိတော့တယ် ...လက်ခံပေးပါနှင်းရယ် ”

“ နှင်းက ငယ်ပါသေးတယ် ...အချစ်ရေးစိတ်မဝင်စားသေးဘူး ...ပညာသင်နေချိန်မှာ ကျန်တာတွေ မတွေးချင်ဘူး ... ”

“ အင် ... ”

“ အဲလိုမပြောပါဘူးလို့ ...နှင်းကလည်း ...ဟာကွာ မပြောတော့ဘူး ... ကိုယ့်ဘာသာ တွေးယူတော့ ... ”

“ ချစ်တယ် နှင်းရယ် ... ” လို့ပြောလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်လေးကိုဆွဲဖက် ... နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပ်နမ်းပစ်လိုက်တယ်။

စင်ပေါ်မှာပေမယ့် မရှက်တော့ပါဘူး ...ပျော်တာကိုး။

အတက်နေ့မှာတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် မခွဲတော့ဘူး။ သူက မနက်စောစောထဲက ပြည့်ဖြိုးတို့အိမ်ရောက်နေသလို ကျွန်တော်ကလည်း မနေ့ညက အဲဒီမှာပဲအိပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ရှေးရီလောက်တည်းက တွေ့ကြတယ်။ ချစ်စခင်စဆိုတော့ သိပ်ပြီး မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေသလိုပဲ ...နောက်မှပြန်တွေးရင်း ရယ်မိသေးတယ်။ အတက်နေ့ဆိုတော့ မနက်ဇန်နဝါရီလောက်ထဲက စပြီး ပက်ကုန်ကြပြီ ...ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ချင်းတွဲပြီး စင်ပေါ်တက်ခဲ့ကြတယ်။ စင်ပေါ်မှာလည်း လူအတော်များများ နေရာယူနေကြပြီဆိုတော့ ပိုက်တောင် မနည်းလိုက်ယူရတယ်။ တခြားသူငယ်ချင်းတွေတော့ ဒီနေ့လာမပက်ကြဘူး။ သူတို့က အတက်နေ့ဆိုတော့ ကားနဲ့လည်ကြမလို့တဲ့ ...ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ်အချင်းအချင်း အနောက်အယုတ် ကင်းကင်းနဲ့ ကြည့်နိုင်ကြတာပေါ့လေ ...နို့မို့ ဟိုကောင်တွေနဲ့ဆိုရင် အနေကြုံတယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို သိပ်မသောက်နဲ့နော်လို့ ပြောတာနဲ့ သူနဲ့အတူတူ ဝိုင်ပဲသောက်နေလိုက်တယ်။ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ ဆိုတော့ သိပ်ဖီလင်မလာသလိုပဲ ...ဒါပေမယ့် သူ့စကားကိုလည်း နားထောင်ရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ရေပက်လိုက် သောက်လိုက် ဆိုတာတော့ ယောက်ျားလေးတိုင်း ...အင်းလေ သကြိန်ရေပက်ကစားကြသူတိုင်းလိုလိုလုပ်ကြတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ထူးမခြားနားပါပဲ ...သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားရင်း စကားတွေကလည်း ပြောမကုန်နိုင်အောင်ရှိနေတယ်။ သူကပြောလိုက် ...ကျွန်တော်ကပြောလိုက်နဲ့ ...ကြည့်နူးမှအာရုံထဲမှာ လွင့်မျောနေကြတာပေါ့လေ။

ခဏနေတော့ ချမ်းလာတာနဲ့ သူ့ကိုခွင့်တောင်းပြီး နည်းနည်းလောက်တော့ အပြင်းကလေးသောက်လိုက်ဦးမယ် လို့ပြော ...အောက်ဆင်းပြီး တပြားသွားဆွဲလာတယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ ကိုလာနဲ့စပ်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲ သောက်နေလိုက်တယ်။ သူ့ကို တိုက်ကြည့်တော့ ဘယ်လိုကြီးလဲ ...မကြိုက်ပါဘူးတဲ့ ...။ ဘာပဲပြောပြော ဝီစကီလေး ဝင်သွားမှ နေလို့ထိုင်လို့ပိုကောင်းပြီး ပျော်လာသလိုပဲ။ မဏ္ဍပ်ကဖွင့်ထားတဲ့ တီးလုံးသံစဉ်အောက်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ

နည်းနည်း မရိုးမရွဖြစ်လာတယ်။ အနားကို ကြည့်လိုက်တော့ တချို့တွေက လက်မြောက်ခြေမြောက်နဲ့ကလို့ ...ကျွန်တော် သူ့ကို ခဏထားခဲ့လိုက်ပြီး ဝင်ရောလိုက်တယ်။ နည်းနည်းကြာအောင်ကလိုက်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့တယ်။

သူ့ဆီကိုပြန်လာတော့ သူကဆီးပြီး ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲတယ်။ ပြီးတော့ ...

“ သွားကတာကလဲ အကြာကြီးပဲ ... ”

“ နှင်းကလဲကွာ ...နည်းနည်း ကောင်းသွားလို့ပါ ... ”

“ တော်ပါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး ...ဟို အပြာဝမ်းဆက်နဲ့ ကောင်မလေးနားမှ သွားရစ်နေတာမြင်သားပဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး နှင်းရာ ...ကိုယ်က သတိတောင်မထားမိပါဘူး ”

“ သွား မယုံဘူး ...တော်ပြီ တော်ပြီ ...သူ တော်တော် အပြောင်းအလဲမြန်တာပဲ ... ”

ကျွန်တော် ပြာသွားတယ် ...ဟိုဘက်ကို တချက်ဝေကြည့်လိုက်တော့ အပြာရောင်ကောင်မလေးတယောက်ကို တွေ့ရတယ် ...ခပ်ဟော့ဟော့ပါပဲ ...ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်တိုက်ပဲမဟုတ်ဘူး ...။ ပြီးတော့မှ ...

“ နှင်း ...နှင်းလို့ ”

“ ဘာလဲ ... ”

“ ဟုတ်တယ်နော် အခုမှကြည့်မိတယ် ...ကောင်မလေးက အလန်းလေးပဲ ”

“ သူနော် ... ”

“ နောက်တာပါ နှင်းရာ ...ကိုယ်မှာ နှင်းတယောက်လုံးရှိနေမှတော့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ”

“ တကယ်ပြောတာလား ... ”

“ တကယ်ပါကွာ ... ”

“ ဒါဆိုလဲ ပြီးရော ... ”

အဲဒီစကားကတော့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း သူ့ကိုချော့လိုရသွားပြီဆိုတိုင်း ကြားရတဲ့စကားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြီးတော့ သူ့ကို ...

“ နှင်းရာ ...ဘယ်လိုလဲ မကဘူးလား ... ”

“ ဟင်း ...အဲဒီလို မြူးစစ်နဲ့တော့ သိပ်ဖိလဲမလာဘူးကွာ ... ”

“ ဒါဆို သကြိန်သီချင်းဆိုရင် ... ”

“ လုပ်လိုက်လေ ...ကြာသလားလို့ ”

အဲဒီလို ပြောတာနဲ့ အခုဖွင့်ထားတဲ့ တီးလုံးဆုံးသွားချိန်မှာ စင်အပေါ်ဆုံးနေရာမှာရှိတဲ့ စက်တွေထားတဲ့နေရာကို သွားပြီး မြန်နှာသီချင်းကိုဖွင့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ စက်ကိုင်တဲ့သူက အခွေရှာနေတုန်း ကျွန်တော်လည်း ဆိုချင်စိတ်ပေါက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်ဆိုမယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီး မိုက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။

သီချင်းသံလည်းစထွက်လာရော ...မိန်းကလေးချည်းပဲ သီးသန့်ထွက်လာကြတော့တယ်။ သကြိန်သီချင်းဆိုတော့ တော်တော်များများ မူးနေတဲ့သူကလွဲလို့ မနေနိုင်ကြဘူးထင်ပါရဲ့ ...အင်ထရိုကတည်းက စပြီး ညီညီညာညာနီးပါး ကကြ တော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အရက်ရှိနဲ့ဆိုတော့ စောက်ခွက်ပြောင်ရဲနေတာနဲ့ သေသေချာချာ ခပ်တည်တည်နဲ့ဆိုတယ်။

သူ့ကိုတော့ နည်းနည်းဝေးဝေးကနေပဲ ကြည့်နေရတာပေါ့လေ။ သကြိန်သီချင်းဆိုတော့ ကနေတဲ့သူတွေကလည်း သိပ်ပြီးတော့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မဖြစ်ကြပါဘူး။ သီချင်းဆုံးတဲ့အထိ ဆိုနေလိုက်ရင်း သူကနေတာကိုပဲ

နှစ်မျောနေလိုက်တော့တယ်။

သီချင်းပြီးသွားမှ သူ့ကိုပြေးဖက်လိုက်ပြီး ... “ နှင်းရယ် ...သိပ်လှတာပဲ ” လို့ပြောလိုက်ပြီး သူ့ကိုခေါ်လာပြီး စင်ရှေ့နားမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ လက်ကျန်လေးတွေရှင်းလိုက်ကြရင်း ကားတွေပေါ်ကပြန်ပက်တဲ့ ရေခဲရေဒဏ်ကို တောင်ခံ နေတယ်။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ချမ်းလာတာနဲ့ အောက်ပြန်ဆင်းခဲ့ကြတယ်။ နေ့လည်နားချိန်လည်း ရောက်လှတော့ နီးပါပြီ ...အောက်ရောက်တော့ ပြည့်ဖြိုးတို့ဘိုးတော်လည်း ရောက်နေတယ်။ သူက မင်းလုပ်လိုက်တာ ငါတော့သကြိန်ပိုး ဝင်သွားပြီ ညနေကျရင်တော့ စင်ပေါ်ကို ငါတက်ဆိုဦးမှ တဲ့ ...။ စားစရာတွေလည်း အဆင်သင့်ရနေတာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နေ့လည်စာစားလိုက်ကြတယ်။

စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ သူ့ကိုပြောလိုက်တယ်။ ညနေပိုင်းတော့ မြို့ထဲလျှောက်ရအောင်လို့ ...သူက သဘောတူ တာနဲ့ပဲ ပြည့်ဖြိုးတို့ကားကိုငှားပြီးသွားဖို့ စီစဉ်ထားလိုက်တယ်။ ကားယူသွားဖို့ ပြည့်ဖြိုးနဲ့ပြောတော့ သူကောင်သားက

အင်တင်တင်နဲ့ ...အဲဒါနဲ့ပဲ ...

“ ယောက်ဖရာ ...မင်းကလဲ မင်းစတဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဆုံးအောင်တော့ကူညီပေါ့ ... ”

“ အင်း ငါဆီတွေတော့ ကုန်ပါပြီကွာ ...ဪ မင်းတို့ အခြေအနေပြောစမ်းပါဦး ...ဟဲဟဲ ”

“ မင်းအစ်မတွေတော့ စိတ်ချလိုက်တော့ကွာ ...ကဲပါကွာ ကားပေးလိုက်စမ်းပါ ...ဆီဖိုး ငါပြန်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ ကူညီပါနော် ...ယောက်ဖ ”

အဲလိုနဲ့ ကားကိစ္စစီစဉ်ပြီး နေ့လည် ၂နာရီလောက် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မဏ္ဍပ်နေရာကနေပြီး တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းရောက်အောင်တိုးရတယ်။ ပြီးမှ ပြည်လမ်းကို ချိုးကွေ့ပြီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကနေ မြို့ထဲအထိ မောင်းခဲ့ကြတယ်။ သူကတော့ ဘေးကနေပြီး စကားတွေ တွတ်တီးတွတ်တာပြောနေတယ်။ သူ့ကို လက်တဖက်နဲ့ဖက်ထားပြီး အချိုးမပြေတဲ့ လူတွေကားတွေကို ရှောင်ပြီး မြို့ထဲအထိမောင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မဂိုလမ်းမှာ ကားရပ်ထားလိုက်ပြီး သူနဲ့ကျွန်တော် ဆူးလေဘုရားလမ်းအတိုင်း မြို့တော်ခန်းမဖက်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။

လမ်းမှာတော့ ရေစိုနေတဲ့သူ့ကို ခေါ်တော့ငါးသိန်းအားနဲ့ ငမ်းသွားကြသူတွေကြားကဖြတ်ရင်း မဏ္ဍပ်ရှေ့ကိုရောက် ခဲ့ကြတယ်။ မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ လူတွေကားတွေ ကျပ်ညပ်နေတာပါပဲ ...မနည်းကို တိုးရတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော်မဏ္ဍပ်ကို သေချာမြင်ရတဲ့ အနေအထားရောက်အောင်သွားလိုက်ပြီး စင်ပေါ်ကလှုပ်ရှားမှတော့ သီချင်းတွေကို ခံစားနေလိုက်ကြတယ်။ သိပ်လည်းမကောင်းတာနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြန်ထွက်လာကြတယ်။ အဲဒီကနေ မဂိုလမ်းရောက်အောင် ပြန်လျှောက်လာရ တာပေါ့လေ ...ပြီးတော့ သူက ချမ်းနေပြီ၊ ဗိုက်လဲဆာသလိုပဲဆိုတာနဲ့ ပန်းဆိုးတန်းက ဂျပန်ဆိုင်လေးကို ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူ့အိမ်အကြောင်းတွေ ...စကားပူက အကြောင်းတွေ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ သူ့ဘွားတော် ဒီနေ့ညအိမ်ပြန်မအိပ်ပဲ သူ့အဘွားအိမ်မှာ အိပ်မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ အကြံတခုပေါ်လာပေမယ့် အကောင်အထည်မဖော်ခင်တော့ သူ့ကိုပေးမသိတော့ပါဘူးလေ။ အဲဒီမှာ တနာရီလောက်နီးနီးထိုင်လိုက်ကြပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ ညနေ ငါးနာရီလောက်ရှိတော့မယ်။ သူ့ကိုမေးကြည့်တော့ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်ဆိုတာနဲ့ ရွှေပုန်းညက်အထိ လိုက်ပို့ရတယ် ...အဲဒီမှာပဲ တသက်မမေ့နိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ... စတင်ခဲ့တာပေါ့လေ ...။

ကားကို ပုံမှန်ပဲမောင်းလာခဲ့တယ် ...အတက်နေ့ဆိုတော့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ညနက်တဲ့အထိ ကဲမယ်သူတွေကလဲ လမ်းပေါ်မှာရှုပဲထွေးနေတာနဲ့ ...သူတို့ဆီရောက်တော့ ငါးနာရီခွဲပြီ။ ကားထားခဲ့လိုက်ပြီး သူနဲ့အတူ အပေါ်တက်လိုက် လာခဲ့တယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဖိနပ်တွေဘာတွေချွတ်ပြီး သူတို့ဧည့်ခန်းထဲကိုဝင်လိုက်တယ်။ ဆိုဖာတွေပေါ် ရေစိုကြီးနဲ့ ထိုင်ရမှာအားနာတာနဲ့ ...ခွေးရုပ်ဆိုဖာအသေးလေးပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေလိုက်တယ်။ သူကတော့ နောက်ကိုဝင်သွားတာ ပြန်ပြီး ထွက်မလာသေးဘူး။ ခဏနေတော့မှ အိမ်နေရင်းအဝတ်အစားနဲ့ သူပြန်ထွက်လာတယ်။

ရေစိုကြီးနဲ့ကျွန်တော်ကိုတွေ့တော့ တချက်စဉ်းစားသလိုလုပ်ပြီးမှ ...
“ သူကလဲကွာ ရေစိုကြီးနဲ့ ...အင်း ဖေဖေအဝတ်တွေတော့ရှိတယ် ...လဲထားမလား ”

“ အင်း ကောင်းတာပေါ့ ...ကိုယ်လဲ ချက်ချင်းပြန်ဦးမှာမှမဟုတ်တာ ... ”

သူက သူ့အဖေရဲ့ တီရှပ်နဲ့ပုဆိုး ယူလာပေးတာနဲ့ လဲထားလိုက်တယ်။ အဝတ်တွေကိုတော့ ဝရန်တာထုတ်ပြီး ဖြန့်ထား လိုက်တယ်။ နောက် သူက ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲပြီး ဆိုဖာတွေပေါ်ထိုင်ခိုင်းတယ် ...ကော်ဖီသောက်မလားမေးပြီး နောက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့မှာ တယောက်ထဲပျင်းတာနဲ့ လိုက်ဝင်သွားတယ်။ သူကတော့ ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေကို ဖောက်ပြီး ဖျော်ဖို့ပြင်ဆင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဘေးနားမှာသွားရပ်လိုက်ပြီး ကူညီလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူက ပန်းကန်စင်က အောက်ခံပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ယူပေးပါ ဆိုတာနဲ့ သွားယူလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူက ကော်ဖီဖျော်လို့ ပြီးနေပြီလေ ...။ ကျွန်တော် ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ကို ဘေစင်မှာသွားဆေးလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ကစားပွဲပေါ်တင်အပေးမှာတော့ ပန်းကန်ပြားတချပ်ဟာ လက်ကရေတွေနဲ့ချောပြီး ကြမ်းပေါ်ကျကွဲသွားတယ်။ သူလန့်သွားလို့ ကျွန်တော်က ကလေးလဲမဟုတ်ပဲနဲ့လို့ပြောလိုက်ပြီး ပန်းကန်ကွဲတွေကို ကောက်ယူလိုက်တဲ့အချိန် မှာတော့ ကျွန်တော်လက်ရသွားတော့တယ်။ သူက တံမြက်စီးသွားယူပြီး ပြန်အလာ ကျွန်တော်လက်က သွေးတွေကို မြင်တော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားတယ်။

“ အို မောင် ...ဘာဖြစ်သွားလဲ ”
“ ... ”

“ ပြစမ်း သွေးတွေ မနည်းဘူး ”
“ ဟင် ...နှင်း ...ခုနက ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ”

“ ကဲပါ ...ဒါတွေ အရင်ဆေးထည့်ထားရအောင် ... ”
“ ပြောပါ နှင်းရယ် ...ဒါဆို ဒီတိုင်းပဲထားတော့ ဆေးမထည့်နဲ့ ”

“ ကဲပါ ...ကလေးကြီးလိုပဲ ...မောင် လို့ခေါ်တာ ...အရင်က စိတ်မရဲတာနဲ့ ...ခုတော့ လွတ်ကနဲ ထွက်သွားတာ ... ”

“ ချစ်တယ် နှင်းရယ် ... ”

သူက အတူတူပါပဲ မောင်ရယ် လို့ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲက ဖတ်စိအိတ်ဒ် ဆေးသေတ္တာကိုယူလာပြီး ကျွန်တော့်လက်က တလက်မလောက်ရှသွားတဲ့ ဒဏ်ရာကို အရက်ပြန်နဲ့ဆေး ဘီတာဒင်းထည့်ပေးပြီး ပလာစတစ်နဲ့ကပ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့မှ သူက ...

“ သွား ...အိမ်ရှေ့မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ ...ဝင်မလာနဲ့တော့ ”

ကျွန်တော်လည်း ရှေ့ပြန်ထွက်လာပြီးထိုင်နေလိုက်တယ်။ သူက ကော်ဖီခွက်တွေကိုယူလာပြီး စားပွဲပေါ်ချပေးတယ်။ ကော်ဖီက အတန်ငယ်တော့ အေးစက်စပြုနေပြီ ...ဒါပေမယ့် သောက်လိုက်တော့လည်း အနေတော်ပါပဲ။

သူက အိမ်ရှေ့က သူ့တို့ ဟုမ်းသီရေတာစစ်စတမ်ကို ပါဝါဖွင့်လိုက်ပြီး သီချင်းဆိုရအောင်လေတဲ့ ...။ ကျွန်တော် လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ စီးတီးအက်ဖ်အမ်အေ့ကိုထည့်လိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား စုံတွဲဆိုကြတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့ကိုယ်လေးကိုဖက်ပြီး သူကလည်း ခေါင်းလေးကို ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ်တင်ထားတယ်။ နောက် ပါးချင်းအပ်တယ် ...ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းချင်း ဂဟေဆက်မိကြတယ်။

ချိုမြိန်တဲ့ အပြန်အလှန် အနမ်းတွေကြားမှာ သူ့ရောကျွန်တော်ရော မိန်းမောနေကြတယ်။ ရင်တွေလည်း ခုန်လာတယ်။ သူ့ဆိုရင်ရော ...ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း စိတ်တွေကို အမှောင်ဘက်ရောက်အောင် တွန်းပို့နေတယ်။ နှုတ်ခမ်းချင်းစုပုံနမ်းနေရင်း လက်တွေက သူ့ကျောပြင်ကလေးကို ပွတ်ပေးနေမိတယ်။ သူ့လက်တွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်ချင်နေပေမယ့် လှုပ်ရှားမှုတွေက မနာခံဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူ့ကျောလေးကိုပွတ်ပေးနေရာကနေ ပေါင်တွေပေါ်ရွှေ့လိုက်တယ်။ သူက တချက်မော့ကြည့်တယ် ...ဘာမှတော့ မပြောဘူး။ သူ့ကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်ထဲမှာ တခုခုကိုတော့မြင်လိုက်ရသလိုပဲ ...ကျွန်တော်လည်း မထူးပါဘူးဆိုပြီး သူ့ကို နမ်းနေရာက လက်တွေကို တချက်အရဲ့စွန့်ပြီး သူ့ဗိုက်ပေါ်တင်လိုက်တယ်။

သူက ဘာမှမပြောဘူး ...ငြိမ်ခံနေတယ်။ သူ့လည်တိုင်လေးကို နမ်းလိုက်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့ရင်ပေါ်ကို စမ်းလိုက်တော့ သူ့ဆီက အို ...ဆိုတဲ့အသံလေးထွက်လာတယ်။ သူ့တကိုယ်လုံး ကြိုးပြတ်သွားတဲ့အရပ်လို ပျော့ကျသွားတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသတိထားမိလိုက်တယ် ...အခြေအနေကတော့ ကောင်းနေပြီလေ။ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ကို မရွံ့မရဲနဲ့ ပြန်ဖက်ပြီး ကျွန်တော့်ကျောကို ပွတ်ပေးတယ်။ သူ့နှိုးလေးတွေကို အကျီပေါ်ကနေပွတ်ပေးရင်း တချက်မှာတော့ ကြယ်သီးတလုံးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအထိ အိုကနေတော့ ကျွန်တော်လည်း ကျန်တဲ့ကြယ်သီးတွေကို ဆက်တိုက်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်လက်တွေအောက်မှာ အားကိုးရာမဲ့နေသလိုပါပဲ ...အိမ်နေရင်းဝတ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ထမိလေးကို ကျွန်တော့်ခြေမနဲ့ညှပ်ပြီးဆွဲအချလိုက်မှာတော့ သူ့ဆီက ...“မကနဲ့ကွာ” ဆိုတဲ့ အသံကြားရတယ်။ အဲတော့မှပဲ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ထိန်းလို့မရတော့ဘူး ...ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာကြီးပေါ် သူ့ကိုတွန်းလှဲလိုက်တယ်။ နောက် သူ့အကျီရင်ဘတ်ကိုဆွဲဟလိုက်ပြီး ဘရာလေးကို အပေါ်ကိုလှန်တင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့ဖြူဝင်းနေတဲ့ ရင်အစုံကိုတွေ့လိုက်ရတယ် ...နို့သီးခေါင်းလေးတွေကတော့ ချိုင့်ဝင်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့သပ်လိုက်ပြီးတော့ သူ့နှိုးလေးတဖက်ကို လျှာနဲ့လှမ်းလျက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်တဖက် ကျန်တဲ့နှိုးလေးကိုနယ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။ သူ့ဆီကတော့ အသက်ရှူမဝသလိုအသံတွေ ထွက်လာနေပြီ ...လျှာဖျားလေးနဲ့ နို့သီးခေါင်းကလေးကို လျက်ပေးလိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကိုပွတ်သပ်ရင်း ဆွဲဆုပ်လိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ အငုံလိုက်မှာတော့ အဲဒီလက်တွေ အလိုလိုပြေလျော့သွားကြတယ်။

နောက်ဆိုဖာအောက်ကိုဆင်းပြီး သူ့နားရွက်လေးတွေ နဖူးလေးတွေကို လိုက်နမ်းတယ်။ လက်တဖက်ကတော့ သူ့ရဲ့ အဓိကနေရာကို စမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းရင်းနဲ့ လက်က သူ့နှိုးလေးတွေကိုနယ်ပေးနေတယ်။ သူ့ဖက်ကလဲ ပီပီပြင်ပြင်တုန်ပြန်ပြီး ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းစုပ်ယူလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အချိန်တန်ပြီဆိုပြီး သူ့ထမိကို အောက်ကိုဆွဲလိုက်တယ်။ အိမ်နေရင်းမို့ထင်တယ် ...အတွင်းခံတော့ ဝတ်မထားဘူး။ ဆီးခုံမို့ပေါ်မှာ ကြေးနီရောင် အမွှေးလေးတွေ ခပ်ကျကျပေါက်နေတာကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး ...။ တခဏတော့ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ် ဖြစ်သွားတယ်။ သတိလဲပြန်ရတော့ သူ့ဟာလေးကို ကျွန်တော့်လျှာနဲ့ထိုးနေမိပြီ။ သူကတော့ ငြင်းလည်းမငြင်း၊ လက်လည်းမခံချင်သလိုနဲ့ ပေါင်တွေကိုတွန့်လိမ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မရှည်တော့တာနဲ့ သူ့ပေါင်တွေကို လက်နဲ့ဖိထားလိုက်ပြီး ခုမှရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်ရတဲ့ သူ့အဝလေးကို လျှာနဲ့သိမ်းလျက်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလျက်ပေးလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်လေးက ကော့ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်တိုက်လျက်ပေးလိုက်တော့ သူ့ဟာလေးထဲက အရည်လေးတွေ စီးကျလာတယ်။ သူ့ရဲ့အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တာနဲ့ ခဏရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေ (သူ့အဖေအဝတ်အစား)ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဘေးမှာရှိတဲ့ ဆိုဖာတခုပေါ်ကိုတင်လိုက်တယ် ...ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဟာကိုကိုင်ပြီး သူ့အဝလေးကိုတေ့လိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော့်ဟာနဲ့ သူ့ဟာလေးနဲ့တော့မိတော့ သူ့မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းမသွင်း သေးဘဲ တော့ပြီးပွတ်ပေးနေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ထိပ်ဖျားမှာ သူ့အရည်လေးတွေနဲ့ချောလာတော့မှ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုနမ်းပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်းဖိသွင်းလိုက်တယ်။ ကျပ်ညပ်နေတဲ့နေရာထဲကို တိုးဝင်လိုက်ရပြီး သူ့လက်ကလေးတွေ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဆီးတွန်းထားကြတယ်။ နည်းနည်းလဲသွင်းမိရော သူ့အပျိုအမြေးပါးလေးက ကျွန်တော့်ကိုတားထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ချောသွင်းလေးသွင်းလည်း မဝင်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဝင်သမျှလေးကို အသာလေးညှောင်ပေးနေလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ သူ့အခြေအနေ တချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး အားနဲ့ဆောင်ချလိုက်တော့တယ်။ တင်းကနဲတချက်ဖြစ်သွားပေမယ့် ကျွန်တော့်ဟာက အရင်းနားထိအောင်ဝင်သွားတယ်။ ကျန်တာလေးပါဝင်အောင် ဆက်ဖိသွင်းလိုက်တော့ သူ့ဆီက မျက်ရည်တွေနဲ့အတူ ရှိုက်သံ လေးပါထွက်လာတယ်။

“ ဟင် ...နှင်း ...နှင်း တအားနာသွားလားဟင် ... ”

“ နာတာပေါ့ ...ဟင် ဟင် ”

“ ဆောရီးကွာ မောင် နည်းနည်းကြမ်းသွားမိတယ် ...ခဏပါပဲ နှင်းရယ် ...နောက်မနာပါဘူးနော် ”

“ ရပါတယ် မောင်ရယ် ...နှင်း အောင်ခံပါတယ် ... ” လို့ ရှိုက်သံလေးနဲ့ပြောတယ်။

ကျွန်တော် အရမ်းသနားသွားတယ် ...သူ့မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေးလိုက်ပြီး မျက်တောင်လေးတွေကို နမ်းလိုက်တယ်။ ကဲပါလေ ...ထည့်ပြီးမှတော့ ဘယ်တပ်ခေါက်ပြန်တော့မလဲ ...အဲဒါနဲ့ သူ့အထဲကနေ နည်းနည်းချင်း ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး အထုတ်အသွင်းလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းသားတွေက ထုတ်လိုက်တိုင်း ကပ်ပါလာကြသလို၊ ပြန်သွင်းလိုက်ရင်လည်း ချိုင့်ဝင်သွားကြတယ်။ အဲဒီလိုလေး ဖြည်းဖြည်းချင်းလုပ်ပေးနေရင်းနဲ့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ထုတ်သာ သွင်းသာရှိလာတယ် ...အရည်လေးတွေ ထပ်ထွက်လာပြီပေါ့ ...။

အဲဒါနဲ့သူ့ကို ...

“ နှင်း ...နာသေးလား ဟင် ...နာရင်ပြောနော် ... ”

“ အင်း ...စစချင်းတုန်းကလိုတော့ မနာတော့ဘူး မောင် ”

“ ဒါဆို မောင် နည်းနည်းဆောင်ကြည့်မယ်နော် ... ”

“ ဖြည်းဖြည်းပဲနော် ... ”

“ အင်းပါကွာ ... ”

အဲဒီလိုနဲ့ အဖျားထိအောင် ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးတော့ ခပ်သာသာလေးပြန်ဆောင်သွင်းလိုက်တယ်။ ဆွဲထုတ်တုန်း ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဟာမှာ သွေးစတချို့ပေနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ဆောင်လဲသွင်းလိုက်ရော သူ့ကိုယ်လေး တချက် တုန်တက်သွားတာကလွဲလို့ သိပ်တော့နာသွားပုံမရပါဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အားတက်လာပြီး ပုံမှန်လေး အသွင်းအထုတ် လုပ်ပေးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာလေးလည်း တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာတော့တယ်။ သူ့ကိုယ်လေးပေါ်ကို ကျွန်တော်မှောက်ချလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့လည်တိုင်လေးရယ်၊ နားရွက်လေးရယ်ကို လျှာနဲ့လျက်ပေး လိုက်တော့ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော့်ကျောကိုပွတ်ပေးလာတယ်။ ခါးအထိ တကိုယ်လုံးကပ်ထားရင်း ခါးကိုပဲကြွကြွပြီး ဆောင့်ပေးနေလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ သူ့လည်းကောင်းလာပုံရတယ် ...အောက်ကနေ တဖြည်းဖြည်းပြန်ပြီးကော့ပေး လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်သွားတာပေါ့ ...ဆိုဖာပေါ်ခူးပြန်ထောက်လိုက်ပြီး အပေါ်ကနေ အားကိုပိုပြီးထည့် ကြည့်တယ်။ ရတယ် ...သူကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားပြီ။ ကောင်းတယ်မလားလို့ မေးလိုက်တော့ မျက်စောင်းလေးတချက်ထိုးပြီး ပြန်ဆောင်တင်ပေးလိုက်တယ်။ အိုကေဗျာ ...အဲဒါနဲ့ အရှိန်ကို တဖြည်းဖြည်းမြင့်ပြီးဆောင်ပေးလိုက်တော့ အသက်ရှူသံတွေ တဖြည်းဖြည်းမြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆောင့်ကောင်းတုန်း ...နည်းနည်းလည်းဆက်ဆောင်ပေးလိုက်တော့ သူ တဆတ်ဆတ်နဲ့တုန်လာတာကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့ကိုပဲ အရောက်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်လေလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆောင့်ပေးလိုက်တော့ သူ့ဆီက “ အား ...ကျွတ်ကျွတ် ...မောင် ...ဖြည်းဖြည်း ... ” ဆိုတဲ့အသံတွေကြားရတယ်။ လေးငါးဆယ်ချက် ဆက်ဆောင့်ပေးလိုက်တော့ ... “ မောင် ...ရပ်လိုက်တော့ နှင်းမခံနိုင်တော့ဘူး ...အား ” ဆိုပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့အလိုကျရပ်ထားလိုက်ပြီး နဖူက ချွေးလေးတွေကိုသုတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့ကပြုံးပြတယ်။ ခဏနားဦးမှပဲလေလို့တွေးပြီး သူ့ဟာလေးထဲကနေထုတ်လိုက်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် ဝင်လှလိုက်တယ်။ ဆိုဖာဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ ...ဒါတောင် အတော်အသင့်တော့ ကျယ်ပါတယ်။ သူ့ဘေးမှာ လှဲအိပ်နေရင်းကနေ သူ့ ဆံနွယ်လေးတွေကို ဖွဖွလေးပွတ်ပေးနေမိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးလေးတွေ ...အဲဒီပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေး ခြောက်နေတာတွေ ...နောက် နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်က မွှေးညင်းနုနု စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ...နောက်တော့ အဲဒီဟာလေးတွေကို နှင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းမွှေးလေးတွေလို့ ခေါ်ခဲပါသေးတယ်။ အခုတော့လည်း ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တွေလိုပါပဲလေ ...။

သူ့ရဲ့ဆံ့နွယ်တွေကို ပွတ်သပ်ကစားနေရင်းနဲ့ မျက်လုံးချင်း အကြာကြီး စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။ အပြန်အလှန် နားလည်မှုတွေရယ် ...အချစ်လိုဆိုနိုင်တဲ့အရာတခုရယ် ...အခုအချိန် အလွမ်းညတွေထဲအထိ အဲဒီအရာတွေဟာ အနားမှာရှိနေတုန်းပါပဲလေ ...။ မျက်ဝန်းနက်တစ်ထဲကနေ ရရှိခဲ့တဲ့အရာတွေကို ကျွန်တော်မေ့နိုင်ဖို့ လွယ်မယ်လို့တော့ မထင်မိပါဘူး ...သူပြန်သွားခဲ့ ...နောက်မတွေ့ရတော့ပေမယ့် လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူတယောက်ကိုတော့ သူ့အချိန်တွေ ထဲမှာ အမှတ်ရနိုင်ပါ့မလား ...။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောဖြစ်ကြတဲ့ စကားတွေထဲမှာ မေလဆိုရင် သူပြန်တော့မယ်လို့လဲ သိလိုက်ရရော ...အရာအားလုံးဟာ ခံစားမှုမဲ့ အသက်မဲ့သွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ...ထားလိုက်ပါတော့လေ ...အခု အချိန်မှာ အရေးကြီးတာက သူပျော်နိုင်ဖို့ပါပဲ ...ကျွန်တော့်ရဲ့ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော့်ဟာတောင် ခံစားချက်နဲ့ နည်းနည်းညှိုးသွားသလိုပဲ ...ခွဲရတော့မှာကို သူလည်း သိတယ် ထင်ပါရဲ့ ...။ ပြောရရင်တော့ လွမ်းဆွေးစရာတွေကို ဘေးချိတ်လိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ ...သူဒီမှာရှိနေတုန်းမှာပဲ လိုင်စင်ရလိုက်တာ ...ငါ့ကံပါပဲလေလို့ တွေးလိုက်ရင်း အက်ရှင်တွေကို အသစ်တဖန်စလှိုက်တော့တယ်။ သူ့ကိုယ်ကလေးကို သိုင်းဖက်ရင်းနဲ့ပဲ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်လက်တဖက် ကတော့ နို့သီးခေါင်းကလေးကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့လှိုမိပေးနေလိုက်တယ်။ ကြာလာတော့ သူလည်း မရိုးမရွဖြစ်လာတယ်ထင်ရဲ့။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကိုပွတ်ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ညှိုးကို ခပ်ဖွဖွလေးကိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တချက်မော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် အလိုက်တသိနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းပန်းရောင်လေးကိုနမ်းလိုက်ရင်း လက်ကသူ့ဟာလေးကို လှမ်းပွတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ တချက်တွန့်သွားရင်း အနမ်းတွေက ပိုပြီးကြမ်းလာတယ်။ သူ့အဝလေးကို စမ်းပြီးပွတ်ပေးနေရာကနေ တချက်မှာတော့ လက်ညှိုးကို အထဲထိုးသွင်းလိုက်တော့ အတွင်းသားတွေက ဖျစ်ညှစ်ဆီးကြိုကြတယ်။ ပုံမှန်လေးပဲ အသွင်းအထုတ်လုပ်ပေး လိုက်ပါတယ်။ အရည်လေးတွေ ထွက်လာပြီး နည်းနည်းချောင်လာတော့ လက်ခလယ်ကိုပါ စစ်ကူပို့လိုက်တယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော်လုပ်ပေးနေတဲ့အရသာကိုခံစားရင်း မျက်လုံးလေးတွေမှေးစင်းလို့လေ ...။

အဲဒီနောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်မတ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ဟာကိုကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုဆိုဖာအစပ်နားကို ဆွဲယူလိုက် တယ်။ ပြီးတော့ လျှာနဲ့တချက်ကုန်းလျက်လိုက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဟာကို သူ့အဝလေးမှာတော့လိုက်ရင်း သူ့ကိုပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးမှပဲ တဖြည်းဖြည်း ခါးအားကိုသုံးပြီး ဖိချလိုက်တော့ ပထမတကြောင်းတုန်းကလိုတော့ မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ဆိုဖာ နောက်မှီပေါ် တံတောင်လေးနဲ့ထောက်ထားရင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြုံးပြတယ်။ ပြုံးပြတော့လည်း တမုန်းချရတာပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ အသွင်းအထုတ်ကို စပြီးလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ကို ကော့ပေးလို့ပြောလိုက်တော့ ဒီလိုလားမောင် ...တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း အားကိုမြင်တင်လိုက်တော့တယ်။ အခန်းထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တဖတ်ဖတ်အသံက ထွက်ပေါ်လာတယ်။ သူက အံလေးကိုကြိတ်ထားပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ဆောင်ချက်တွေကို ပင်ကာမြောက်ကာ ဝိုက်ကာကြွကာနဲ့ တုန်ပြန်တယ်။ အတတ်တော့ တော်တော်မြန်တာပဲ ...အခုအချိန်မှာတော့ ခုနကတုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့ မကြာခင်ခွဲရတော့မယ် ဆိုတာ ဘယ်နားရောက်နေလဲမသိဘူး ...လူသားတွေရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံးလိုဆိုနိုင်တဲ့ အရသာထဲမှာပဲ နစ်မျောနေမိတယ်။ သူကတော့ ပိုပြီးခံနိုင်ရည်ရှိလာတာကိုတွေ့ရတယ် ... ကောင်းလာပြီပေါ့လေ ...။

သူ့မြန်မြန်ပြီးသွားမှာကို စိုးရိမ်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကပ်ထားလိုက်ရင်း စကားတွေ လျှောက် ပြောတယ်။ “ကိုယ့်ကိုတကယ်ချစ်ရဲ့လား ...ဝေးသွားရင်ကော မေ့သွားမှာလား ...ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်နိုင်မလား” ဘာညာ ...ပေါ့ဗျာ ...သူ့ထဲမှာ စိမ်ထားရင်းနဲ့ အတော်ကြာကြာပြောနေမိတယ်။ ခဏနေတော့ သူ့အလျှော်ခံနေရတာ သိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ...အောက်ကနေပြီးတော့ ကော့ကော့တင်ပေးလာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ လို့ တွေးလိုက်ပြီး ပြန်ပြီးဆောင်ပေးလိုက်တော့တယ်။ သူတဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်နားလည်လာတာနဲ့အမျှ အပေးအယူပိုမျှလာတယ်။ ကျွန်တော်ဆောင်ချလိုက်ရင် သူက ပြန်ပြီး သေချာဆုံအောင် ကော့ပေးတာမျိုးတို့ အထဲကနေညှစ်ပေးတာမျိုး ...အဲလိုနဲ့ ပိုပြီး လုပ်လို့ကောင်းလာတယ်။ဆက်ပြီးတော့ သူ့ကိုညာမနေတော့ပဲ အားရပါးရ ကျွန်တော် ဆောင်ချလိုက်တော့ သူ့အသက်ရှူသံတွေ နည်းနည်းမြန်လာတယ်။ သူ့လက်တွေက ကျွန်တော်သူ့ဘေးမှာထောက်ထားတဲ့လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်လာတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ပိုပြီး မြန်မြန် ဆောင်ဖို့ ပြောနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ပြီးချင်လာတာနဲ့ အရှိန်ကိုမြှင့်လိုက်တယ်။ ခံစားမှုကတော့ သိသိသာသာကို ကောင်းလာပြီ ...ပြီးဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူး။ နောက်ထပ် အချက်ငါးဆယ်လောက်လဲ ဆောင်လိုက်ရော သူ့ဆီက တဟင်းဟင်း တအစ်အစ်နဲ့ အသံတွေထွက်လာပြီး

